Per Daniel Amadeus Atterbom

P. D. A. Atterboms och B. v. Beskows brevväxling. II. 1841–1850

Tryckt i Svenska Akademiens Handlingar ifrån år 1886. Trettiosjunde delen 1926.
Kungl. boktryckeriet. P. A. Norstedt & söner, Stockholm 1927.

Information om upphovsrätt för detta verk, samt upplysningar om ur vilket bibliotek eller ur vilken samling det avfotograferade exemplaret är hämtat, finns hos Litteraturbanken:
https://lb.se/författare/AtterbomPDA/titlar/AtterbomBeskowBrevII/faksimil?om-boken

Hämtad från Litteraturbanken.se:
https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb482759-faksimil

SVENSKA AKADEMIENS HANDLINGAR

IFRÅN ÅR 1886

TRETTIOSJUNDE DELEN

1926

STOCKHOLM 1927
KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER
272822

UR SVENSKA AKADEMIENS

ARKIV

P. D. A. ATTERBOMS

OCH

B. v. BESKOWS BREVVÄXLING

II

1841—1850

Upsala d. 3 Jan. 1841.

Älskade Broder!

Du är den förste, till hvilken jag skrifver på detta nybörjade år. Måtte Försynen (dock icke den Försyn, som L. Hjerta anropar och prisar)[1] gifva oss ömsesidigt ett tillräckligt mått af helsa, af mod, af tålamod, att kunna genomkämpa det så, som sig vederbör! Ty annat än kamp, och en i ständigt crescendo gående kamp, ha vi ej att motse. Måtte derunder den glädje få ostörd fortfara, som omgifver oss i vår enskildaste krets! Inom vår offentliga är ingenting annat, än möda och harm, att påräkna.

Äfven mig har det hjertligen fägnat, att Akademiens Högtid så väl aflopp. Det enda, hvari jag från Akademiens majoritet dissentierar, är det värde, som fästades vid täflingsskriften Gustaf Wasa; hvilken jag nu, till min yttersta

[1] Aftonbladet hade den 7 december 1840 vid tidningens 10-årsjubileum gett uttryck åt glädjen över en enastående och stigande uppmuntran från allmänhetens sida och därför betygat sin tacksamhet mot försynen. Aftonbladets gudsfruktan kommenterades sedan livfullt i Svenska Biet.

förvåning, hör vara författad af en Mamsell. Jag förmodade dess auctor vara en bedagad man från begynnelsen af 1800-talet, — något nytt stycke Becker.[1] Stycket är icke utan rhetorisk verve och en viss fullmogen phraseologisk virtuositet; men någonting ung- och egendomligt, någonting som häntyder på sjelfständighet, utveckling och framtid, var jag icke i stånd att der upptäcka. Sådant finnes då snarare i sjelfva den (såsom ett Helt) så högst absurda Blenda. Är författarinnan en verklig flicka, så kan blott med det villkor något bli af henne i skaldeväg, att hon kastar bort eller gör sig fri från ett manér, hvilket hon läst sig till.[2] — — — — Desto större nöje gjorde mig Tegnérs Reseminnen, meddelade af Landsh. Järta. De föreläste af mig i en förtrolig krets, hos Fru Silfverstolpe. Rörelsen var djup, så hos föreläsaren, som åhörarne.

Till nästa Högtidsdag skall väl äfven jag bjuda till att bli färdig med någonting, som måhända skulle kunna meddelas; — antingen tillhörande mina funderingar i Nordisk Mythologi,

---

[1] Den akademiske dilettanten och pristagaren lagman Carl Johan von Becker (1775—1831).

[2] Såväl Sofia Hollander som författaren till *Blenda*, Uno Angerstein, representera tegnérsk efterklang.

eller den cykel af poemer om Carl XII och hans Kämpar, hvilken länge föresväfvat mig, och hvars utförande jag i sommar torde begynna. — Ack, att jag blott finge då och då ett års tid till skänks, hvarunder jag vore befriad från det snöda Professorskapets förlamande, all tid och all sinnesledighet uppsväljande pligtvärf!!!

Och så rycker mig nu återigen, efter Julhelgens korta andrum, den instundande ändlösa Vår-Terminen allt närmare och närmare på lifvet, med sina massor af föreläsningar och annat bråk. I annat fall skulle det ock vara mig en lätt sak, att lemna, så godt jag förmådde, en portion honung till det lofvärda Svenska Biets kupa. Mellertid skall jag bjuda till, att, efter råd och lägenhet, i min ringa mån medverka till det goda ändamålet. Redan för längre tid sedan, och långt innan Ditt brefs ankomst, skickade jag till Biets Redaction (genom Th. Järta) en Recension (öfver Palmblads Novell »Kärlek och Politik»), af hvilken den likväl ännu icke gjort bruk. I afton sändes (likal. genom Th. Järta) en uppsats öfver de Törnrosiska Brefven. Jag har dessutom i sinnet, att innan kort skicka en dylik öfver Welhavens Digte; kanske ock öfver Steffens Religionsphilosophie (naturligtvis skrifven kort

och populärt). Dessutom då och då smärre poemer; ett och annat redan under löpande månad.[1] — Äfven Hwasser, Fahlcrantz och Palmblad komma ofördröjligen med contingenter.

Palmblad visade mig häromdagen ett Aftonblad, innehållande en ramsa i två gigantiska folio-spalter med fin stil, som kallade sig Recension öfver mitt Inträdes-Tal, men innehöll derom icke mer än en rad.[2] Jag slapp då för den gången dermed, att det i denna rad fick betyget »interessant till ämne och utförande» (ungefär detsamma, som kan sägas om ett oklanderligt liktal af en Pastors-Adjunct öfver en Skomakar-Ålderman); men sedermera kom en Epilog, som utgjorde det hufvudsakliga af artikeln, och som — på sitt vis — ej är utan sin märkvärdighet; särdeles tillämpningen på Ling och på Sveriges Ständers mot hans Enka och Barn visade ädelmod. Läs den, i fall Du icke redan har läst den! Det är

[1] Atterboms anmälan av Palmblads *Kärlek och politik* (1840) infördes i Svenska Biet den 2 januari 1841, den över Törneros' *Bref och dagboksanteckningar*. D. 1 (1840) den 7 januari. Några recensioner av J. S. Welhavens *Digte* (1839) och H. Steffens' *Christliche Religionsphilosophie* (1839) blevo ej synliga i tidningen; däremot lästes där den 20 januari, i likhet med de föregående bidragen anonymt, det lilla poemet *Goertz i fängelset*.

[2] Aftonbladet den 22 december 1840 innehöll den omtalade recensionen.

en bland de naivaste sjelfbekännelserna af ett durch und durch fanatiseradt partisinnes fräckhet. — Sjelfva det om Lings Royalism derstädes anförda skall jag icke försumma, att vid en ny upplaga sätta in i hans charaktersbild.

Många helsningar till Din Laura! —
från oss alla! —

Din
Atterbom.

Det vore väl ej utan skäl, att i »Biet» någonting utförligare nämndes om mitt Inträdes-Tal, än hvad Aftonbladet derom haft att förtälja; — dertill vore väl skäl, äfven för Enkans och försäljningens skull.

P. S. Det erkännes af Aftonbladet, att Ling var en »man, hos hvilken Nationen står i oförgätliga förbindelser»; men det tillräknas icke dessmindre Ständerna såsom ett non plus ultra af ädelmod, att de beviljade en pension åt hans Enka — ty han hade understått sig, att (NB. aldrig i tryck, utan bland vänner och elever) stundom knota öfver »det politiska käbblet», och tala väl om Carl Johan!!!

De omnämnda »10 Ex. af Mimers årgång» äro verkligen det »borttappade fåret».[1] Palmblad

[1] Se denna brevväxlings första del, s. 409.

tyckte, att den Höge Afnämaren kunde ha råd att betala årgången complett. Men passar det sig icke, så kan man ju lätt om-arrangera saken, och skicka Numror med någon pålitlig Resande.

Stockholm d. 4 Jan. 1841.

Bästa Bror!

Lycka till ett godt nytt år! framför allt till god helsa, som dock är principium & fons för ett drägligt lif i denna jemmerdal.

Jag hoppas Du fått de 2:ne exemplaren af Dina Siare, som jag i går sände med Diligensen.

Härhos Sedel å Stats Tidningen för detta år.

Hvem skall man utse till det kongl. priset, som skall borrtgifvas innan den 26:te? — Bland de unge, som förtjena understöd, anser jag Malmström mest meriterad. Jag tror det äfven vara klokt af Akademien, att omhägna de unga, då ingen annan gör det. Fordom var Akad:s pris vanligen en fullmakt på befordran och utmärkelse ofvanefter. För att nu uppmuntra skickliga pristagare, anser jag icke orätt att låta förstå, det de, som vunnit Akad:s stora pris, samt med framgång fortsätta den litterära banan, kunna äga hopp om att, såsom understöd för densamma hugnas jemväl med den för sådant ändamål stif-

tade belöning. Redan Rosenstein föreslog, att den, som vunnit Akad:s stora pris skulle det följande året erhålla det Lundbladska (i hvars ställe det Kongliga blifvit inrättadt.) Han ville derigenom lifva täflan om Akad:s pris, och jag tror, att han hade rätt. Malmström blir nu Magister då hans studier kunna anses fullbordade, och Akad:n kan då äfven sägas hafva gjort allt hvad Hon förmått, för att forthjelpa denna unga lofvande skald.

Biets prenumeration synes arta sig väl. — När du har något, så glöm ej borrt oss.

Laura helsar.

Din

trofaste

Beskow

Stockholm den 5 Januari 1841.

Redlige Broder!

Jag tackar dig hjertligen för dina nyårsönskningar och beswarar dem med lika warma och uppriktiga tänkesätt. Du har rätt, att detta troligen för oss, fredliga menniskor, warder ett stridsår. Men ske Guds vilje! Äfven om segren ej skulle bli wår sak beskärd, må vi dock kämpa för att frälsa wår själ.

Heder och tack, för de bidrag du till en början redan lemnat, och ytterligare lofvat. De äro alla godbitar, vare sig på vers eller prosa. (Apropos af vers, så lemnar jag dem altid utan signatur. I en tid, då all strunt signeras med långa chiffrer, är det något nytt, följakteligen pikant, att ej signera. Allmänheten gissar, hvilket för Henne äfven är ett tidsfördrif, följakteligen ett nöje, och bandhundarne veta ej med visshet på hvem de skola skälla. Till en början tror jag det vara mest diplomatiskt att iakttaga anonymitet. Upplösningsförfattaren[1] har åtminstone funnit sig och sin sak deraf mycket gynnade.) En anmälan af Steffens Religions-filosofi — förutsatt att den blir korrt och populär — kunde, till omvexling, ej skada, och för att jemväl antyda, att alla slags ämnen för »tänkaren» ingå i bladets plan.

En recension af ditt tal öfver Ling hade jag redan börjat, då jag afbröts af bestyr för högtiden, och sedan af influenza. Jag skall nu återtaga den, och önskar att du blott må bli nöjd med densamma.[2]

[1] Anspelning på Beskows egen anonyma broschyr *Upplösning är icke upplysning...* (1838).

[2] Början av Beskows recension av Atterboms inträdestal meddelades i Svenska Biet den 19 och 20 januari 1841, avslutningen först den 1 juni s. å.

Du har ganska rätt i ditt omdöme öfver poëmet Gustaf Wasa. — Franzén, Grafström och Valerius (alla 3 granskare i skaldekonsten sistlidet år) tillstyrkte Zibet'ska priset, i wärdighet lika med det stora. Flere tycktes böjde att instämma. Jag föreslog då en medelwäg, mellan detta och mention, nemligen accessit, hvilket antogs. Allmänheten gillade belöningen ty ett fragment af stycket tog sig mycket bra ut vid läsningen. Imedlertid är jag aldeles af din tanka, att förf:n läst sig till den smula poësi som möjligen kan finnas i stycket och att vi kanske mer belönat medelmåttans mognad, än en lofvande talang. Men vi måste äfven göra rättvisa åt form-fulländning, och derom vittnade stycket.

Högst glädjande är ditt löfte, att lemna oss något till nästa högtidsdag. Af de ämnen, du uppgifvit: Nordisk Myth eller Carl XII och hans kämpar, tror jag det sednare, såsom mera fattligt och slående för mängden, vid ett dylikt tillfälle lämpligast.[1] Den Nordiska Mythen har ofta vid våra högtider förekommit, både på vers och på prosa, men — besynnerligt nog — ingen af wåra medbröder har i vår högtidsal tagit C. XII till ämne. Således något nytt.

[1] Atterbom kom aldrig att infria detta löfte.

Åt hvem skola vi [i] år gifva det Kongl. priset? — Det kan utdelas under 3 kathegorier: 1:o för den bästa skrift, som under föregående år i witterheten utkommit; 2:o till betygande af aktning för litterära förtjenster; 3:o till uppmuntran och understöd åt någon ung witterhets-idkare. — I första fallet ville jag föreslå dig, för talet öfver Ling. — Men då du tillhör Akademien, kunde det af packet (som nu är allt) misstydas, — och, hvad som betyder långt mer, kanske äfven af de upplystare missförstås. — I andra kathegorien hafva vi Fahlcrantz, Palmblad, Reuterdahl, Thomas Järta, Nilsson, Hedborn, m. fl., åt hvilka denna aktnings-betygelse med fördel kunde hembjudas. Bland härvarande tyckas flera hugade att rösta på Reuterdahl, som genom sin icke längesedan utgifna Svenska Kyrkans historia och genom en flerårig berömlig och aktningswärd litterär bana förvärfvat anspråk på Akademiens uppmärksamhet. Andra åter anse priset (300 R. B:co) mer gagnande, om det lemnas såsom understöd åt någon lofvande witterhetsidkare, bland hvilka Malmström synes den både mest förtjente och mest behöfvande. Visserligen har han under sistl. år fått åtskilliga vedermälen af Akad:s välvilja, nemligen 200 R. B:co och Akad:s stora medalj. Utdelandet af den sednare war dock en lika

stor fägnad för Akad:n som för honom. Nu tillstundar den mest kritiska period för hans bergning. Ett annat år, (och flere), kan möjligen någon utmärkt skrift i främsta rummet komma i fråga, hvilket nu ej synes fallet. Tänk på allt detta och rådgör med Landsh. Järta, hvilken jag äfven tillskrifver i ämnet.[1] Ju förr dess hellre önskade jag veta Herrarnes tanka, ty vi skola nästa sammankomst (h. e. nästa måndag) börja rådslå om saken. — Cronholm i Lund har äfven varit nämnd bland dem, som kunde komma i fråga till understöd. — Rydquist och Böttiger hafva sednast erhållit belöningen. —

På ryggen af de 10 förtappade Mimer-fåren står teknadt: Nedsatt pris, 2 R. B:co. — Får jag uppgifva detta pris för Requirentens kommissionär? — Lef väl, älskade Broder! Tusen helsningar från Laura till dig och de dina! — Din

trofaste vän
Beskow

P. S. Enligt hvad man meddelat mig är prenumeration å »Kupan»[2] i betydligt stigande.

[1] Frågan om det kungliga priset beröres i ett brev från Beskow till Järta (12 januari 1841; i Sv. Akademiens arkiv); med säkerhet har ett tidigare brev föregått.

[2] Tidningen Svenska Biet.

— Hos Isberg ensamt är redan teknadt mellan 2 och 300 Ex. (således så mycket som för hela Stockholm under fjolåret), en annan komissionär, som i fjol hade 6, har nu 30, o. s. v. — Från landsorten tyckes requisitionen blifva dubbelt mot det föregående årets. — Man har för säkerhetens skull ökat upplagan från 1000 Ex. till 1200. — Io, Triumphe! —

Ett bevis på, huru Tegnér följer med allt i wår witterhet, är att han äfven varit betänkt på hvem som borde ha kgl. priset i år. — Kan du gissa? — Omöjligt. — Förf. till »Upplösning är icke Upplysning!»[1] — !! —

Upsala d. 10 Jan. 1841.

Bäste Broder!

Börjande med slut-frågorna af Ditt bref, får jag till svar lemna:

1:o) Att det på ryggen af Mimer-exemplaren tecknade nedsatta priset, 2 Rdr B:o, har sin rigtighet, och får för Reqvirentens Commissionär uppgifvas.

[1] Denne var, som bekant, Beskow själv. Tidigare hade Tegnér i ett (otryckt) brev till Beskow (Schleswig den 21 oktober 1840; i Sv. Akad. arkiv) föreslagit Euphrosyne till samma utmärkelse.

2:o) Jag, för min del, har den tro, att Malmström hellre bör på enskildt vis af Akad. ännu vidare understödjas, om tillgångarna så medgifva, än erhålla den nya, nu ifrågavarande, offentliga distinctionen, så omedelbart ofvanpå den förra. Det kunde i mångens ögon se ut, som ville Akad. alldeles köpa honom sig till lifegen, — och äfven för honom sjelf torde det icke vara nyttigt, om för mycken vind på en gång blåser i hans segel från alla håll. — Hvad åter äldre Litteratörer angår, finnes en i vårt land, af (i sin art) lika stora, som hittills alldeles obelönta meriter, — och hvars förtjenster onekl. ligga egentligare inom Akademiens egen krets, än t. ex. Nilssons och Reuterdahls. Det är den man, som lagt de första grunderna till hela vår Folksångs- och Folksago-vitterhet; som från allmogens läppar, med outtröttlig kärlek och möda, uppsamlat de sista förklingande ljuden af vår Medeltids ridderliga Kämpa- och Kärleksqväden; som författat den första svenska tolkning af Sämundar-Eddan, och den sådan, att den väl i correcthet öfverträffas af en och annan sednare dansk och tysk öfversättning, men af ingen i poetisk anda, i genuint forn-nordisk styl och ton; som på sin bekostnad underhöll i Stockholm, en lång tid, den lärde Rask, hvilken derigenom blef iståndsatt

att med honom gemensamt utgifva den första ordentliga original-upplagan af Sämundar-Eddan, samt tillika att på Svenska utgifva en förbättrad upplaga af sin Isländska Grammatica; som sjelf diktat oförgängliga nationalsånger, sådana som Necken, Skades Klagan, Hösten m. fl., i hvilka en incarnation af den fordna folkvisans genius fortlefver; som slutligen, under sistförflutna årets förlopp, utgifvit det ypperliga och i sitt slag första arbetet, Svenska Folkets Sagohäfder eller dess Historia sådan den lefver i folkets sago-traditioner (jag har i detta ögonblick ej boken och titeln tillhands), — likaledes ett verk af mångåriga mödor, använda på dessa traditioners uppsamlande, studium och anordnande; — — — — — — och som, allt detta oaktadt, mig veterligen, aldrig erhållit det ringaste offentliga aktningsbevis, — icke ens en Nordstjerna, ja till och med icke ens en lumpen Prost-fullmakt. Jag kan således — med all aktning för de öfriga af Dig nämnda — för denna gång icke rösta på någon annan, än A. Afzelius, Hofpredikanten och Kyrkoherden i Enköping; och Landsh. Järta, äfvensom Geijer, dela min åsigt.[1]

---

[1] 1841 års kungliga pris tillföll sedermera Afzelius. Det kan anmärkas, att Svenska Biet, då tidningen den 9 februari 1841 gentemot Aftonbladet och Dagligt Allehanda för-

Slutligen får jag be Dig genomögna bilagda lilla qväde — Rösten ur Stugan;[1] — och vinner det samma lycka af Ditt bifall, som af H:ne Järtas, Palmblads, E. A. Schröders och Böttigers, så står det genast till — Biets tjenst. Men för Guds skull, efterhåll vederbörande, att det då blir tryckt ordentligt, och utan tryckfel! Dessa förb— tryckfel äro bland Biets svaga sidor; i min Rec. öfver Törneros förekomma ej färre än tre. I vers äro sådana ännu värre — kunna göra omening, eller löjlighet. Kan icke t. ex. vännen Rydqvist förmås, att, sedan Bi-correctorerne i alla fall gjort sitt bästa, kasta på stycket sin granskarblick?

Geijer o. Bergfalk berättas här hafva yttrat: »Det gifves blott 2 revolutionära tidningar i Sverige, Minerva o. Sv. Biet; få de hållas, så ställa de till blodbad.»[2] — Jag har då, till detta blodbad, lemnat min lilla anledning; ty troligen

---

svarar prisets tilldelande åt Afzelius, delvis rent ordagrant upptager Atterboms ovanstående motivering. Med all säkerhet har denna genom Beskows förmedling införts i tidningen.

[1] Atterboms *Röst ur »Stugan»* stod införd i Svenska Biet den 1 februari 1841.

[2] Om Geijers och Bergfalks besök i Uppsala och om samma yttrande berättar även ett brev från Järta till Beskow (17 januari 1841; i Sv. Akademiens arkiv).

komma dessa verser att väcka mycket oväsende och vrede.

Hjertl. helsningar till Laura och alla Vänner!

Din
Atterbom.

Stockholm d. 12 Jan. 1841.

Käraste Broder!

Hjertligen tack för brefvet, som jag med gårdagens post emottog. Du har deruti kommit att, dig ovetande, prêcher un converti, som Fransmannen kallar det. Jag hade nemligen just i dag eljest ämnat skrifva dig till, med hemställan, om ej den man, du nu föreslår, vore den rätta. Orsaken, hvarför jag ej genast nämnde honom war, att jag under samtal i ämnet med ett par härvarande kamrater förnam den åsigt göra sig gällande, att Afz. ej författat, endast samlat och ordnat sångerna. Förtjensten, ehuru af annan art, är dock lika stor, oberäknadt att mannen, enligt din anmärkning, såsom skald särskilt förtjenar sitt pris. Jag hoppas äfven, att pluraliteten skall förena sig om honom. I går instämde Wingård och Grafström; vi äro således redan 6 (3 i Upsala och 3 här); Franzén, Grubbe,

Brinkman och Hagberg gå troligen med, och då är saken afgjord. — Det är dock öfverflödigt erinra, att allt detta är tills vidare oss emellan. Var emedlertid hederlig och skicka in din omröstnings-sedel, i samma form, som för valsedlar i Akad:n är antaget.

Jag spar till sist med att tacka för det bästa, nemligen ditt sköna poëm. Bud har redan gått till W—m,[1] (en hufvudman i Kupan) och skall jag strängeligen tillsäga, att han håller vaksam hand öfver korrekturet. Vore jag ej sjelf aldeles oefterrättlig, såsom korrekturläsare, skulle jag med största nöje erbjuda mitt biträde. Visserligen vill jag också genomse ett afdrag, men jag vågar ej lita på min granskningsförmåga. Rydquist skall jag anmoda att bli tredje man, och då måtte det väl bli kalfatradt.

Tusen helsningar från Laura.

Din

trofaste vän

Beskow.

---

[1] W—m var biblioteksamanuensen fil. magister J. G. Wahlström.

Tisdags afton —[1]

Bäste Broder!

Jag skickade Dig med sista posten ett poetiskt bidrag för *Biet;* men glömde att tillägga, att jag önskade tryckningens uppskjutande, tilldess jag fått inhämta Ditt omdöme. Troligen gör Du det i alla fall, och låter mig med morgondagens post veta Ditt godtfinnande. Jag ville t. ex. höra Din mening, om fjerde strophen, sammanlagd med den sista strophens tvenne sista rader, skulle kunna uttydas sås. en personlig ohöflighet mot Geijer, och såsom ett offentligt uppsägande af all enskild vänskap med honom? — Det skulle göra mig ondt, icke blott i afseende på honom sjelf, utan fastmera i afseende på hans maka o. barn, som fortfara att bemöta mig o. de mina med mycken vänlighet, — ehuru visserligen umgänget oss emellan är långt ifrån att vara det samma, som fordom. Det skulle näml. göra mig ondt, om de sjelfve fattade saken så; ty hvad föröfrigt »Nationens Männer» och »ämnesvenner» derom säga, är mig alldeles likgiltigt. Lätt borde annars vara att finna, att hela stycket är af en helt och hållet *objectif* art, utan den ringaste inblandning af

[1] Detta brev är skrivet den 12 januari 1841.

någonting enskildt och personligt. »Stugan» står der i rent allegorisk mening, och förklaringen, huru det med denna stuga (hvarom ju oupphörligt raltas) månde sig förhålla, är gifven för vida mer än min enskilda räkning. Skulle Du, mellertid, anse den befarade uttydningen kunna i någon mån förebyggas genom fjerde strophens uteslutande o. någon ändring af slut-strophen, så låt mig veta Din tanke. Visserligen förlorar poemet genom bäggedera i ästhetisk måtto.*)

Skulle stycket — mot förmodan — redan vara tryckt, eller Du finna skäl, att låta trycka det utan förändring: då nödgas jag anlita ett bistånd af Din snillrika och diplomatiska penna, att kort derefter, med möjligaste första, under någon passande rubrik och vändning låta i Biet inflyta en antydning om den synp:kt, hvarur mitt qväde (som sannolikt kommer att väcka einen ungeheuren Zorn) bör betraktas.

Oräknel. helsningar!

Din

Atterbom

Den gamle Wöldike kan Du vid tillfälle skicka mig tillbaka.

*) Eller bör äfven allusionen på verserna öfv. Anckarsvärd bortgå? — Måhända har Biet i allmänhet betänkligheter att ännu införa någonting, som kan synas rigtadt mot Geijer — o. i det fallet kan Du skicka mig stycket tillbaka.

Ups. d. 13 Jan. 1841.

B. Br. I dag skickade jag med Diligencen till Dig ett i Wöldikes Theologi inlagdt bref, med begäran om något anstånd i afs. på mitt poems tryckning och någon tid för rådgörande. Jag undrar, om det i rättan tid framhunnit. I annat fall synes det vara en Försynens skickelse, att det skall tryckas, och det i sin ursprungliga gestalt. I händelse det ännu är otryckt, så får jag väl om Lördag veta Dina tankar om de frågor jag framställde, och får då fundera på en och annan ändring, i fall Du anser något dermed kunna hjelpas eller vinnas till undvikande af det sken, att jag i detta stycke visat Geijer ur mitt hus o. formligen uppsagt honom all vänskap. Jag frågar allsicke efter, att tidningarne uttyda det så; men jag ville icke, att sådant skulle kunna inbillas honom, och än mindre hans hustru och barn, om hvilka det egentligen gör mig ondt. Kan man blott få dem att taga raison och se saken sådan den är, det allegoriska af Stugan, det fullkomligt allmänna, objectiva, från hvarje enskildt förhållandes inblandning fria i hela innehållet och utförandet, så må gerna alltsammans löpa af stapeln. Skrålarehopens uttydningar förutser och föraktar jag. — Till Geijer

sjelf har jag med några få ord nämnt, att väl möjligen ett poem af mig torde i Stockholm utkomma, hvilket skulle kunna uttydas sås. mot honom i någon mån fiendtligt, utan att likväl i grunden vara det; och att, om så sker, vädjar jag till hans eget sunda omdöme.

Omröstningssedeln nästa gång, — efter Du ej begärde den med omgående post — kl. slår nu 7.

Din
tillgifnaste
Atterbom.

Millioner helsningar!

Stockh. d. 15 Jan. 1841.

Käraste Broder!

Tack för dina twenne bref. Enligt din önskan har jag låtit inställa poëmets offentliggörande, intilldess du hunnit öfwerwäga de betänkliga ställena. För min del har jag väl ej kunnat draga den befarade meningen ur första och sista stroferna, men man läser ofta så dumt nu för tiden och vissa sinnen äro så eldfängda, att all försigtighet må anlitas. Det enda uttryck, som kunde anses syfta åt G—r, är hvad som säges

om quädet för Carl Henrik. Sammanställningen af detta namn med C. J.[1] behagade mig ej heller rätt, men af andra skäl, ty jag anser den sednare chiffern ej böra anwändas i något slags polemik, vare sig på vers eller prosa. Om du således låter dessa namn utgå och nyttjar någon bild i stället, så ser jag sannerligen icke, huru G. skall kunna, mer än hvarje annan frihetsifrare hos oss, taga direkte åt sig stycket. I sista strofen nämnas visserligen kollektift »Nationens män», men till dem har han egenteligen ej räknats. Han har för det mesta gått sin egen wäg, ehuru underlig den förekommit mången. Skulle således de 2 sista raderna i 1 strofen omskrifvas, så torde all betänklighet i förberörde hänseende wara häfven. Väl vore, om rättelsen kunde inlöpa med omgående, ty det är nu under första månaden af året, som bladet framför allt behöfver goda stycken och omvexling deraf.

Din

trofaste

Beskow

---

[1] Tydligen en ordlek mellan namnen Carl Johan och Carl Henrik: oppositionsledaren greve Anckarsvärd, som av Geijer hyllats med en dikt (tr. i Aftonbladet 4 dec. 1840).

Söndags e. m. d. 17 Jan 1841.

B. B. Så må då i Guds namn mitt lilla vredesskepp löpa af stapeln, med följande ändringar och tillägg:

Under hufvud-titeln kan man sätta: Allegori. Det borde väl egentl. vara onödigt, och är en tavtologi; men man kan mot dumt folk icke nog præcavera sig.

Första strophens tre sista rader må sål. ändras:

Till slik medborgar-hyllning än?
Ja, till och med om Kungar sjunger, —
Måhända glömsk af »Folkets Män»?

(»Kungarne» stå då i sammanhang med de »hjelteminnen» som omtalas i 3:e o. 11:e str:a; o. »Folkets Män» här äro då precist de samma, som sedan i slutstrophen afvisas såsom »Nationens Männer»).

Fjerde strophens sista rad torde böra ändras så:

Med vink, att vida verlden gifs?

(Egentligen är den förra läsarten roligare och spetsigare; men utvisning på dörren kan der synas bestämdt antydd, — i fall någon vill häri inlägga någon enskild betydelse. Närmare definieras »vidden» i 6:e strophen).

Efter 15:e strophen: »Hvem är den man, I Svear» etc. kan inskjutas denna nya:

Hvad ädelt hjerta gifs, som icke
Vid namnet Frihet högre slår!
Men öfver jorden, hvart vi blicke,
Hur mången än det ord förstår?
Är hon en makt, att skapa lycka,
I stort och smått, af himmelsk art?
Är hon en makt, att vildt förtrycka
All hejd för egenviljans fart?

(Med denna stroph har man då visat den sanna Liberalismen all tillbörl. aktning, och den följande strophens skarpa utfall mot den falska: »Skall Ljuset eller Massan råda»? etc. förekommer bättre motiveradt).

Slutligen ville jag ha, men med

---

från det öfriga åtskildt, dock så nära derintill att man ser det helas enhet, under titel Sens Moral (med afseende på rubriken Allegori) tillagd ännu en stroph, så lydande:

Sens Moral.

Det höjs en ö af blid försoning
Engång ur tidens brutna svall,
Och på den ön är mången boning,
Och mången väg bär till dess vall.
De, som på skilda kämpat ärligt,
Der samfäldt lägga vapnen ned; —
Men, nog det vore ganska herrligt,
Att redan här få — bo i fred.

(Sens Moral sättes naturligtvis med vida smärre bokstäfver — t. ex. spärrad små-cursiv — än hufvudtiteln. Kanske kan det öfriga skiljas från denna stroph genom

* * * *
* * *
* *
*

eller huru I bäst för godt finnen.)

Men nu förnyar jag min anhållan om noggrannaste correcthet — bibehållande af mitt system i afs. på vissa ords skrifvande med stora begynn:se-bokstäfver o. s. v.

Manuscripterna kunna behållas af Dig, eller ock skickas mig tillbaka. —

Din

Atterbom

Det föregående bladet kan gerna skickas till W—m sådant det är. Särskildt till Dig vill jag tillägga, att då jag nu kastar mig främst, som en Cocles eller en Curtius, i afgrunden af den allmänna smädelsen,*) hoppas jag, att I andre, Du, Franzén, Grafström m. fl. följen exemplet, och äfven med positiva stycken, i vers o. prosa, flitigt bidragen att höja Bladets relief.

*) — ty man igenkänner mig nog genast —

Bland annat, som förmodl. ånyo kommer att upprepas, är att jag icke lemnat Publicisterne i fred, och att jag har mitt politiserande att tacka för deras onåd. Men detta är lögn. Långt innan jag med en rad tillkännagifvit mina polit. tänkesätt, var jag förföljd af Argus, af Sthms Posten, Medborgaren o. s. v. Äfvenså var Aftonbladet ovettigt på mig långt innan min »tjocka bok» utkom.[1] — Under de sista fyra åren har jag tegat i politik som muren (med undantag af den högst humant skrifna artikeln om Carl XIV:s Skrifter); Talet öfver Ling är ju det oskyldigaste i verlden, kan till o. med visas yttra liberala satser*) — och ändock!

Tack för löftet att snart få i Biet se några förnuftiga ord öfver detta stackars Tal!

Dessa Ändringar, Tillägg och vidare Meddelanden ha kostat mig en gruflig möda — ty jag är, sedan några dagar, häftigt angripen af en svår Influenza, och fången inom mina rum — mest liggande på soffan.

---

*) — äfvensom mitt Bibel-Sällskaps-Tal. —

[1] Aftonbladet hade den 8 januari 1841 i en *Revy af tidningarne* anfört ett yttrande av Atterbom »i hans tjocka bok». Härmed åsyftades *Studier till philosophiens historia och system* (1835).

Hjertl. helsn. till Din Laura och alla Vänner! Innerl. tack för Ditt och Rydqvists correctur-biträde! Jag är säker, att det skall behöfvas.

Din

Atterbom

Upsala d. 20 Jan. 1841.

B. B.

Från min sjuk-soffa skickar jag Dig, ganska matt, dessa rader, såsom omslag kring min omröstnings-sedel. Måtte den nu i formen befinnas rigtig! — Jag skickade till (den sjelf i Influenza krank liggande) Landsh. Järta, för att erhålla formulär. Dock blef jag af hans svar ej klok på, om den röstandes namn skall utsättas eller icke. Jag gissade det sista; få se, om jag gissat rätt.

Hjertl. tack för den började artikeln om mitt Tal! — Apropos häraf: kan någon förnuftig menniska finna en origtighet i det om Gustaf III och hans Sångarförbund sagda, att »ju längre afståndet växer som skiljer oss från den höjd, hvarpå dessa gestalter stå, desto mera förenklas och förstoras de, och desto högre reser sig den

krönta, den högsta?» Det borde väl vara klart som dagen, att, om jag tänker mig någon på en bergshöjd stående grupp af högre och lägre gestalter, skall, ju längre jag aflägsnar mig, mer och mer allt försvinna som är småsak och smådetalj, och endast det stora, slutligen endast det största vara mig synligt? — Jag undrar, om åsnan Theorell verkligen är nog dum för att ej begripa detta, eller om han ej snarare här begagnade sig af den ofta mot mig med fördel använda konsten att »göra sig dum».

Kuriöst vore föröfrigt att veta, när och hvar jag någonsin talat om Gustaf III på ett sådant vis, som denna åsna påstår. Jag var ifrån vaggan uppfostrad i vördnad för denne Konung, hyste äfven under den vildaste phosphoristiska tiden alltid för honom en viss oföränderlig veneration (likaså Hammrsköld[!]), och har i mitt Tal ingenting sagt, som icke på det nogaste öfverensstämmer med både min ungdoms och min mandoms öfvertygelse.[1]

---

[1] Dagligt Allehanda, där J. P. Theorell medarbetade, hade den 5 januari 1841 i en anmälan av Atterboms inträdestal i Svenska Akademien funnit den ovan anförda bilden vittna om en egendomligt beskaffad synförmåga. Atterbom får vidare höra, att han bytt övertygelse. »Gustaf III, som förr, i Hr A:s ögon, var en fransk apa, utan aning om verklig poesi,» har nu blivit en »Sångarkung», o. s. v.

Jag känner visserligen hans fel — men hörde det till ämnet här, att vidröra dem? —

Helsn. o. Vänskap!

Din

Atterbom

P. S. I går fyllde jag mitt 51:a lefnads-år — och i dag är 2:dra årsdagen af sal. Törneros' bortgång! —

Jag hade ämnat skicka till Biet några Stanzer på vår gamle Konungs födelsedag — gjorda efter min bästa förmåga — men så kom sjukdomen emellan. —

Sönd. d. 24 Jan. 41.

B. B! Här återföljer Correcturet, med tacksamhet för all derpå använd möda, och med tacksamhet för det roliga och träffande infallet, att jag der uppe i min bergstuga ideligen sjunger »Ädla Skuggor, vördade Fäder, Sveriges Hjeltar och Riddersmän», utan att taga ringaste notis om de nedanföre hvimlande »Folkmännen».[1] Det sammanhänger ypperligt med det öfriga — och jag accepterar det: men anser det lifligare smälta

[1] Möjligen har korrekturet varit åtföljt av något nu icke bevarat brev med den föreslagna ändringen.

in i styckets text och ton, om de fyra sista raderne af 1 Str. sättas så här:

Är möjligt, att du ej känt hunger
Till slik medborgar-hyllning än?
Ja, envist »Ädla Skuggor»*) sjunger,
Men ingen alls af Folkets Män»?

Denna sista läsart:

Ja, envist »Ädla Skuggor»*) sjunger,
Men ingen alls af »Folkets Män»?

har jag derföre utsatt på Correcturet. Äfven Böttiger, som jag rådfrågat,[1] tycker den vara den bästa. — Noten kan måhända styliseras så:

*) Man påminne sig Kellgrens sköna qväde.

Jag ser, att I bibehållit den »höfliga vinken att utväg gifs.» Må göra då! Poetiskt bättre är den läsarten visserligen. —

Jag är ännu ganska krasslig, fortfar att vara inspärrad, och orkar ingenting.

Hjertl. helsn:ar! särskildt till Rydqvist för hans trogna biträde!

Din

Atterbom

[1] Atterboms brev till Böttiger om denna angelägenhet är daterat den 24 januari 1841. K. B.

Ups. d. 9 Maj 1841.

Bäste Broder!

Lings Enka har låtit helsa mig, för en tid sedan, att med afsättningen af mitt Tal öfver hennes Man går ej efter hennes förmodan och önskan; hvartill dock såsom en hufvud-orsak uppgifves, att den Bokhandlare (jag tror Thomson), som åtagit sig vara hennes Commissionär och ombesörja spridningen m. m. visat sig i kringspridandet ganska försumlig. Var god och hör efter, huru dermed förhåller sig! Behåller han exemplaren samtl. i sin boklåda, utan att anmäla, utan att kringskicka dem — då är öfver allmänheten intet, eller åtminstone ej mycket, att klaga. — Visst är, att jag för ej längesedan hörde berättas af en person från Fahlun, att dit hade då ännu icke något ex. af mitt Tal anländt. Jag har skrifvit till Lund, för att efterfråga, om der förhåller sig på lika vis.

Det hade, i afseende på Enkans fördel, måhända, ej varit illa, om den påbörjade Recensionen i Biet blifvit afslutad; tilläfventyrs kan detta ännu, på tjenligt vis, ske; hvarvid — såsom sakerna nu stå — ej mycket behöfde talas om mig, såsom auctorligt subject, men desto mera om Ling, och en dugtig »puffning» gifvas åt folk,

att de här äga en trogen bild af hans storartade individualitet och flerfaldiga odödliga förtjenst — en bild, med hvilken Sveriges Publicum borde desto allmännare göra bekantskap, som han ju, i lifstiden, var ansedd för en i sin rigtning progressif o. en »Nationens Man» (visserl. af bättre sort, än de som nu så tituleras). — Hade han varit ett lumpet Riksdagspartiredskap, en Anders Danielsson, en Hans Jansson, — då hade trol:n vårt project, om Subscription för hans familj till behållande af Annelund, haft allsköns framgång!!!

I höst, om Gud låter lif och helsa fortfara, utkommer af mig: Charakteristiker och Kritiker. Första Bandet — innehållande Monographier öfver Svedenborg, Ehrensvärd, Thorild och Bellman.[1] I sommar ämnar jag ock lägga sista handen vid den ofta afbrutna och ofta återbörjade ungdomsdikten Fågel Blå; hvilken sedan utkommer med dubbelt titelblad, sås. tredje Delen af mina Saml. Dikter.

Jag har nu i ett par terminer hufvudsakl. föreläst öfv. Svenska Vitt:ns Hist:a, för ett temligt antal åhörare.

---

[1] Av detta verk, *Svenska siare och skalder*, utkom den första delen 1841, delvis med annat innehåll än det här tilltänkta.

Millioner Helsningar, till Dig o. Din Laura, från mig och de mina!

Evigt Din tillgifnaste

Atterbom.

Biet kämpar sin goda kamp redligen o. väldeligen. Stenhammar är en dråpl. karl; flere med honom. Jag tycker t. ex. mycket om den martialiske Morén. — De satans Rabulisterne! Den kabinetts-kasse-sakens behandling, hvilken scandal! hvilken fläck på Svenska Folkets heder och ära! Och nu i Borgar-ståndet — rigtiga National-Convents-scener!!![1] — — —

[1] Prosten K. Stenhammars anförande i prästeståndet den 17 april 1841 om representationsförändringsförslagen avtrycktes i Svenska Biet den 21 och 22 april, prosten T. Moréns inlägg vid samma tillfälle ibid. den 23 april och Stenhammars tal i ståndet den 30 april under debatten om kabinettskassan ibid. den 4 maj. Läktarepublikens något oroliga hållning vid kabinettskassefrågans behandling i borgareståndet den 30 april gav Svenska Biet (6 maj) anledning till en jämförelse med »de käpp-beväpnade åhörarne på Tribunerna i Franska Nationalkonventet, under Republikens saturnalier.»

Stockholm den 11 Maj 1841.

Käraste Broder!

Hundrade gånger har jag förebrått mig, att anmälan af talet öfver Ling blifvit afbruten. Men samma anledning, som vållade första afbrottet, har äfven föranledt det sednare uppskofvet, nemligen den straxt efter Sv. Biets framträdande i större format yppade kamp på lif och död med Nidpressen. Skälet är åtminstone godt, ehuru jag och flere med mig önskat, att det icke funnits. Jag skall emedlertid söka att vinna någon dags stillestånd och hvila, för att meddela den länge fördröjda fortsättningen. Likväl bör jag nämna, att jag ej i första rummet kan disponera i detta fall, ty vi hafva en resande supérieur invisible.[1] — Icke tror jag, att alla de Nie Sångmörnas förenade makt skulle förmå Aftonblads-Sverge (ty sådant är det till stor del ännu) att gifva en skärf åt minnet af denna stora »Reformist.»[2] Men man bör dock göra hvad man kan. På annan

[1] Troligen åsyftar Beskow någon av Svenska Biets förnäma medarbetare, möjligen ministern greve G. Löwenhjelm, som på sommaren 1841 återreste till Paris.

[2] Aftonbladet hade den 22 december 1840 i sin anmälan av Atterboms inträdestal över Ling anlagt politiska synpunkter på dennes gärning och yttrat, att man med skäl kunde kalla honom »icke blott uppfinnare, utan äfven reformator».

väg har jag sökt, genom subskription, samla medel, och jag tror att det skall lyckas oss att bevara egendomen åt arfvingarna.

Hinner ej mer än tillägga Lauras tusenfaldiga helsningar. Lef väl! —

Din
Beskow

Upsala d. 23 Maj 1841,
kl. 6 på aft.

Bäste Broder!

Ja! i denna stund tager den hederlige Fryxell sitt inträde. Oändligt gerna hade jag velat vara med; men jag är qvarhållen, 1:o af en till viss tid utlofvad, och redan under sättning varande, men ändock ej färdigskrifven Disputation, samt 2:o af morgondagens föreläsning, med hvilken denna termins föreläsningar lykta, men hvaraf ännu ingen rad är skrifven. — Helsa Fryxell hjertinnerligen! Jag önskar honom, med varmaste broderskärlek, all framgång.

Äfven jag är nedtryckt af göromål — men ännu mer af annat. Upsala har nu blifvit, i splittring och kältringsaktighet, ett nytt Lund. Geijer började denna omskapning, och Hwasser, lika förryckt som han, men i en annan form,

har fullbordat den.[1] Återstår någon krona på verket, så kommer väl Bergfalk att sätta dit den, efter hemkomsten från sin ärorika riksdagsrole.[2] — Hvad Hwasser angår, så inträffar på honom Goethes epigramm:

»Auf das empfindsame Volk hab' ich nie was
gehalten; es werden,
Kommt die Gelegenheit, nur schlechte Gesellen
daraus.

Verba grandisona, prætereaque nihil; dråpliga præmisser, befängda tillämpningar; sublima grundsatser, lumpna gerningar! En karakter (om den så skall kallas), som i allting styres, efter slump, af blinda sympathier och antipathier — men hos hvilken antipathierna och misstankans poesi visa sig, vid alla afgörande tillfällen, vara den vida mäktigare kraften.

Gudi lof! jag flyttar nästa Thorsdag ut

[1] Anledningen till Atterboms misstämning är närmast den i ett följande brev (13 okt. 1841) omtalade voteringen till professorsförslaget i praktisk filosofi, vilken ägt rum i akademiska konsistoriet föregående dag, den 22 maj. C. J. Boström, professurens blivande innehavare, erhöll därvid med en rösts majoritet 1:a rummet framför Atterboms kandidat, E. A. Schröder. Hwasser voterade på Boström. Missämjan mellan Hwasser och Atterbom var icke ny.

[2] Den liberale juristen professor P. E. Bergfalk var vid 1840—41 års riksdag konstitutionsutskottets sekreterare.

på landet, till ett två mil härifrån beläget och ganska vackert ställe, som jag hyrt för sommaren. Det skall bli en himmel, att se gröna träd i stället för Professorer och Studenter, och höra fåglar, i stället för Tentanter. Min adress blir sedermera: Upsala och Qvalstad. Namnet låter bedröfligt; men liksom ett ställe ligger utom Kungsängstullen, som heter Glädjen och ändå är ganska tråkigt, så kan ju ett annat heta Qvalstad och ändå vara ganska nöjsamt.

Hur i Guds namn skall det gå med vännen Rydqvists ändlösa sjukdomstillstånd?

Millioner helsningar!

Din

Atterbom.

Upsala och Qvallstad d. 17 Juli 1841.

Bäste Broder!

I följd af postens gång från Upsala hit — den kommer hit blott en gång i veckan — erhöll jag Ditt bref,[1] och sista delen af Sv. Akad. Handl:r, ej förr, än i förgår. Hjertligaste tack för bäggedera! Af boken har jag, hittills, blott hunnit läsa Franzéns vackra Minnesteckning af Lidner; i anledning hvaraf jag torde härnäst

[1] Beskows brev har icke bevarats.

meddela Dig ett par reflexioner, dem jag i den brådska, hvarmed jag hopraspar dessa rader, ej medhinner.

À propos: Innan tryckningen af nästa del begynner, som förmodl. kommer att, bland annat, äfven upptaga mitt Tal öfver Ling, önskar jag att få meddela ett par små tryckfel, som jag ville ha rättade.

Jag skall bjuda till, att åtminstone efter en eller annan vecka skicka Dig några papper för Biet. Nu genast är det mig omöjligt, ty jag arbetar från morgon till qväll på att fullborda en summarisk exposition af Swedenborg, tillhörig en bok, som just nu i Upsala tryckes på Lundeqvists förlag, och i anledning hvaraf en gångarpilt hemsöker mig esomoftast, med correcturer och anmaningar om mera manuscript. Det hufvudsakliga af denna boks innehåll blir Karakteristiker öfver Swedenborg, Ehrensvärd, Thorild och Bellman. Äfven en fri bearbetning af Valas Qväde o. s. v. — Lundeqvist brådskar, att boken må bli färdig till hösten. Jag hade, hvad Swedenborg beträffar, en lacun i mitt manuscript att fylla: en framställning af hans egentl. Philosophi — sammanpressad, i ett (så vidt möjligt) läsbart och flytande språk, på några få ark. En förfärlig uppgift! och som

jag nu måste lösa, nästan currente calamo. Lägg härtill, att E. A. Schröder börjat klanka på mig, att erhålla de af mig utlofvade Minnesorden öfver Törneros, till den nu snart färdigtryckta sednare delen af hans Posthuma: så ser Du, att äfven jag har mina fiskar varma; under den föröfrigt ingalunda varma sommaren.

Oräknel. helsningar! Din oföränd:rl.

Atterbom.

Högligen skulle det gräma mig, om Biet ginge under. Men, min Gud! hvilken allmänhet denna Svenska är! sitt kära Aftonblad, sin nationalbibel fullkomligt värdig.

Bäste Broder!

För få dagar sedan inflyttad till min nya åtta-månads-fångenskap i det mig (numera) öfver all beskrifning vedervärdiga Upsala, har jag erhållit del af Ditt bref till Palmblad; och ämnade skrifva redan i Söndags, men hann då icke. För min räkning gifver jag Dig det löfte, som Du äskar, och utfäster mig, att månadtligen lemna en bit, större eller mindre, ömsom vers, ömsom prosa; och skall Du erhålla innan den 1 Nov. något att börja med. Vill Du i den utgående Prospecten intaga äfven mitt namn,

såsom en bi-dragare, så har jag ingenting deremot. Jag förmodar, att de båda Järta'rne (till hvilka Du väl äfven skrifvit särskildt), samt likaså Palmblad sjelf, svara detsamma.[1] Skrifver Du med nästa post ett par rader till Hwasser, och d:o till Fahlcrantz (kanhända är det redan gjordt), så gifva de säkert samma svar. Palmblad är mindre tjenlig till underhandlare, ty hans ofärdighet och den fula väderleken hålla honom denna årstid nästan beständigt inne. Föröfrigt har den olycksaliga voteringen till Professorsförslaget i Praktiska Philosophien gjort sitt till, att spränga de sista resterna härstädes af sammanhållning och vänskapligt umgänge. Jag kommer hädanefter att lefva lika isolerad från flertalet af mina Colleger, som från det alltmera frodigt uppblomstrande »unga Sverige»; hos hvilket galenskapen nu ideligen fyras på, hvarje föreläsnings-dag kl. 8 om morgonen, då vännen Geijer framställer res omnes et nonnullas alias i ett fri-spektakel af bankrutterad genialitet, mot honorarium af sång med hurrningar ett par gånger i veckan. Den genialiska hackmaten kallas eljest Historia Hominis, hvaraf han lofvat berätta

[1] Av Beskows korrespondenter beröra Palmblad (26 sept., 17 okt., 14 nov. och 1 dec. 1841), T. Järta (7 och 11 juli s. å.) och H. Järta (ett flertal brev) frågan om Biets redigering.

quantum *in se* est. — Den, som erinrar sig Geyer from other times — skall han, åt allt detta, skratta eller gråta? Jag, för min del, är redebognast till det sednare.

Huru hyggeligt den i nyssnämnde väns föreläsningar beprisade Opinionens gudomliga röst har behandlat vår med de ädlaste afsigter hitkomne ProCanzler, har Du hört.[1] Men här är nu intet annat att vänta — och grunden dertill lades på det stora året 1838, då Geijer planterade på våra murar Aftonbladismens fana — än att hvarje dag svälja en portion förargelse. För min del ämnar jag oböjligt fortsätta min alltmera ensliga väg, och lemna åt hvem som derpå är lysten, att söka »druckna pojkars undran och dårars lof».

Förlåt, att jag under sommaren ej kunde skicka något! Lundeqvist höll mig så vid marginalen, med jägtande efter mscr till en bok om Svenska Siare och Skalder, som i dessa dagar utkommer, att jag omöjligen kunde få ringaste rådrum till att tänka, än mindre skrifva på nå-

[1] Aftonbladet hade (11 oktober 1841) meddelat en del skvaller om ärkebiskop af Wingårds besök i Uppsala. Sålunda skulle han ha fallit igenom vid val till hedersledamot av Stockholms och Göteborgs nationer samt hyllats med leverop — för Wallin! En följande notis (13 oktober) beriktigade en av dessa uppgifter.

got annat. Min helsa, och i synnerhet mina ögon, hafva genom detta sätt att tillbringa sommaren ganska mycket lidit.

Ups. d. 13 Oct. 41.

Din
tillgifnaste
Atterbom.

Stockh. d. 14 Okt. 1841.

Käraste Broder!

Vi hafva åter, som Du vet, gjort en smärtsam förlust i Akademien.[1] Valet af efterträdare blir ej lätt, och vi böra väl snart tänka på att förena oss om någon. — I fråga äro, så vidt jag ännu kunnat inhemta, egenteligen Fahlcrantz, Thomas Järta, Reuterdahl och Böttiger, — alla hvar i sitt slag utmärkte. Af bref från Franzén och Grafström ser jag, att de äro böjde för Fahlcrantz. Tegnér tyckes mera stämd för Reuterdahl.[2] Berzelius har talt om Thomas. Jag nämner detta för dig i förtroende och torde vid tillfälle få del af din tanka i ämnet. Betraktar man den hädan-

[1] C. P. Hagberg hade avlidit den 15 september 1841.

[2] I Beskows brevsamling i Sv. Akademiens arkiv beröra ett brev från Franzén (5 oktober), ett brev från Grafström (25 september) och tvenne — otryckta — brev från Tegnér (20 september och 10 oktober) frågan om Hagbergs efterträdare.

gångnes individualitet, så skulle hans minne lämpligast tecknas af en andlig man.

Jag afbördar en gammal skuld medelst innelyckte 20 R. B:co för de 10 Ex. af Mimer. Enligt hvad du skref, var priset å hvarje exemplar 2 R. B:o.

Nå, Sv. Biet håller sig ju tappert! I striden mot Strausiska luntan och den förryckta Aftonblads-Kaptenen har det fortfarande haft öfverhand.[1] Klaga måste vi dock, att Upsala-kontingenten nästan aldrig låter höra af sig. — Icke ens en recension öfver någon inländsk eller utländsk skrift, hafva vi derifrån fått mottaga, sedan Du hade godheten meddela din anmälan af Palmblads skrifter, under första dagarne af året. — Gif oss något, och stöt på de andra att göra sammaledes. Förmodligen har Palmblad meddelat dig den plan jag uppgjort för leverans af upsatser. Jag hinner nu ej upprepa dess innehåll, men Palmblad upplyser derom.

Tusende helsningar från Laura! — Din

trofaste vän

Beskow

[1] Boken *Strauss och evangelierna, eller Jesu lefnad* (1841), ett otillförlitligt populärt sammandrag av D. F. Strauss' *Das Leben Jesu*, väckte, som känt, en våldsam rörelse. I samband med Strauss-fejden hade den gamla polemiken mellan Beskow och kapten A. Lindeberg, nu medarbetare i Aftonbladet, ånyo upplågat.

P. S. Ännu lära blott 3 Nationer hålla Biet, men alla Aftonbladet. Och detta vid upplysningens högsäte! Det vore en blygd, om ett sådant förhållande skulle fortfara äfven nästa år. Det borde vara twertom.

Ups. d. 24 Oct. 1841.

Bäste Broder!

Mitt sednaste bref hade Du förmodl. ännu ej erhållit, när Du skref ditt; men jag hoppas, att det ändå rigtigt framkommit. Du ser deri mina tänkesätt i afs. på Biet — och mitt der gifna löfte skall jag bjuda till att hålla. En inflammation i vänstra ögat, som förföljt mig en vecka och ännu fortvarar, nödgar mig att denna gång vara fåordig. Kan någonting ur bifogade papper duga till meddelande i Biet, så står det till tjenst.[1] Mer skall jag skicka, såsnart jag återfår mina ögons bruk. — Ännu i dessa dagar har jag måst plåga dem, emot Läkarens förbud, med Correctur-läsning. Nu är första delen af min bok: Svenska Siare och Skalder, ändtl.

[1] Tydligen de i följande brev omnämnda akademiska dissertationerna *Tankar om kritiker*. De meddelades i Svenska Biet 15, 16 nov., 21, 22, 23, 24 dec. 1841 och 1, 22, 27, 29 sept., 7, 8, 10 okt. 1842.

uttryckt — och blir väl innan kort synlig i Stockholm.

Till platsen i Sv. Akad. anser jag, för min del, bland äldre Sv. Litteratörer den förtjentaste vara Arv. Afzelius, och bland yngre, Böttiger. Men i fall de fleste förena sig om Fahlcrantz, så har jag ingenting deremot. — Mera härom innan kort.

Lycka till allsköns framgång i den modiga kampen mot Beelzebubs liga! — Egentl. vore denna ej farlig, om ej den bättre minoriteten vore inom sig så söndersplittrad. Så nu här; hvarest derföre all operation enligt någon combinerad plan är — tills vidare — omöjlig. — Jag har stängt in mig, och lefver, i det närmaste, som en Eremit.

Din

Atterbom.

Bäste Broder![1]

Begagna mina Disputationer bäst Du för godt finner. Dock skulle jag näppligen tro, sedan jag skrifvit om sidan 23—24 på sätt medföljande papper utvisar, att någonting här förekommer, som vore för (åtminstone) flertalet af

[1] Detta brev skrevs troligen omkring den 30 okt. 1841.

Biets läsare oförståndligt eller svårförståndligt. Denna tidning har redan flera gånger innehållit långt abstrusare saker och ställen; så t. ex. i striden om Strauss. Sådana termer, som objectif, subjectif, m. fl. finnas ju der längesedan. — Jag önskar, att vid aftryckningen de nu skickade tilläggen och ändringarna begagnas (man kan ju i slut-noten sätta, att de äro gjorda af Förf., sedan Redactionen tillkännagifvit honom sin önskan etc.); samt att correcturet noggrannt läses. Med nästa post skall jag sända (ur mitt längesedan färdiga manuscript till fortsättningen) ett detta abschnitt afslutande tillägg. — Eget är, att denna afhandling var ifrån sin början skrifven för Biet (såsom Thomas Järta kan intyga), och det redan under detta års första månader (kort efter sedan jag skickat min recension öfver Törneros); ett prydligt renskrifvet manuscript af begynnelsen, för detta ändamål, ligger bland mina papper; sedan kom annat emellan, och i nödens stund tillgreps det till Disputationer. Men jag har det mesta färdigt i utkast; och om Biet vill, tid efter annan, begagna det, så må det sålunda gerna återvända till sin första bestämmelse.

Mera härnäst. Klockan slår (Post-timman). Th. Järta är vådligt sjuk!!! — Jag har, först

af ögon-inflammation, sedan af ros i armen, varit inspärrad en half månad. Din

Beskow. [*Atterbom.*]

Stockh. d. 5 Nov. 1841.

Käraste Broder!

Tack för brefvet! Underrättelsen om Thomas Järtas förbättrade helsotillstånd har spridt den lifligaste glädje bland hans talrika vänner.

Artiklarne skola komma i den goda ordning, hvaruti de sig redan befinna. Deras werkan kan ej uteblifva. Dröjsmål kan dock möjligen vållas, genom Redaktionens nödtvång, att afsluta redan började strider för dagen. — Den väntar ej för länge, som väntar på något godt.

Tegnér har äfven tillskrifvit mig om Runeberg,[1] och jag har sagt honom, att ingen vill hellre rösta på R. än jag, men att jag redan vid föregående tillfällen yttrat den åsigt, att vi måste spara denna Notabilitet tilldess — det Gud nådeligen länge fördröje — wår Herre hädankallar svenska Sångens närvarande Patriark, (Franzén) hvilken dock redan hunnit sjuttio-talet, och med en svag helsa, tyvärr! ej synes så många år, som vi skulle önska, kunna tillhöra oss. Då är intet naturligare och vackrare, än att vi, efter Auras

[1] Tegnérs otryckta brev, daterat den 10 oktober 1841, i Sv. Akademiens arkiv.

fordna Nektergal, inkalla den nuvarande. — Ingen värderar högre Hagberg, än jag. Men att låta Lyrikern Runeberg parntera[!] Homileten Hagberg, synes mig ej så af omständigheterna påkalladt. Värdiga talare öfver Hagberg finnas i Fahlcrantz, Afzelius, Reuterdahl (alla andlige män) och äfven i Böttiger, om vi vilja välja en Poët. Jag är dock gerna med om Runeberg efter Hagberg, endast Herrarne sedan vilja säga mig, hvem de bespara att sedan fylla rummet efter något af »Sångens Högtidsnamn i Norden». Då Du redan talt med Valerius i detta ämne, så var god och meddela honom min åsigt vid tillfälle. Helsa och tacka honom för hans bref.[1] Jag skrifver troligen till honom med nästa post. —

Om Du ej kan läsa dessa kråkfötter, så bör det ej förundra dig, ty jag har redan skrifvit i dag 2 2 bref, posttimman slår och jag kan ej längre föra pennan. — Du kan ej tro, hvilket slafveri, jag uthärdar, men det är Gudskelof ej för egen räkning, utan för att, i min lilla mån, söka gagna det allmänna. —

Laura helsar. —

Din trofaste vän

Beskow

[1] Valerii brev (3 nov. 1841) i Sv. Akademiens arkiv.

Bäste Broder!

Genom min vän Börjesson, som reser i morgon bittida till Stockholm, skickar jag Dig ett ex. af mina Siare och Skalder; med önskan, att de måtte skänka dig en och annan icke oangenäm recreations-stund mellan dagsverkena af Ditt Bislafveri!

Det ena af de bägge ex:n torde Du ha godheten att skicka till Tannström. —

Jag sammanrafsar dessa rader i Fru Silfverstolpes sängkammare, nyss kommen från Vännen Thomas Järtas begrafning!!! — Fadern är i sin sorg outsägligt älskvärd. — Du frågar om hans Föreläsningar m. m.[1] Så vidt jag vet, handlade de om Svenska Samhällsförfattningen och dess Historia. Hans starka sida var grundlig historisk kunskap, bon sens, klarhet och prydlig framställning. Faderns snille hade han ej — men skulle hafva uträttat mycket godt både sås. litteratör och akademisk lärare, om han fått längre lefva. Särdeles talrikt besökta voro hans föreläsningar icke; men (i fall något derom

[1] Tydligen har Beskow i ett icke bevarat brev gjort förfrågningar för sin nekrolog över C. T. Järta (i Sv. Biet 16 nov. 1841). Denna omtrycktes jämte gravdikter av Beskow och Böttiger i en anonym broschyr, *Carl Thomas Järta.* Stockholm 1841.

skall nämnas) så bevisar detta icke det ringaste emot dem — utan, sås. sakerna nu stå, snarare för dem. Det är numera endast charlatanism och sqvadroneri, som samlar åhörare. På någonting genomtänkt och sammanhängande orka ej många höra.

Jag förmodar, att Palmbl. med denna dagens post skickat Dig något, hvarom jag önskar, att det, genom Din bemedling, måtte ofördröjligen få på »Biets» vingar flyga ut omkring Sverige.[1]

Den skändliga utgången af Juryn öfver Strauss-luntan förundrar mig ej.[2] Ännu räcker Packets segertid; och eo usque perventum est... Hvarthän skola vi slutligen komma? och huru länge skall denna nation vara nog dum och nog feg, att låta en liten flock oförskämda skurkar cujonera sig?

Söndags-aftonen d. 14 Nov.
1841.

Din
Atterbom.

[1] Med all sannolikhet avser Atterbom en anmälan av *Svenska siare och skalder*, skriven, såsom han förmodade, av Palmblad efter hans egna anvisningar. Se noten s. 51 jämförd med Beskows yttrande s. 57.

[2] Juryn i tryckfrihetsmålet om *Strauss och evangelierna* hade den 12 november 1841 avkunnat ett frikännande utslag.

Detta märkvärdiga verk, ny frukt af det egendomliga samband, hvari dess Författare för enar poetiska och philosophiska förmögenheter, är lika vigtigt för det religiösa och nationala interesset, som för det särskildt ästhetiska.[1] Dess afsigt synes vara, att i en följd af monographier omfatta de snillrikaste och för vårt fädernesland ärofullaste företeelserna af Svensk Vishet och Vitterhet, på ett sätt, som i hvarje sitt föremål intränger till sjelfva dess lifs-medelpunkt, och derifrån framställer det med den trogna och möjligast objectiva skildring, hvarigenom den äkta Kritiken iståndsättes att klart beteckna och rätt-

[1] Detta Atterboms utkast till anmälan av *Svenska siare och skalder*. D. 1 ligger bland skaldens brev till Beskow. Det synes ha åtföljt Palmblads brev till Beskow den 14 november 1841 (i Sv. Akademiens arkiv), vilket också klarlägger dess tillkomst. Palmblad skriver här: »Ditt bref [icke bevarat!] innehöll också en uppmaning till A., att sjelf skaffa sig en Recensent af sin Bok. Detta hafver sig icke så lätt. Många finnas ej, som äro vuxne detta arbete. För att mellertid göra Boken litet känd erböd jag mig att skrifva en preliminärrecension: men bad om några stamina, dem A. sjelf kunde uppsätta. Men i st. f. att skicka dem på morgonen i dag, skickade A. dem kl. 2., då jag skulle gå på en större middag. Sent derifrån hemkommen har jag, efter en liten lur, blott haft tid till detta bref, men mig tyckes att dessa anteckningar äro, med A—ms vanliga grundlighet så fullständiga, att stort mer tills vidare ej behöfs, utom litet välförtjent beröm, som borde inströs. Detta kan ju Du sjelf göra?»

vist uppskatta dem. — Förevarande första del innehåller tre afdelningar: I. Forn-Svenska Bilder; II. Swedenborg; III. Ehrensvärd.

De förstnämnda Bilderna äro fria bearbetningar af fornqväden, med hvilka Förf. velat »antyda det svenska lifvets och snillets grundljud» (i Valas Qväde, dess »Vishet»; i Ragnars Bjarkamal, dess »Kamp»; i Helge och Sigrun, dess »Kärlek»); och detta med återgifvande af urskrifternas anda, styl, ja äfven (i Ragnars sång helt och hållet, i de andra åtminstone till en stor del) deras versklang. Mången, som tilläfventyrs ansett Förf. såsom Skald äga endast veka och ljufva accorder i sin makt, skall förundra sig att finna honom så hemmastadd med den gamle Brages harpotoner. — Swedenborg är här, så vidt vi veta, för första gången tecknad med en fullständig öfversigt af allt det, som hos honom, då han betraktas i sammanhang såsom Tänkare och Religionslärare, är så väl i hans Philosophi, som i hans egentliga Theosophi, det väsendtliga, det hufvudsakliga, det ej mindre i ästhetisk och speculativ hänsigt, än i theologisk, företrädesvis utmärkande. Förf. har vid denna exposition beflitat sig lika mycket om ett i god bemärkelse populärt föredrag (d. v. s. ett för alla bildade läsare med lättfattlighet och behag tillgängligt), som om ge-

digen korthet. Han synes oss hafva lyckats häri, och fäster läsarens deltagande med lika varm liflighet vid det myckna sköna i Swedenborgs verldsåsigt, som med ordnande klarhet vid det mycknа sanna deri. Efter en förutgående Inledning, som angifver Förf:s synpunkt, följer först en sammanställning af de vigtigaste satserna i Swedenborgs Philosophi (Philosophemer: theoretiska; ethiska; ästhetiska); och derefter af de vigtigaste i hans Theosophi (ordnade under tre rubriker: 1. Lifvet och Gud; 2. Kärleken och Äktenskapet; 3. Oskulden och Skönheten). Det hela afslutas med en Syn (om Äktenskaps-Kärleken), meddelad i poetisk form; såsom prof af det ymniga poetiska material, som i de Swedenborgska Synerna finnes att tillgå. — Deremot är expositionen af Ehrensvärds lära en omarbetning af den för tjugusju år sedan i tidskriften Phosphoros införda uppsats, med hvilken Författaren, då ännu yngling, lyckades att väcka en allmännare uppmärksamhet på Ehrensvärds, vid den tiden, föga bekanta värde såsom »Sveriges djupsinnigaste och naivaste tänkare öfver de Fria Konsterna». Men denna omarbetning är så utvidgad, genom begagnande af åtskilliga sedermera upplåtna källor, att den med skäl kan anses för (hardt nära) ett alldeles nytt arbete; hvari man,

bland annat, äfven erhåller ett klarare begrepp om Ehrensvärds åsigter af Natur-philosophi, Samhällslära och enkom det Svenska Samhällets bestämmelse. Den är indelad, efter en äfven här förutsänd Inledning, i fem kapitel: 1. De glada Behofven. Det Sköna. Det Högsta Sköna. 2. Det Skönas motsatser och arter. Nödvändigheten att uppfostras till det Skönas insigt. Flärd och Ädelhet. 3. De Fria Konsterna. Snille och Smak. Styl. Antikt och Modernt. 4. Särskilda tillämpningar på Byggnad, Måleri och Bildhuggeri. 5. Italien och Norden. Klimat; Lagstiftning; Fädernesland. I framställningen har Förf. med rätta sökt bibehålla, så långt möjligt, urskrifternas egendomlighet, »i uttryckens tankdigerhet, träffande uddighet och fina förskuggningar».

Slutligen följa Anmärkningar, af hvilka man, utom åtskilligt annat, får veta, att nästkommande del skall öppnas med »en, i betydlig mån på hittills okända materialier grundad, skildring af Thorilds lefnadsöden och lära»; en skildring, som varit ämnad redan åt denna första del, men för bristande utrymme nödgats uteslutas. (Ryktesvis ha vi hört, att derefter Bellman, och sist antingen Lidner eller Kellgren, skola i den nya delen finna sin plats). För denna gången

tager Förf. afsked med ett epilogiskt poem, kalladt Eremitens Afsked: ett qväde, hvari han uttrycker sin ställning till dagens tvister med denna trosbekännelse:

»Må andra möda gom och lunga
Med rop af tvist-namn, fjär och när!
Jag hyllar blott det evigt Unga,
Som lika evigt Gammalt är.
Det vet ej af partiers tider,
Det räknar icke jordens år;
Högt ofvan alla moln af strider
Dess sol sin trygga bana går.»

Ännu torde svenska hjertan finnas, i hvilka dessa ord möta återljud. — Utom detta poem förekomma här äfven, framför Inledningarna till Swedenborg och Ehrensvärd, ett par smärre inledningar i versform: den ena en sonett, den andra en elegi; hvardera, på träffande vis, betecknande det egna i sitt stora föremåls personlighet.

Vi önska, att detta verk må röna ett mottagande, som befrämjar dess fortsättning, till ett galleri af minnesvårdar åt svenska snillets och svenska hjertats national-ära.

Stockholm d. 19 Nov. 1841.

Käraste Broder!

Jag har, med den ledning, jag först erhöll, sammansatt en anmälan, som i morgon blir synlig.[1] Jag har deråt gifvit rubriken »Bokhandelsbulletin», för att hålla rummet öppen[!] för en recension, när en sådan kan anskaffas.

Här är nu ett splitternytt ämne, af ljufvaste slag. Regeringen proponerar Akad:n att återtaga officiella bladet, samt utgifva tidningen från och med den 1 Januari. — Att improvisera, inom ett par weckor, utgifvandet af en tidning, som skall utkomma alla dagar, är ju ett nätt arbete. Jag har ingen ro, hvarken natt eller dag, för detta nya krångel som nu tillkommit.[2] Jag har tillskrifvit Landsh. Järta derom, och väntar hans svar med omgående. Tala med honom ofördröjligen, ty det är en lifsfråga för alla ledamöterna.

Mer än gerna ville jag skrifva en ordentlig recension; men hur är det möjligt? Jag hinner ju hvarken äta eller sofva, ej läsa en sida i en förnuftig bok, innan jag rycks till höger och

[1] Beskows recension av *Svenska siare och skalder* lästes i Svenska Biet den 22 november 1841. Den följer ytterst nära Atterboms ovan meddelade utkast till anmälan.

[2] Se härom: G. Ljunggren, *Svenska Akademiens historia*. D. 2, s. 121—124.

vänster af tjenstebestyr, tidnings-artiklar, bref-skrifning, besök af tusen galningar, &c. — På någon större upsats i egentligen vitter mening, eller för egen räkning, har jag ej kunnat tänka på år och dag. Men i Upsala, der Professorers, Adjunkters, Docenters och andra Magistrars antal utgör borrtåt 100, och der, mig veterligen, ingen är smidd vid en sådan galèr, som jag, — kan der ej en penna anskaffas? — Palmblads, i ditt sista bref omnämda, upsats, är, mig veterligen, ej hitkommen. Din

vän
Beskow

Böckerna skola afgå till sina adresser.

Bäste Broder!

I största hast får jag härmed tacka Dig för anmälandet af min bok i Sv. Biet. Böttiger funderar på någon utförl:are artikel derom, som han kanske skickar under mellanterminen.[1] Här i staden synes boken väcka teml. uppmärksamhet och interesse. — Jag hoppas, att det med Börjesson till Dig afsända exemplaret rigtigt kommit Dig tillhanda. När Du får några stun-

[1] Böttigers anmälan kom icke till stånd.

ders ledighet från Dina mångfaldiga bestyr, att genomögna det, skall det bli mig ett nöje att höra Dina närmare tankar derom.

Ja! Gud uppehålle, i alla dessa bestyrs möda och obehag, Dina krafter till helsa, lif och lynne. Angående den gemena propositionen till Sv. Akademien hörde jag af Landsh. Järta hans till Dig afgångna bref — och mig syntes, så vidt jag förstår, i detta ögonblick hans råd vara det bästa. I morgon skall jag söka honom, att höra, om han från Dig erhållit underrättelse om utslaget af Din sista conferens med »Maximus».[1]

Hjertl. helsn:r!

Ups. d. 24 Nov. 1841.

Din

Atterbom.

Om Tegnér låter det nu godt igen!

Stockholm d. 30 Nov. 1841.

Käre Broder!

Tack för brefvet! Jag längtar efter den stund, då jag kan få ostörd öfwerlemna mig åt läsningen af Din sednaste gåfva. Hittills har det varit mig,

[1] Järtas brev till Beskow (i Sv. Akademiens arkiv) skrevs den 21 november 1841. »Maximus» var Carl XIV Johan.

ty värr! omöjligt. Utom det jemmerliga bråket om StatsTidningen, samt en mängd kuranta göromål, som ej tåla uppskof, har jag äfven den sednare tiden åtnjutit det höga förtroende att vara H. M:s öfversättare på Stat (naturligtvis utan lön), i och för Högstdensammes dictéer till Statsråds-Protokollet, samt hvarjehanda andra yttranden och upsatser, — granskningen af en stor Finans-plan icke till förgätande. Du ser, att detta är ett godt item till det öfriga.

Nu måste jag ock taga uti med alfvare i granskningen af täflingskrifterna, hvaraf jag erhöll sista sändningen i går. War god och insänd med första Ditt yttrande. Vi hafva om måndag den 6 December, och det är på yttersta tiden.

Tusen helsningar från Laura.

Wänskapsfullt
Beskow

ErkeBiskopen blef i går vald till Direktör i Svenska Akademin, enhälligt. (Vi skicka oss ej som »Stockholmarne» i Upsala.)[1] Han reser således hit. Kan Du ej följa med honom och bo hos

[1] Tydligen en anspelning på Aftonbladets (sedermera korrigerade) uppgift, att ärkebiskop af Wingård ej lyckats bli vald till hedersledamot av Stockholms nation.

Lindblad? Jag har tillskrifvit ErkeBiskopen derom. Det är högst angeläget, att några af Hr. Upsalienses komma hit till Högtidsdagen. På Järta och Valerius kunna vi ej räkna. Men på Dig och Geyer, jemte Erkebiskopen, hafva vi räknat med säkerhet. Det går ej an, att endast 3—4 figurer sitta kring det stora bordet. — Brinkman är altid sjuk på vintern, och Berzelius har af samma skäl ett par gånger haft förfall.

Bäste Broder!

I osäkerhet om Mag:r Wahlströms adress, ber jag Dig om den godhet att genast tillställa honom medföljande bref. Man har på Biets Tryckeri slarfvat bort det mscr., som innehöll de för en månad sedan skickade ändringarna och additamenterna till mina Tankar om Kritiker. Mig ganska fatalt! Det har kostat mig en hel förmiddag, att uppsätta, taliter qualiter, ett nytt dylikt, — hvilket jag nu öfversänder.

Mera med nästa post!

Din
Atterbom.

Ups. d. 5 Dec. 1841.

Stockh. d. 7 Dec. 1841.

Bästa Bror!

Tack för brefvet. Det var ledsamt att drumlandet på tryckeriet skulle förskaffa dig så mycket nytt besvär.

Nu är det högst angeläget, att Ditt yttrande öfver täflingskrifterna insändes, om möjligt med omgående post, ty det är på den allraytterstа tiden, att afdömma prisen. Såsom här vill tyckas komma Khosrus Syn, Haralds Graf, Sappho på Leukas och möjligen Torstenson att få den lilla penningen. Äfven Luther i Worms, Erik och Cathrina, Walfrids Minnen och den eviga Juden ha varit i fråga.[1] De tre sednare förråda onekligen mer poëtiska anlag och förmåga af versbehandling än t. e. Torstenson och Luther, men vid de två erotiska styckena har förekommit betänkligheter — i afseende på arten, som synts åtskilliga nog sinlig (så var ej Angelika) och Juden har befunnits nog ojemn, samt behäftad med reminiscenser. Det är ledsamt att

[1] Tre mindre pris tillerkändes sedan G. L. Silverstolpes *Sadis syn*, C. J. Bergmans *Haralds graf* och F. A. Dahlgrens *Sappho på Leukas*. De övriga här nämnda poemen erhöllo mention.

Ditt yttrande kommer väl sent, för att inverka på åtskilliga, som redan yttrat sig.

Dernäst är det angeläget, att Du, liksom Geyer, kommer hit, för att deltaga i läsningen. Vi äro så få, något vana läsare, här, att det ej förslår längre, än till hälften af styckena, när Franzéns Minne inberäknas och Direktören är sysselsatt med tal och komplimenter. För 20 eller 25 R. bör väl resan och ett par dars vistande här kunna bestridas, och dem är Akademien så villig som skyldig att ersätta. Din

trofaste vän
Beskow.

Ups. d. 8 Dec. 1841.

Bäste Broder!

Enligt (i min sista skrifvelse) gifvet löfte till Wahlström, skickar jag härmed slutet på cap. II af Tankar om Kritiker.

Vredgas ej på mig, att jag ej förr, än med nästa post, kan sända mitt lilla betänkande öfver Täflingsskrifterna! I alla fall hafva Valerii och mina omdömen så pass (i det hela) öfverensstämt, att hans yttrande kan gälla un-

gefär för mitt. Du skall dock med Söndagsposten erhålla några rader. — Äfven jag är öfverhopad, ja till jorden tryckt af flerfaldiga göromål, — och med mina svaga ögon, i denna årstids cimmeriska natt, ofta nära till förtviflan. Nu håller jag just på med en längesedan lofvad Disputation (åt en nybakad Candidat), hvaraf de sista bladen måste lemnas till Tryckeriet i morgon förmiddag. Det är en fortsättning — just af Tankarna om Kritiker. — Så har jag mitt löfte om sal. Törneros' Biographi ännu ouppfylldt! M. m. m. m.

Din tillgifnaste
Atterbom.

Mera med nästa post! Jag skall dessförinnan ock rådpläga med ErkeBiskopen om resan.

Stockholm d. 10 Dec. 1841.

Bästa Bror!

Tack för brefvet. Inlagan har jag skickat till W. Jag hoppas dock att Du gillar mitt förslag, om uteslutande af den sista meningen rörande »aflelsen». Perioden slutar sig särdeles väl

densamma förutan och jag fruktar, att bilden kunde gifva lastarenom rum.[1]

Det var ledsamt, att Ditt betänkande ej kunnat komma tidigare. Men bättre sent, än aldrig, heter det. Jag väntar det således om måndag. Högst angeläget är emedlertid, att Du och Geyer komma hit, ty vi äro fattiga på läsare.*) Akademien betalar resan, och det kan göra dig godt att skaka litet på dig och se dina Stockholmsvänner på ett par dagar. Kan intet rese-sällskap uppgöras med Erkebiskopen, så går det ju ann, att taga Lördags eller Fredags-diligensen, (Jag vet ej rätt hvilken dag den går), passera högtidsdagen här och återresa med Tisdags-diligensen.

Det var ju ett herrligt poëm, som Tegnér skänkte gårdagens profnummer.[2] Denna nummer var äfven i öfrigt särdeles omvexlingsrik och kommer säkert att göra godt för befordrandet af prenumeration. Men nu borde vi äfven hafva ett wackert Nyårs-poëm, för att pryda det kommande årets första nummer. Har Du ej lust, att skänka

---

*) Jag har fått recidiv efter en lång bröstverk och snufva. Blir jag ej frisk, så återstå endast 2 läsare för 6 stycken.

[1] Beskows yttrande får sin förklaring i Atterboms följande brev. Uteslutningen gällde sista meningen i *Tankar om kritiker. II* i Svenska Biet den 24 december 1841.

[2] I Svenska Biet den 9 december 1841 lästes Tegnérs *Resignationen.*

oss ett sådant. Tänk på saken. Det behöfs ju blott några strofer.

Laura helsar tusenfallt.

Din

trofaste

Beskow.

Wälkommen!!

Ups. d. 12 Dec. 1841.

Bäste Broder!

Högst ogerna reser jag denna årstid, då min helsa är ännu ömtåligare, än annars. Men Du bestormar mig så, att jag — då jag (Gudi lof!) icke är sängliggande — väl måste våga äfventyret, och nolens volens komma. Troligen inträffar jag nästa Lördag. Men låtsa ingenting derom; ty jag önskar af flerahanda skäl — och främst af diätetiska — att i Stockholm få vara så obekant och obemärkt, som möjligt. Min mage och mina ögon tåla ingalunda vid de många bjudningar, som der pläga vanka — och allraminst aftonsällskaperna med upphettade rum, menniskohvimmel och nattvak. — Måtte jag nu blott icke under resan förvärfva mig bröstvärk, så att äfven jag ej duger att läsa.

Jag har ej nog majestätlig corpus, att göra parad endast som stolfyllnad.

Mitt betänkande medföljer — och får gälla hvad det kan.[1]

Innan jag fick Ditt sista bref, hade jag i correcturet*) sålunda mildrat det af Dig uteslutna stället i min uppsats: —

'I alla fall står fast, att Schillers utlåtelse i det något cyniska poemet »Männerwürde»:

»Wer keinen Menschen zeugen kann,
Der kann auch keinen lieben», —

är en sanning, som väl i den vanliga verlden ej får tagas alldeles efter bokstafven, men som i Konstens verld, eller på Konstens verk, äger sin fulla tillämplighet.'

Jag lemnar nu åt Ditt godtfinnande, om den sålunda betydligt mildrade och anständiggjorda meningen kan få behålla sin plats (i fall ej uppsatsen redan är tryckt); eller om den ändock bör borttagas. Gör, som Du vill![2]

Ja! Tegnérs poem är rätt vackert. — Hans nuvarande själs-tillstånd är en psychologisk underbarhet; troget afspeglad i ett långt bref, som jag

*) Näml. på det såsom Disputation tryckta exemplaret

[1] Utlåtandet, daterat den 12 dec. 1841 och omfattande 4 sidor, är bifogat Akademiens dagbok för den 13 dec. s. å.

[2] Beskow valde att utesluta hela meningen.

nyligen från honom erhållit.[1] Mera härom, när vi råkas. — Jag har verkligen mycken lust, att fundera ut något Nyårsqväde åt Biet, såsom Du föreslår.

Och härmed, lef väl, gode Broder! Går allt, som det nu är planeradt, så råkas vi snart. Men i diligence kan jag ej komma — min helsas och kropps nuvarande inrättning tillåter det icke. Jag måste hyra mig apart en beqväm vagn, och en kusk.

Millioner helsn:ar till Laura!

Din
Atterbom.

Stockholm d. 14 Dec. 1841.

Redlige broder!

Tack för brefvet och utlåtandet, hvilket bidrog ganska väsendtligt, att bestämma ett och annat vid omröstningen. I vältaligheten utdelades stora priset åt Svedelii afhandling (om regementsförändringen under Carl XI), och i skaldekonsten meddelades 3:ne mindre pris: åt Khosrus Syn, Haralds Graf, och Sappho (det

[1] Tegnérs brev, som Atterbom även omnämner i sitt nästföljande brev till Beskow, synes ej ha bevarats.

sednare hufvudsakligen på grund af ditt tillstyrkande.) Jag hade gerna velat haft ett pris åt Erik och Cathrina, samt Walfrids minnen; men dervid förekom, att (såsom Du också anmärkt) det första kunde anses såsom ett »boudoirstycke» och att den sednare icke heller var fri från sinliga drag, hvadan Akad:n ansåg betänkligt att uppmuntra sjelfva genren, enär det vore tänkbart, att i en framtid stycken kunde insändas, der en glödande sinlighet vore så snillrikt målad, att Akad:n ej ägde annat val, än att antingen förneka en obestridlig talang, eller att belöna stycken, som på högtidsdagen icke kunde uppläsas. Talangen i nämde poëmer har ingen misskänt.*)

I afseende på Sappho delade Ak:n den åsigt, att »inblandningen af rimversar i ett stycke af denna art, var störande,» hvadan vid belöningens meddelande det vilkor fästades, att hela den i trochéer affattade perioden bör uteslutas, hellst den, för det mesta, endast innehåller rediter, af hvad som redan är sagdt i den antika versformen. Akad:n anser äfven, att sången i Sapphiskt versmått bör betydligen förkorrtas, samt några af hexametrarne retoucheras. Då

*) I öfrigt vore väl Akad:n frikostigare, om Hon ej genom »Nationens Mäns» förvållande blifvit så fattig.

Akademiens önskan är, att Du på högtidsdagen ville läsa ifrågavarande poëm, skulle hon äfven gerna se, att Du ville utesluta och ändra, hvad Du finner i detta hänseende lämpligt. Jag sänder manuskriptet, på det Du må efter Din bequämlighet, någon aftonstund, vidtaga denna lilla åtgärd. Att stycket blir korrt, skadar ingalunda. Längre än 15 minuter i sender, är det nära en omöjlighet, att med ett stycke af underordnadt värde hålla uppmärksamheten hos en sådan massa, som den i Börssalen, fästad.

Månne icke lilla Bergman är någon bland pristagarne? I sådant fall kunde han ju göra dig sällskap hit, enär det altid är roligare att resa 2, än ensam. Han är en treflig och hederlig gosse, sin talang oberäknad. Du har mycket rätt, att under Ditt korrta vistande här undandraga dig det större Sällskapslifvet. Dit kan dock icke räknas en tarflig middag hvilken jag föreslår, att Du ville nästa Söndag, kl. 3, intaga hos Laura, med ErkeBiskopen (Direktören) och pristagarne. Då du har ondt om tid, kunde vi begagna detta tillfälle att samspråka i en mängd ämnen, som interessera oss båda.

Välkommen! Laura helsar tusenfallt, genom Din

trofaste vän

Beskow.

Låt mig med omgående veta, hvar Du ämnar bo härstädes, samt hvilken dag du är till förväntande.

Glöm för all del ej att medtaga Manuskriptet till Sappho. Eljest blefve det en märkbar »vältalighetens tystnad», då stycket uppropades och manuskriptet låg på ditt bord i Upsala. — Tag äfven med Tegnérs bref.

Ups. d. 15 Dec. 1841.

Bäste Broder!

Homo proponit, et Deus disponit. Ett beqvämt åkdon, en hygglig och tillförlitlig kusk voro anskaffade; Lindblads hade inbjudit, med vänlig enträgenhet, att bo hos dem; och slutl. ämnade min Hustru följa med, på det jag skulle bli omvårdad så oafbrutet, som möjligt. När nu sålunda allt var arrangeradt i det förträffligaste skick, befanns, att blott ett felades: — helsan. Jag ådrog mig i Lördags afton en förkylning, mådde redan illa när jag sist skref, men hoppades att det skulle efter en ell. två dagar gå öfver; men i stället fortfar ett tillstånd af halfsjukdom eller hängsjukdom, som gör mig till allting oförmögen och håller mig inspärrad.

Läkaren säger, att under sådana omständigh:r får jag allsicke resa ur fläcken. —

Så stå nu sakerna — och jag är deröfver rätt ledsen, sedan jag engång ämnat och lofvat komma. Jag skall skicka och fråga ÄrkeBiskopen, om han anser mig böra, sic stantibus rebus, behålla »Sappho» hos mig till Söndagen; — eller om det ej är rådligast, att jag genast återskickar henne. Mitt arma hufvud är nämligen i det vanmäktigaste tillstånd; jag är så matt, att dessa rader kosta mig stor pina. Måhända blir allt detta bättre till Lördagen; men jag vet det icke; motsatsen är lika sannolik. — Hvad förkortningarna angår, så göra de minsta mödan; och om en och annan metrisk detalj etc. är mindre rigtig, så finnas bland åhörarne knappt 10 som förstå det. — Om Du eller Akademien så vill, kan jag ju äfven efteråt biträda med slika förbättrings-förslag. — Mellertid skall ÄrkeBiskopen få afgöra, om jag behåller stycket till Söndags-Posten, eller icke.

Hjertans Broder! Kan Du fundera ut någon lägenhet, huru de bifogade, 2:ne Ex. skola, så skyndsamt som möjligt — helst innan Julafton — komma till sina Ägare?*) Tegnér har skrifvit

*) Jag har näml. öfver en månad förgäfves väntat, att någon Studerande Östgöt. eller Smålänning skulle resa dit nedåt.

till mig, att han är nyfiken och otålig efter min nya bok; och det vore väl skäl, att Hedborn, till hvilken jag (vid Afzelii sida) dedicerat den, får den innan den är utspridd öfver hela Skandinavien. — Skulle de ej kunna skickas, hvardera med sitt omslag, under Sv. Akad:s Fribrefsstämpel? Så långt torde Din »Machtvollkommenheit» kunna utsträckas.

Hjertl. tack för Allt — Du och Din Laura — äfven för middagsbjudningen till Söndag! — Jag hoppas ändock kunna komma till Sthm något längre fram.

Din
Atterbom.

Bergman lär vara förf. både till Haralds Graf o. till Erik o. Catharina.

Julafton, 1841.

Bäste vän!

Det war ledsamt, att Du ej kunde komma till högtidsdagen, och ändå ledsammare, att sjuklighet skulle wara wållande till Ditt uteblifvande. Jag hoppas dock, att Din helsa nu är återställd.

Högtiden gick, oaktadt alla impedimenta, anständigt för sig, och hade flera interessanta par-

tier. Swårast var att fördela läsningen, hellst icke allenast Geyer, (som skulle föredraga den historiska skriften) och Du (som skulle föredraga ett poëm) saknades, men äfven Berzelius, (som fått Minnesteckningen på sin del) sjuknade samma dag på morgonen. Du finner emedlertid af tidningarne, huru luckorna, tant bien que mal, fylldes. Till en blifvande högtid hoppas jag dock att vi bli lyckligare.

Biet ger Aftonbladet en duktig dufning för alla dess lögner och infamier om högtiden.[1]

»Apråpå» (för att skrifva med Knorrvar Knodd)[2] af Biet: Du skickar ju oss ett litet Nyårsquäde? — Låt det då komma hit sednast innan nästa thorsdag, så att det kan sändas till tryckerit Fredag morgon (den 31) ty eljest kan det naturligtvis ej inrymmas i första nummern för nästa år.

Sedan man får pliktfällas, och schavottera i tidningarne, för den ringaste afvikelse från Fri-

---

[1] Aftonbladets mindre välvilliga redogörelse för Sv. Akademiens högtidsdag (21 dec. 1841) bemöttes fyndigt av Beskow i en längre artikel i Svenska Biet, *Aftonbladet på parnassen* (24 dec. 1841).

[2] O. P. Sturzen-Becker, Orvar Odd, som vid denna tidpunkt skrev kåserier och kritiker i Aftonbladet, var en ständig måltavla för Svenska Biets satir. Särskilt förlöjligades hans vana att bruka svensk stavning på franska ord.

brefs-förordningen (vore det blott en olika tolkning deraf) så kan jag ej skicka Dina böcker utan Akademiens authorisation och utan att ha förvissat mig, att ingen skandal uppstår vid posten. Akademien har ej sammankomst förrän den 10 nästa månad. Jag skall emedlertid efterhöra resande. Mera härom framdeles.

Lycka till en glad helg och ett godt nytt år! Laura, som förenar sig i dessa wälönskningar, helsar tusenfallt.

Din

trofaste vän
Beskow.

Ups. d. 26 Dec. 1841:

Bäste Broder!

Jag har nu i fjorton dagar oafbrutet varit sjuk — och öfverstod i går det fjortonde dygnet. Läkaren säger, det var en Guds lycka, att denna mindre sjukdom så tidigt bröt ut, så att jag med slik disposition ej kom att resa till Stockholm; jag hade då blifvit der qvarliggande i en svår Typhus, och kanske aldrig derifrån återvändt. I dag har jag fått förtära ett par koppar svag bouillon. Min julfägnad hittills har eljest bestått i Salmiak, Rhabarber, Sagosoppa och Hafrevatten. — Hemska fjorton dagar! Själen har varit lika

sjuk, som kroppen; om icke ännu mer. Huru Melankoli i bokstaflig mening är »Svartsot», har jag fått grundligen erfara.

Att jag i sådana omständigheter ej kan tillvägabringa något Nyårs-qväde (hvilket eljest var min verkl:a afsigt), finner Du begripligt. I allmänhet gör denna sjukdom (som väl ännu gör, att åtminstone en vecka förspilles på Convalescens) ett fördömdt hugg i alla mina arbetsplaner för denna vinter.

Hade jag icke varit helt och hållet okunnig om gränsorna af Sv. Akad:s och Dina Fribrefsrättigheter, så hade jag ej besvärat Dig med de bägge Exemplaren. Var nu så god, och återsänd till mig, med första säkra lägenhet, de olyckliga luntorna. Tegnérs exemplar är ej värdt att skicka af, i dennes närvarande bedröfliga tillstånd. Hedborns torde jag härifrån skicka directe med posten.

Nu orkar jag ej mer — outsägligt matt! — Många hjertl. helsningar till Din Laura.

— Wahlström har besörjt correct. på min uppsats[1] rätt snällt.

Din

kranke, men trofaste

Atterbom.

[1] Atterboms *Tankar om kritiker. II.*

Ups. d. 9 Jan. 42.

Bäste Broder!

Ännu fortfarande sjuk och matt, skyndar jag mig dock att med dessa rader gifva Dig tillkänna mitt bifall till Din mig meddelade åsigt af det ifrågavarande Kongl. Priset och Malmström.[1] —

Jag är nu ändtel., efter fyra veckors förlopp, så långt kommen, att jag börjar känna mig vara på bättringsvägen; men förfärligt långsamt går det framåt; knappt med tuppfjät. Ännu har jag ej fått komma i beröring med den yttre luften; dock torde jag väl nu endera dagen få åka ut en smula. Sedan skall det väl gå fortare med tillfriskningen.

Ett förfärligt streck i mina arbetsplaner för året gör mig all den genom denna sjukdom ådragna tidsförlusten; — den kommer surt efter. Men derpå måste jag tänka så litet som möjligt.

Nu orkar jag ej mera för denna gång. Många helsningar till Dig och Laura!

Din

Atterbom.

Möjligen har ett brev från Beskow förkommit.

Upsala d. 19 Jan. 1842.

Bäste Broder!

Om Du finner bifogade lapp lämplig att i Biet införas, anhåller jag om den vänskapstjenst, att Du med *Din* handskrift förflyttar dess innehåll på en annan lapp, och sedan bränner upp den ursprungliga.[1] På annat villkor får det ej komma i Redactionens och dess Sättares händer. Saken är, att min Förläggare måste hållas vid godt mod; och han vill, att det hellre skall talas om min bok, — om ock för hvilket pris som helst (eller illa), — än tigas; det han anser vara, af allt, menligast för dess afsättning. Ögonskenligt är det Vederbörandes afsigt, att, så vidt på dem beror, begrafva den i tystnad och glömska, så att den må bli så litet bekant, spridd och försåld som möjligt. — Jag håller med derom, att ett nytt larmande utbrott af vild ensidighet och fanatisk vrånghet är för mitt verks befrämjande och fortsättning vida förmånligare. Ho vet? Kanske finna de ock för godt, att moderera sig och taga skeden i någorlunda vacker hand; ty boken har ändock hos många tagit faveur, hvarom jag erhållit tillförlitliga underrättelser. — Anser Du

[1] Den efter detta brev följande *Oförgriplig förfrågan.*

något böra förbättras eller tilläggas, så står det i Ditt fria skön. Det goda, som om min bok blifvit sagdt, vågar jag med godt samvete låta emanera; seines Fleisses darf sich jedermann rühmen, sade Lessing — och en opartisk framtid skall icke jäfva mig.

Bränn mellertid upp äfven detta bref, att det aldrig må kunna falla i obehöriga händer. —

Innan kort hoppas jag kunna skicka något bidrag till Biet; t. ex. en summarisk (och populär) underrättelse om Schellings hittills hållna Berlinska Föreläsningar (tvifvelsutan den märkvärdigaste af alla nutidens företeelser).[1] E. A. Schröder skickar endera dagen en apologi för Plato emot Hwasser; som i sin nyss utgifna (och eljest mycket godt innehållande) skrift om Äktenskapet råkat skräfla uppåt väggarna såväl om Plato, som om Goethe (hvilket sednare torde göra, att äfven jag, i någon liten uppsats eller brochur, tager bladet från munnen).[2]

Hvad säger Du om Almqvists nyaste pro-

[1] Schelling, som av Fredrik Vilhelm IV kallats till Berlin för att taga upp kampen mot hegelianismen, hade där i november 1841 börjat föreläsa över uppenbarelsens filosofi. Atterboms tillämnade exposé uteblev.

[2] E. A. Schröders och Atterboms *Plato och Goethe. Betraktelser med anledning af Israël Hwassers bok: Om äktenskapet* utkom Uppsala 1842.

duct, Gabriella [!] Mimanso? — Mig har på länge ingenting förekommit så vedervärdigt. Den är, från början till slutet, ett det mest förskruf-vade artefact, vämjeligt coquett, och hvimlande af onaturligheter och orimligheter. Icke dess-mindre stod detta sminkade oting anmäldt med stora loford — äfven i Biet![1] Det är stor skada, att den vittra granskningen der, esomoftast, hand-hafves med så liten acies judicii.

Jag hade ännu åtskilligt att skrifva om; men jag har några gäster hos mig, som fira min 52:a födelsedag — och jag måste ut till dem. Jag vill blott tillägga, att jag nu ändtligen börjar verkligt tillfriskna — sedan det länge stått un-gefär på samma punkt. Ännu återstår likväl en portion oöfvervunnen kraftlöshet och vanmäk-tighet.

Farväl, älskade Broder, för denna gång! Millioner helsningar till Laura!

Din trofaste
Atterbom.

Önskas, att det medsända införes i »Biet» ju förr dess hellre.

---

[1] Första delen av Almquists roman *Gabrièle Mimanso* recenserades i största korthet i Svenska Biet den 10 decem-ber 1841.

(Insändt.)

Oförgriplig Förfrågan.[1]

Hvar och en, som läst det sist utkomna häftet af tidskriften Frey, instämmer tvifvelsutan gerna i det omdöme, att, bland dess flera haltrika uppsatser, recensionen öfver Atterboms »Svenska Siare och Skalder» intager ett utmärkt rum.[2] Den är skrifven — såsom man af denna tidskrift ej annat kunde förvänta — med ett på insigt grundadt erkännande af ett arbetes värde, hvars vigt för svenska litteraturen och hvars stora nationala interesse blott den blindaste partiskhet skulle kunna förneka. Men i anledning häraf erinras mången ovillkorligt derom, att ingen af de tvenne Tidningar, som vilja enkom gälla för »Nationens» eller »Nationens Mäns», ännu haft tid, eller funnit för godt, under det fjerdedels år som förflutit sedan denna boks utgifvande, att öfver densamma yttra sina tankar. Hvarken »den erkändt förste»[3], eller hans stallbroder »Mannen af

[1] Atterboms insändare stod införd i Svenska Biet den 25 januari 1842.

[2] *Svenska siare och skalder.* D. 1 anmäldes i *Frey. Tidskrift för vetenskap och konst.* H. 3. (Uppsala 1841) av E. A. C—n [filosofen E. A. Carlstén].

[3] Aftonbladet hade (10 juli 1840) ur en tysk tidning anfört yttrandet, att Aftonbladet »småningom intagit den nu obestridda första rangen bland de Sv. bladen.»

Allahanda», har, så vidt oss blifvit kunnigt, hittills omnämnt den med ett endaste ord. Hvilken månde meningen dermed vara? — Företaget, att för Svenska Folkets hågkomst uppställa ett galleri af karakterbilder, i hvilka det egnaste och yppersta af Vishet, Vitterhet och Konst, som på Svensk grund uppträdt, skildras med lika mycken objectiv sanning, som populär fattlighet: ett sådant företag, helst då deruti ej den ringaste såkallade »politiska» afsigt eller biafsigt ingår, synes oss icke stå i någon den minsta förbindelse med dagens parti-frågor. Skulle det alltså vara möjligt, att Aftonbladet och Dagligt Allahanda begagnat denna långa tystnad, för att omsider framkomma med desto grundligare yttranden af rättmätig uppskattning? Skulle de tilläfventyrs hafva i sinnet, att med dylik äkta »liberalitet» bringa sina motståndare på skam; hvilka påstå det tillhöra dessa båda Tidningars idiosynkrasi, att aldrig mot någon skrift, som på titeln bär namnet Atterbom, kunna visa ens en skymt af rättvisa?

Oveldig Landtbo.

Stockholm d. 25 Jan. 1842.

Bästa Bror!

Tack för brefvet. Det sända finner Du redan med dagens post offentliggjordt. En liten förändring var nödig, ty den »ärliga» Mannen har redan på sitt vis yttrat sig.[1]

Vid öfverläggning i går, rörande det Kongl. priset, och då jag föreslog Malmström, framställdes den erinran, att han icke utgifvit något wittert af betydenhet sedan han erhöll Akademiens stora pris, hvadan man ansåg att med den nya belöningen kunde dröjas, hvaremot fråga wäcktes, att lemna det kongl. priset åt Assar Lindeblad, för hans wackra poëm Christi Seger, hvilket lästes i Akademien och wann det bifall, att det ansågs kunna intagas i Handlingarne, i fall den ifrågavarande belöningen tillerkändes författaren.[2] I ovisshet, huruvida poëmet är i Upsala-Bokhandeln tillgängeligt, bifogas härhos ett exemplar. Kunde vi få införvänta Herrar Upsaliensers yttranden och omröstningssedlar till nästa Måndag, vore det wäl. — Franzén är äfven böjd för priset åt Lindeblad, och har tillskrifvit

[1] Dagl. Allehanda, vars slagord var »ärlighet», hade (13 jan. 1842) tämligen snävt anmält Atterboms verk.

[2] Dikten (tr. Lund 1841) var ett inlägg i Strauss-fejden.

mig derom.[1] Eljest ville jag äfven vid ett dylikt tillfälle en gång föreslå Palmblad, som onekligen är en af wåra första skriftställare, och det i flera af witterhetens arter. Men nu är redan splittring, hvilken skulle ökas, om ett nytt namn framställdes, och man feck intet slut på saken, som dock måste innan korrt afgöras. Hvad som är uppskjutet, är dock icke förloradt.

Om tid och helsa icke tillåta dig, att i detalj granska Lovéns öfversättning af Lusiaderna, så får Du väl dock lof att vid tillfälle ögna på densamma, för att afgifva ditt votum. Valerius har lofvat åtaga sig den närmare granskningen.[2] Dylika uppdrag, hvilka ganska ofta förekomma, äro bland de ledsammaste. Man säger att Akademin har intet att göra, emedan Hon ej utgifvit Ordboken, men det granskare-kall, som åligger Hennes ledamöter, skulle mången enskilt litteratör ej åtaga sig för flera hundrade riksdaler.

Wänskapsfullt
Beskow

---

[1] Franzéns brev (i Sv. Akademiens arkiv) är skrivet den 13 januari 1842.

[2] I brev till Beskow den 23 januari 1842.

Ups. d. 30 Jan. 1842.

Bäste Broder!

Tack för Din åtgärd. Att Dagl. Allahanda yttrat sig öfver min bok, var mig alldeles obekant. Först i går hörde jag den nyss till Upsala återkomne Lénström, som läser allting och känner alla nouveauteter, omtala ifrågavarande slags recension; som lär bestå i åtskilliga utfall mot mig och mina politiska tänkesätt, men sluta, — efter en stolt antydning att Rec. väl kunde ha åtskilligt att vid expositionen af Swedenborg rätta och tillägga, — med det omdöme, att boken, i och för sig sjelf, ändå icke är så oäfven.

Den i afs. på Malmström gjorda anmärkningen synes mig fullt grundad. Assar Lindeblads poem känner jag: det är ej blott hans bästa, utan ock i sig sjelft verkligen vackert — om än icke alldeles frigjordt från en och annan rest af hans fordna olidliga tegnériserande manér. »Si omnes consentiunt, ego non dissentio»; och min bilagda voterings-sedel innehåller namnet Lindeblad. Men nog skulle jag synnerligen önska, att Palmblad, som är en litteratör af ojemnförligt högre förtjenst, åtminstone nästa gång komme i rättmätig åtanka. — À propos af Palmblad: så har det länge förundrat både mig och andra, att

Vitterhets- Historie- och Antiqvitets-Akademien alltjemnt ignorerar hans tillvarelse. Huru länge skall den dermed fortfara? — Kan Järtas orimliga tic mot Palmblad åstadkomma så mycket?[1]

Hvad Lovéns öfversättning af Lusiaderna beträffar, så har jag hört Valerius, suckande, tala derom. Högligen önskar jag, att den kalken — eller så mycket deraf, som möjligt — må tagas ifrån mig. Jag är öfverhopad af arbeten, med hvilka samtligen jag kommit på efterkälken, sedan jag förlorat sex veckors tid genom sjukdom; och dessa arbeten äro af sådan art, att de icke längre få uppskjutas. Så t. ex. den längesedan af mig offentligt lofvade, och länge tungt på mitt samvete liggande, Minnes-Teckningen öfver Törneros — med hvilken jag just nu är sysselsatt. Den skall stå framför den redan i somras färdigtryckta andra delen af hans Bref och Dagboks-Utdrag. Vidare skall andra delen af mina Siare och Skalder läggas under pressen, — och under allt detta har jag (oss emellan sagdt) i sinnet en liten brochure öfver Goethe,

[1] Palmblad blev först den 19 november 1844 ledamot av Vitterhetsakademien. Järtas starka antipati mot honom får uttryck i ett brev till Beskow den 15 januari 1843 (i Sv. Akademiens arkiv).

i anledning af Hwassers absurda yttranden i sin (föröfrigt mycket godt innehållande) bok om Äktenskapet. Etc. Etc. Etc.

Den mest arida, tunna, abstracta, enfaldiga, på all menniskokännedom blottade och opraktiske Philosoph, som någonsin funnits i verlden, Boström, har blifvit nämnd till Professor i Praktiska Philosophien. Hade Hartmansdorff, eller ock till och med Heurlin, stått qvar på den plats, som nu innehafves af den ärke-skiten Grubbe, så hade denna otjenst mot Universitetet och orättvisa mot E. A. Schröder aldrig kunnat tillvägabringas.

Och nu — för denna gång manum de tabulâ! Millioner helsningar!

Din tillgifnaste
Atterbom.

Stockholm d. 4 Febr. 1842.

Redlige Broder!

Tack för brefvet! — Med bästa vilja kan Akademien swårligen befria dig ifrån Granskarekallet i afseende på öfversättningen af Lusiaderna. Du förstår, enligt min tanka, detta Romantiska epos bättre, än någon, med undantag kanske af

Franzén. Jag sänder dig, sub rosa, Valerii yttrande.[1] Det står i fullkomlig strid med Franzéns omdöme öfver de första 6 sångerna, — de enda han sett. Någon måtte ha rätt, och jag, för min del, instämmer i denna fråga med Franzén. Skjut opp den Hvasserska polemiken. De rättrogna böra ej splittra sina krafter. Läs i dess ställe Camoëns. Det skall vederquicka Dig. Yttrandet behöfver ju ej bli långt. Men att så affärda Lusiaderna, såsom Valerii yttrande föranleder, går näppeligen an, hellst sedan Akad:n, på sitt sätt. och ehuru indirekt, enligt Franzéns tillstyrkan, redan uppmuntrat Öfversättaren att till de redan tryckta 6 Sångerna lägga öfversättningen af de 4 sista, hvilket han äfven gjort.

Landsh. Järta har troligen redan för dig nämt, att härvarande kamrater i Akad:n, efter närmare granskning af Lindeblads poëm, funnit det, såsom Du också anmärker, nog litet sjelfständigt och nog mycket Tegnériserande. Bra korrt är det äfven för ett så stort pris. De härvarande äro mera böjde att förena sig om priset åt Remmer, hvars öfversättningar af Molière, m. fl., onekligen äro i sitt slag fulländade. Då dertill kommer, att mannen är 70 år (således ej

[1] Detta yttrande har icke bevarats.

kan länge vänta), samt i ganska fattiga omständigheter med flera barn, samt då priset är bestämdt både för litterär förtjenst och till understöd, — så äro de härvarande mest böjde, att lemna de 300 R. åt Remmer. Jag ser ej heller, hur man skall få slut på saken, om ej några af Upsalienserna förena sig med de härvarande. Tala med Landsh. Järta härom och skicka sedan ny sedel, i fall Du biträder det nya förslaget.

Laura helsar tusenfallt.

Din

trofaste vän

Beskow.

P. S. vi måste en annan gång tänka på Palmblad. Denna gång står det ej till. Jag har hvarje gång uppfört honom på förslag till ledamot i Witterhets-Akademien. I början var jag ensam. Nu äro vi fyra. Kanske få vi sluteligen pluralitet, hvilket ej vore mer än en länge fördröjd rättvisa.

Ups. d. 6 Febr. 42.

Bäste Broder!

Jag har nu ånyo råkat ut för en ögoninflammation, sådan, som grasserade med mig i

sistl. October månad. Gifve Gud, att den ej nu blir lika långvarig! Jag är alldeles förtviflad öfver all denna genom sjuklighet förorsakade tidspillan, som gör, att jag ej kommer ur fläcken med någonting. Just nu höll jag som bäst på att fullborda Minnes-Teckningen öfver Törneros.

Dessa rader göra mitt kranka öga smärta. — Jag måste inskränka mig till skrifvandet af ny voterings-sedel (näml., enl. begäran, på Remmer); men förskona oss nu för den fjerde! På denne man röstar jag rentaf i förlitande på mina Collegers omdöme; ty jag har aldrig läst en rad af hans Öfversättningar.[1] — Det hade måhända ändock ej varit så illa, ur flera skäl, att stanna vid Lindeblads[!] — både för poemets skull, och för *ämnets* — åt hvilket Akademien dymedelst hade gifvit, i afseende på tidens förhållanden, en sig värdig hyllning. Tänk derpå! Du har nu af mig två voterings-sedlar: handla enligt omständigheterna; men helst skulle jag se, om Du begagnade den Lindebladska. —

Lovéns Camoens skall jag väl då i Herrans namn ögna på, såsnart jag återfår ögon

---

[1] J. E. Remmer erhöll 1842 års kungliga pris.

att se med. Skulle jag ej kunna (likaledes sub rosâ) få mig tillsändt Franzéns yttrande?

Millioner helsningar!

Din
Atterbom.

Stockholm d. 15 Febr. 1842.

Bästa Bror!

Jag hann omöjligen med sednaste post beswara ditt wänskapliga bref och sända de begärda yttrandena af Franzén och Grafström, af hvilka afskrift först måste tagas, alldenstund originalerna äro bilagda Akad:s inbundna Protokoll.[1] Afskriften följer nu härhos och torde återsändas, sedan Du deraf tagit kännedom. G:s är kanske väl mycket berömmande. För min del instämmer jag med F. att företaget, ehuru icke utan flera brister, dock är af den förtjenst, att Förf. synes böra uppmuntras till dess fullbordan, medelst de första sångernas bringande i samma versslag, som de sednare, samt en allmän retuchering af oegentligheter i vers och språk, då

[1] Franzéns och Grafströms utlåtanden över N. Lovéns Camoens-översättning, båda helt kortfattade, äro vidhäftade Akademiens protokoll för den 15 november 1841.

arbetet altid kan blifva en vinst för wår litteratur. Var nu hederlig och requirera från Valerius L:s Svenska och Donners Tyska öfversättning. Då du genomläser den förra, kunde du väl sätta kråknäbbar vid de versar, som tarfva omarbetning, såsom ett memento för Öfversättaren. Arbetet är mindre angenämt, men jag skulle icke ogerna byta mig till detsamma, emot det slafvande, som jag är underkastad, med öfversättningar från Franska och andra finanskalkyler, s. k. »Statshandlingar», och genomläsning af och libellering med eländiga tidningar, o. s. v. Emot detta nedstämmande tråk, vore det en verklig vällust, att få läsa Camoëns och deröfver afgifva ett litet yttrande. — Det skall väl äfven ske, sedan jag återbekommit handlingarne från Dig, jemte ditt utlåtande. Troligen blir detta så fullständigt, att jag endast behöfver förena mig med detsamma.

Laura helsar på det wänskapligaste.

Din

trofaste

Beskow

Hur mår Du sjelf?[1] Och hur mår Camoëns? Med dessa frågor återknyter jag vår länge afbrutna brefwexling. Jag hoppas, att Herrarne må wäl båda twå, men skulle gerna vilja se ett handgripligt wittnesbörd derpå. Låt mig nu snart återfå luntan med ditt yttrande. Den beskedliga Öfversättaren längtar, att få höra hvad Akad:n tänker om hans opus, ty han ämnar ju förr dess hellre lägga de ännu outgifna Sångerna under pressen.[2] Redan i början af November insände han manuskriptet, och har nu wäntat nära ett halfår på utslaget. Var derför hederlig och gör pinan korrt. Vi kunna ej stå till boks för längre dröjsmål.

Hwad har Du eljest för dig i litterär wäg? — Den tilltänkta polemiken mot Hvasser hoppas jag endast varit »rysligt tillämnad». Då en man är anfäktad af Djefvulen, d. v. s. af den »fria» pressen, bör han ha fred af allt hederligt folk.

Apropos af D—n, så fäktar ju Biet manhaftigt mot hela dess liga. De gamla Rabulisttidningarne stå sig icke mer än jemt.

---

[1] Detta Beskows brev, vars början tydligen avskurits, måste vara skrivet omkring den 10 april 1842.

[2] Från N. Lovén finnas flera brev till Beskow (i Sv. Akademiens arkiv) berörande hans översättning av Camoens.

Från Tegnér hade jag med sednaste post ett bref, som var ganska lugnande.[1]

Laura helsar tusenfallt, genom Din

trofaste vän
Beskow.

Upsala d. 13 Apr. 1842.

Bäste Broder!

Jag har länge, postdagligen, med bäfvan väntat Din förnyade anmaning om den för mig, under nuvarande omständigheter, högst olycksalige eller olycks-bringande Lovén-Camoens; ändtligen infann sig molnet, och slungade sin åskstråle. Jag undrar dock ej, hvarken att Lovén, eller att Du sjelf, förlorar tålamodet. Huru lösligt och obetydligt än mitt yttrande må bli, så skall Du, med Guds hjelp, i slutet af nästa vecka bekomma det, tillika med sjelfva föremålet. Ett par Fröknar Adelstjerna, med hvilka jag och min hustru äro bekanta, resa då härifrån till Stockholm, och ha lofvat medtaga paquetet. —

»Hvad jag har för mig?» Alla möjliga jern i elden, på engång; det är just knuten. Sjuk-

[1] I ett brev till Beskow den 5 april 1842 (otryckt; Sv. Akademiens arkiv) säger Tegnér sin hälsa vara förbättrad.

dom tog ifrån mig hela vinter-mellanterminen, och derigenom kom jag i denna villervalla. Det utlofvade biographiska arbetet öfver Törneros, som var ämnadt att skrifvas under den tiden, upptog sedan 7 veckor (om ej mera). Dessa veckor åter voro bestämda till utarbetande af en moralisk och religiös apologi för Goethe; om den har jag gifvit E. A. Schröder mitt hedersord, och han har, på grunden af detta hedersord, låtit trycka en lika interessant, som grundlig, afhandling om Plato; hvilken nu ligger och väntar på min om Goethe, hvarmed den skall sammantryckas under gemensam titel. Således har jag nu måst lägga hand äfven vid det verket. Härunder har jag äfven nödgats undangöra ett stycke af sista revisionen af mitt arbete öfver Thorild; och, till råga på alltsammans, måst åtaga mig att skrifva Disputationer åt 13 nybakade Candidater (nu sättes på den 7:de). Och är härvid att märka, att jag vill hafva både Goethe och Disputationerna expedierade till Pingst, — emedan jag önskar då kunna flytta ut på landet — hvilket jag, för min helsa, på det allrahögsta behöfver. Lägg nu till allt detta, att mina svaga ögon äro många dagar nästan alldeles — och somliga dagar alldeles — obrukliga: så torde Du inse, i hvilken myrstack af

oro jag befinner mig, och huru föga jag är stånd, att med synnerlig tid eller njutning öfverlåta mig åt det anbefallda studium af Camoens.

Minnes-Teckningen öfver Törneros — 4 tätt tryckta ark — kommer innan kort i Dina händer. Schröder, såsom förläggare, har ej velat låta den förr komma ut i Upsala och Stockholm, än den genom ångfartyg kan åt flera orter på engång kringsändas. Härvarande Vänner o. Väninnor ha förklarat sig belåtna med min målning; måtte den äfven gifva Dig något nöje! — I afseende på Schröders och min brochure om Plato o. Goethe må Du ej föreställa Dig, att den är någon stridskrift i vanlig bemärkelse, eller att Hwasser der blir behandlad på rabulistiskt vis. Han blir egentligen ganska litet vidrörd, och då med all billig aktning; men visserligen blifva Plato och Goethe försvarade så kraftigt, som möjligt. I sjelfva verket: kan man göra Rabulisterne en större cadeau, än att gifva dem Plato och Goethe till hufvudmän? — Deri är ett gränslöst oförstånd. Almqvist begär ingenting bättre, än att vara såsom en af dem — eller att vara Schiva i en sådan Trimurti.[1]

[1] Dessa synpunkter återkomma i nästan samma ord i början av Atterboms *Några ord om Goethe* etc. Se *Litterära karakteristiker* II, s. 262, 263.

Biet fäktar dråpligt. Ur mina nya dissertationer, dem jag snart skall skicka, torde ett och annat kunna begagnas såsom rumfyllnad. — Gerna ville jag för Biet sätta upp ett par Recensioner öfver Mams. Bræmers bok och Kjellanders[1] — om jag bara visste hvar jag skulle taga tid dertill. — Denna Tidnings inverkan på Ungdomen härstädes blir alltmera märkbar. Stämningen har undergått en betydlig förändring, från den som herrskade 1838—1840. Bland de många bevisen derpå kan äfven anföras, att på en Nations-sal, i dessa dagar, der charakters-roler af costumerade personer uppfördes, uppträdde ibland dem Sara Widebeck, med ett förkläde af de Aftonblad som innehålla Almqvists diatrib mot Hwasser;[2] och säges hafva ganska qvickt, med allsköns fri-qvinlighet i grundsatser och åthäfvor, parodierat det Almqvistska Det-går-an-systemet, — till allmänhetens stora förlustelse.

Böttiger håller ganska interessanta föreläs-

[1] Fredrika Bremers bok var hennes inlägg i Strausstriden, *Morgonväckter* (1842), Kjellanders de efter författarens död utgivna *Minnen af Ernst J. F. Kjellander* (1842). Atterboms tillämnade recensioner uteblevo, ty den anmälan av det sistnämnda arbetet, som den 9 maj 1842 lästes i Svenska Biet, torde med säkerhet icke vara av hans hand.

[2] Almquists mot Hwassers bok om äktenskapet riktade artikelserie, *Bidrag till Det-går-an-litteraturen*, publicerades i Aftonbladet 21, 22, 28, 29 och 31 januari 1842.

ningar, och med stor flit. Väl vore, om Du kunde hos Höga Vederbörande utverka för honom ett document, hvari stode att läsa: — — — — »utnämna och förordna E. O. Adjuncten i Tyska och Italienska Litteraturen, Mag. — — — — till Adjunct i Ästhetik och Modern Litteratur, med derjemte fortfarande åliggande att gå den Studerande Ungdomen tillhanda med undervisning i Tyska o. Italienska Språken, och emot åtnjutande af de löneförmåner, som honom förut i denna egenskap, genom Vår fullmakt af d. 20 Sept. 1839, tillagda blifvit» (så vida han ej kan få litet bättre).

Din

Atterbom

Hjertl. helsn. till Laura!

Ups. d. 24 Apr. 1842.

Bäste Broder!

Hjertliga helsningar från hedersmannen Fryxell, som nyss gick ifrån mig! Han är alltid treflig och välkommen. Värre blir, att få tid med Marmier, om hvilken ett rykte sagt, att han innan kort hit återkommer. Förmodligen inträffar han först i Stockholm. Säg honom då

på godt manér, att i Upsala har ingen af hans bekanta tid med honom, förr än i Promotionsdagarna.

Jag har nu något närmare sett på Lovéns Camoens, och deraf funnit, att den verkligen förtjenar en ordentlig genomläsning. Säg mig med ett par rader, hvilket Du helst önskar: antingen genast återfå den, — med ett kort yttrande som till det mesta blir en conformering med Grafströms; eller ock att återfå den i Pingst, beledsagad med ett något utförligare och mera eget betänkande. Denna öfversättning är, i sanning, ett arbete af icke ringa merit.

Jag är nu i full fart med min lilla skrift öfver Goethe. På min nionde disputation sättes. Jag vill ha både Goethe och de tretton Disputationerna undangjorda till Pingst. Sedan, om väderleken blir någorlunda vacker, flyttar jag ut på landet — och företager mig en revision af Lycks. Ö, till en (i flera år påtänkt) ny upplaga. Äfven vid andra delen af »Siare och Skalder» ämnar jag, under denna sommar, lägga sista handen.

Till Biet har jag länge tänkt skicka någonting; men ännu ej dertill kunnat finna lediga stunder. Snart skall jag dock låta höra af mig.

Mera härnäst! Gud med Dig! Otal:a hels-

ningar till Dig o. Din Laura, från Mig och de Mina!

Din

Atterbom.

Med Tegnér lär det nu ånyo stå lika illa till.

Stm. d. 26 April 1842.

Käraste Broder!

Tack för brefwet! Wisserligen önska wi hellst, att få ett fullständigt yttrande öfwer Camoëns; och då dermed icke skulle dröja längre, än till Pingst, eller föga öfver 14 dagar, så välja vi med nöje detta alternativ. Det har altid förekommit mig såsom vore företaget, om icke altid utförandet, af verklig förtjenst.

Jag längtar att få se din Goethe och din Törneros. Lycklig du, som får fullfölja din litterära bana, vore det äfven endast i disputationer. De äro dock tusen gånger mera esthetiska, än den dagliga boxningen med Rabulist-hydran, för hvilken visst annat folk får göra sig till martyr, för att slutligen gå otackadt från striden. — Men Gutta cavat lapidem — och Biet äter sig småningom väl igenom. Hvad tycks, att en tidning, som i slutet af 1840 hade endast 90 abonnenter i landsorten, har 13 månader sednare, eller i början af 1842, icke mindre än 713—? — Föl-

jande lilla sifferuppgift, som en bekant meddelat från Posten, torde interessera dig:

	1840.	1841	1842.
Sv. Biet	95	443	713.
StatsTidningen	703	640	616.
Dagl. Alleh.	605	528	479.
Freja	316.	288	390.—
Minerva	180.	162.	161.—

Biet har således redan i landsorten omkring 100 pr. mer än StatsTidningen (oaktadt dess officiella artiklar och legala annonser); nära 200 mer än Dagl. Allehanda (oaktadt dess nästan sekelsgamla firma och oppositionsfärg, o. s. v.

Men hur kommer det sig, att den »stora» Östgöta-Nation ej håller Biet? —

Marmier har jag ej sett hvarken förra gången han var här, eller nu. Det tycks, såsom hade han, sedan han bröt med Oehlenschlægers familj, icke heller trott sig böra besvära mig med besök.[1] — Jag får väl trösta mig.

Tusen helsningar

Beskow

---

[1] Den franske författaren Xavier Marmier (1809—1892), som 1838 besökt Sverige och då hyllats av Atterbom med en dikt, hade varit förlovad med Oehlenschlägers dotter.

Qvallstad d. 9 Juli 1842.

Bäste Broder!

Jag skickar Dig nu ändtel. ett slags Betänkande öfver Lovéns Öfversättning; i hopp, att Du ändock redan låtit honom veta Akademiens tankar; ty hvad jag här uppskrifvit, hörde Du af mig mundtligen under vår samvaro i Upsala.[1] Jag kunde då, under det beständiga rumlet, ej uppteckna en förnuftig mening; och alltifrån min hitkomst har jag varit illa bekajad med en så gemen snufva och bröstvärk, att jag först nu på ett par dagar börjat en smula komma mig före igen. Bifogade papper skickas egentligen blott för fullständigheten af Akademiens Protocoller, — i fall alla olika utlåtanden der intagas.

Den sista pars af mina under sistl. termin utgifna Disputationer fick Du ej; ty den var ej kommen från Bokbindaren. Molbech, som besökte mig här, tog med sig hit ett par exemplar; men glömde att aflemna dem, utan förde dem i sin kappsäck till Stockholm. Troligen har han äfven der glömt, att ett af dem var bestämdt till Dig.

[1] I sitt utlåtande, som omfattar 4 sidor och bifogats Akademiens protokoll för den 25 juli 1842, har Atterbom, med utelämnande av all detaljerad granskning, inskränkt sig till en jämförelse med Donners tyska översättning av Camoens och ett vidrörande av de allmänt metriska spörsmålen.

Jag hade vid detta tillfälle ämnat skrifva Dig till om en annan, mig och mina auctorliga förehafvanden beträffande, sak; men hinner i dag icke. Mera således härnäst. Lef väl, och helsa Din Laura!

Din trofaste
Atterbom.

Qvallstad den 13 Aug. 1842.

Bäste Broder!

När jag sista gången skref Dig till, med utlåtandet öfver Lovéns Camoens, skickade jag — så vidt jag rätt minnes — äfven N:o 6 (den sista hittills utkomna) af mina »Bidrag till Svenska Skaldekonstens Historia». Skulle dock mitt minne häruti slå felt, så skall jag, vid första underrättelse derom, sända denna (om Dahlstjerna handlande) del; hvilken jag, för slik händelse, från Upsala hit medförde, då jag reste derigenom för några dagar sedan.

Jag har nämligen tillbragt den sista veckan af Juli och den första af Augusti — i Dalarne; och återkom derifrån hit sistl. Måndags afton. Min Svåger, Prof. Ekenstam i St. Tuna, gjorde bröllopp åt en af sina Döttrar, som giftes med Phil. Lectorn vid Linköpings Gymnasium, Petrelli;

och till detta bröllopp var jag bjuden med hustru och äldsta Dotter; den sistnämnda föreställde en Brudtärna, och jag sjelf — Brudgummens fader. Resan synes haft den goda följd, att jag nu känner mig mera uppfriskad till kropp och själ, än under de närmast förutgående veckorna; under hvilka jag, alltifrån min hitflyttning, nödgades af idel ohelsa till full overksamhet, eller att blott (såsom det heter) draga benen efter mig.

I samma mån, som lefnadslust och arbetslust börjat återkomma, ställer sig ock framför mig en mängd af dels ofullbordade, dels ännu blotta (dock mångåriga) projecter varande företag, hvilken på en gång uppeldar och förskräcker mig, — vid tanken, ej blott i allmänhet på all mensklig tillvarelses vansklighet och knappa tidsutrymme, utan ock särskildt på den omständighet, att min egen nu, med skyndande steg, närmar sig — till grafven, eller åtminstone (att börja med) till ålderdomen. Huru mycket har jag icke ännu ogjordt, af det, som närmast legat och ligger mig om hjertat! När skall jag få tid och sinnesledighet till utförande af de tvenne hufvud-verk, hvilka jag ville efterlemna såsom min författare-banas egentliga svenskt-nationala resultater: i prosa, Svenska Vitterhetens Häfder (behandlade ur en storsinnad och skandina-

visk synpunkt); i poesi, Carl XII och hans Kämpar — företag, till hvilka jag af Geijer och andra Vänner ständigt uppmanas, och bägge redan i klara contourer sväfvande för min hänryckta föreställning? Ja, hvarifrån skall jag taga tid att afbörda mig allt det, hvilket, såsom förpligtelser och ännu ej honorerade löften ligger allranärmast i min väg: ny, till en del omarbetad*) upplaga af den (sedan flera år) ej mera i bokhandeln befintliga Lycksalighetens Ö; fulländning af den ännu blott till en tredjedel färdiga Fågel Blå — en composition, hvaröfver jag ville gjuta tonen af dessa dagars klar-blåa sommarhimmel, med allt hvad i min fantasi möjligen skulle kunna finnas af solbeglänst kärlek, ömhet och trohet; ett urval, på vers och prosa, af mina ännu outgifna Syd-Europeiska Vandrings-Minnen, tillika med mina sednare, ännu o-samlade, Lyriska Dikter varii generis; andra delen af mina Siare och Skalder, hvars tryckning, enligt åt Förläggaren gifvet löfte, skall begynna med nästa nyår — ett verk, som i flera afseenden är en förberedelse till det förutnämnda tillämnade större öfver hela Svenska Vitterheten; en klarfattlig Ästhetik in nuce etc. etc.

*) Framförallt concentrerad, eller (så långt möjligt) förkortad.

Och hvad hindrar mig, i främsta rummet, från att åtminstone bringa åtskilligt af allt detta till sin fullbordan, innan antingen Spånmön hastigt nog afklipper lifstråden, eller de år inträffa, som, enligt de menskliga tingens vanliga ordning, icke längre äro den productiva verksamhetens, — åtminstone icke längre den poetiska productionens? Hvad annat, än detta — år ut, år in — under större delen af året oaflåtligen fortfarande akademiska föreläseri, som, helst i sakernas närvarande ställning, icke tjenar till annat än att oaflåtligt hopa pappershögar af än theoretiska, än historiska materialier, dem jag aldrig hinner ordna? Ty något annat ändamål vinnes, numera, dermed icke. Gifver man undervisning i något, som höjer sig öfver skolstoftet, eller som ej kan begagnas till studium för råck och spis,[1] så får man — NB. i fall man ej kan skramla, svamla, skoja, sqvadronera, eller vill begagna Tentamens- och Examens-förpligtelsen till tvångsmedel — hålla sina föreläsningar för föga flera åhörare, än väggarna*); extemporering,

---

*) Det nyaste exemplet är Böttiger, som under sistl. Termin föreläste öfver Tasso alldeles ypperligt, men ändock slutl. hade ganska få åhörare.

[1] Ett ordenssällskap »För rock och spis» figurerar i 2:a Markallsnatten.

— i fall man ej gäller för en framtids-profet och à la Geijer vaticinerar de rebus omnibus et nonnullis aliis, — leder till samma mål; endast med den skillnad, att den än mera (så framt den ej skall bestå i blott sladder) uppslukar all ens tid ifrån auctorliga företag, såsom ock både Hwassers och slutligen Geijers exempel intyga. Korteligen: allt, hvad jag med detta ideliga föreläsande uträttar, är, att sägas hafva föreläst — och att i verkligheten hafva gjort ingenting; åtminstone ingenting af det, som jag ensam skulle kunna göra, under det hundrade, ja tusende skulle i mitt ställe kunna göra det andra, lika väl, — och dertill (så, som omständigheterna nu äro) ändamåls-enligare, d. ä. bättre.

Jag har förr talat med Dig om Böttiger.[1] Vore Stockholm Weimar, eller ägde Höga Vederbörande en flägt af Storhertiglig-Weimarisk sinnesart: så blefve visst icke omöjligt, att finna någon utväg, hvarigenom ett furstligt interesse för Svensk Litteratur ginge på samma gång mina

[1] Om Atterboms och Beskows intresse för Böttigers akademiska framtid vittna ett brev från den förre (21 juni 1842) och tvenne från den senare till honom (4 juli och 5 augusti s. å. K. B.); Böttigers brev till Beskow om dessa angelägenheter (24 juni, 24 juli, 1 och 11 augusti 1842) finnas i Sv. Akademiens arkiv.

auctorliga och hans ekonomiska önskningar till mötes. Han kunde då tidtals — t. ex. nu för trienniet till nästa Promotion — förordnas att bestrida föreläsningar och tentamina i mitt ställe, med Professors titel och ett extra-anslag eller årlig gratification af 300 à 400 Rdr Banco. Nu deremot (ehuru med lifligaste önskan, att åtminstone i annan form någonting för Böttiger må kunna göras) förutser jag, att detta project ej lönar mödan frambäras; ty det skulle blott föranleda en röra af villrådighet, split och onyttig tidsutdrägt, hvarefter alltsammans (oberäknad åtskillig förargelse) ändock komme att qvarstå på gamla foten. — Ett förslag har under resan fallit mig in, af en högst enkel art, hvars verkställande skulle kosta hvarken H. K. H., eller Staten, eller Universitetet ett öre; äfvensom det helt och hållet beror på H. K. H. Canzlerens egen makt och myndighet, utan att han deröfver skulle behöfva rådfråga någon annan auctoritet, än sin egen öfvertygelse. Det vore: att mig — naturligtvis »tills vidare» (till en början, t. ex. för nästa höst- och vår-termin, eller ock — helst — för hela trienniet till nästa Promotion) — beviljades, att, i likhet med Professorn i Archæologien, J. H. Schröder, inskränka veckans fyra offentliga föreläsnings-timmar till två. Jag finge då

åtminstone halfva veckan ledig*) till auctorlig verksamhet; och kunde på slikt vis finna utrymme för större poetiska compositioner, än som kunna medhinnas under sommar-ferierna, hvilka till en så stor del — i vårt klimat — måste åtgå endast till physisk uthvilning och tillfriskning. Hölle jag sålunda på året femtio offentliga föreläsningar i stället för hundra, så vore — så, som sakerna nu stå — i alla fall för Upsala Studenter mer än tillräckligt läst in Æstheticis, och jag kunde dessutom då hinna göra dessa föreläsningar desto interessantare eller fullkomligare. Att tillförordna Vicarier i mitt ställe, vore då obehöfligt. — I följd häraf vore mig kärt, om Du, vid lämpligt tillfälle, sonderade H. K. H., huruvida han kunde vara för eller emot ett sådant beviljande (hvilket vid uppsättandet borde vara uttryckligen motiveradt på den Sökandes anmälta behof af tid till utarbetande af ett större verk öfver Svenska Vitterhetens Häfder, jemte fullbordande af åtskilliga andra till Ästhetiken och Vitterheten hörande arbeten, — eller så ungefär; passande ordasätt vore lätta att finna, såsnart man vore ense om sjelfva saken). Jag anhåller om den vänskapstjenst, att — derest Du icke sjelf (hvil-

*) Om jag t. ex. föreläste Måndagar och Tisdagar.

ket jag ej förmodar) skulle ogilla mitt förslag — genom Dig eller Din bemedling få veta, huruvida jag, med hopp om ett dylikt beviljande, kan insända till H. K. H. en underdånig supplik derom. Det är klart, att denna icke behöfver underställas mina Collegers ompröfning, och icke ens bör det; i slikt fall får jag i förväg förklara, att jag vill ingenting taga till skänks af deras ädelmod. Men säkert är, att de af dessa Colleger, hvilka veta hvad det vill säga att i Vetenskap och Konst vara productif, skulle gilla hvad som skett — och om en och annan af de öfriga skulle låta förspörja något knot, betyder det icke stort; ty enhvar af dem skulle högeligen undanbedja sig, att för samma villkor — om det erbjödes dem — utgifva på året, eller hvartannat år, en bok i sin vetenskap. I min Facultet finnas — med undantag af Geijer, som ju hädanefter försättes i full tjenstledighet — blott två, som skulle kunna gå in derpå: näml. Palmblad och Fries; och om desse, någongång, skulle begära hvad jag nu begär, vore ju deruti en vinst, och ingen skada. Dessutom har ju J. H. Schröder allaredan den här ifrågavarande dispensen; med den skillnad, att han låtit fästa den vid sjelfva Professionen, då här deremot begäres en blott temporär, — genom hvilken innehafvaren sättes i stånd att

inom sin egen lärare-sphär desto kraftigare, vidsträcktare och varaktigare verka. — Sjelfva de liberala Publicisterne skulle troligen föga, eller intet, häröfver grymta; sedan de nu, den ena gången efter den andra, börjat låta mig förstå, att de vilja förunna mig en portion af sin nådes solsken, om jag blott ej vill blanda mig i Politiken mera.

Det är sannt, att Tyska Professorer hålla långt flera föreläsningar, och skrifva böcker ändå; men de hafva — utom annat, som kunde anföras — andra ögon, än jag; som, i följd af min ögonsvaghet, har en vida knappare arbetstid, än de flesta litteratörer både in- och utomlands. Sjelfve Schiller hade blott blifvit Schiller till hälften, om han ej, fastän Professor i Jena, hade fått tjenstledighet med bibehållande af sin lön, och tillåtelse att skrifva Tragedier i stället för Föreläsningar. Visserligen är jag ett noll emot Schiller; men så begär jag ock någonting ojemnförligt mindre, än som beviljades honom.

Låt mig härom, gode Vän, höra Dina tankar!

Mera en annan gång. — Den nyaste Tidningsstriden, och anledningen dertill, äro icke utan sin märklighet. Man har talat om the art of sinking in poetry; men i the art of sinking

in morality har knappast, sedan Litteraturens begynnelse, någon litteratör visat sig vara större mästare, än Almqvist.[1]

Hjertl. helsningar till Laura!

Evigt Din trofaste
Atterbom.

Örby d. 1 Sept. 1842.

Käraste Broder!

Jag delar fullkomligt den åsigt, att både Witterheten och du sjelf skulle vinna vid föreläsningstimmarnes inskränkande, på sätt du föreslagit. Ensamt med ett sådant arbete, som den Svenska Witterhetens Häfder vore flera terminers föreläsningar mer än afbördade. Jag skall derföre begagna något lämpligt tillfälle till någon liten förkänning, men jag vet ej ännu när det kan äga rum. Wederbörande och jag vistas för närvarande i olika wäderstreck, och torde ej träffas förrän närmare hösten. Jag hoppas dock, att det äfven då ej skall blifva för sent, då sa-

[1] Atterbom åsyftar den kända skandalösa polemiken mellan Almquist i Aftonbladet och Blanche, Frejas redaktör, till vilken en i Freja införd recension av Almquists *Gabriële Mimanso* gav en första anledning.

ken synes så högst enkel. Möjligen torde frågan dock ej aflöpa utan remiss, hvilket lärer warit sal. T:s[1] gamla praxis och äfven är mera »konstitutionellt». Men äfven i sådant fall bör wäl utgången ej vara twetydig.

Din målning af Skalde-oron, att ej få utföra arbeten, som man länge burit mer eller mindre uttänkta i sitt hufvud, finner jag så mycket mera träffande, som jag äfwen, i min lilla mån, erfarit och ännu erfar densamma. Tredje delen af mina Wandrings-minnen har redan sedan 1834 varit färdig i manuskript, och 11 ark deraf voro tryckta, då jag måste afbryta, för att deltaga i den strid, som altsedan fortfarit, hvadan arbetet fortfarande uppskjutits. På samma sätt har det gått med kommentarierna till Ehrenswärd och med fortsättningen af mina Dramatiska studier.[2] Jag har redan i hufvudet planen och många detaljer till Magnus Smek (fortsättning af Birger), Gustaf Erikson (forts. af Erik XIV), Christina (forts. af Gustaf Adolf) Carl XII (vid Fredrikshall) och Erik Brahe (eller 1756 års sammanswärjning), men ännu ser jag ingen dager, att få sätta pennan på papperet, för att utföra dessa arbeten.

---

[1] Kanslerssekreteraren N. M. af Tannström († 1842).

[2] Intet av dessa olika arbeten utkom i tryck.

Vet du, t. e., hvarmed jag nödgats sysselsätta mig, sedan vi träffades i Upsala? Först måste jag afgifva mitt yttrande öfver Lovéns Lusiader. Då Du och öfrige granskare*) meddelat så grundliga yttranden öfver det hela, blef min lott att granska detaljerna, d. v. s. att genomgå 9,000 wers, jemföra dem med andra öfversättningar och anteckna alla oriktigheter i språk och vers, hvilka noter uppgingo till mellan 5 och 600.[1] Detta nöje medtog några weckor. Derefter har jag, enligt Akad:s uppdrag, upprättat en minneslista å främmande ord, som kunna ersättas af fullgoda Svenska och följaktligen böra i det wårdade skriftspråket undvikas. Jag har samlat ett antal af närmare 4,000 sådana utbördingar, med åtföljande förswenskningar, och håller nu på att uppställa dem efter bokstafs-ordning — ett obegripligt ledsamt göromål. Vidare har det, för Ordboks-arbetet, befunnits nödigt, att äga en förteckning af sådana gamla ord, som antingen tarfva förklaring, för äldre skrifters rätta förstånd, eller också böra i språket å nyo upptagas, i anseende till deras skönhet och styrka. Jag har

*) Valerii utlåtande lärer ännu befinnas i ditt förvar. War god och sänd det, för att biläggas protokollet.

[1] Beskows utlåtande är fogat till Akademiens protokoll för den 15 augusti 1842.

derför börjat omläsa Stjernhjelm, Columbus, Spegel, Svedberg, Rydelius, Björner, Dalin, o. s. v., för att i förberörde måtto göra anteckningar, och jag har gjort en temligen wacker skörd, som dagligen tillwexer. Emedlertid ryckes jag af dessa arbeten ifrån allt eget författarskap. Men det är dock möjligt, att ifrågavarande samlingar blifva af någon nytta för Ordboken, och jag har gjort hvad jag kunnat för att freda mitt samvete i afseende på det uppdrag, som (jag fruktar, föga betänkt,) lemnades Akademien af hennes Stiftare, men på hvars uppfyllande man väl snart får wara med alfvare betänkt. Vet Du någon ung lärd i Upsala, som ägde full skicklighet, att (emot någon wedergällning, förstås) biträda med Ordboks-arbetet, så låt mig under hand få del deraf, ty officielt kan sådant, af lätt insedda skäl, ej afhandlas.

Tack för sändningarne af Kritiker och Bidrag till Skaldekonstens historia, som jag med stort nöje genomläst. Något af det förra har jag sändt till Biet, men den tumultuariska striden har vållat uppskof med alla fredliga upsatser. N:o VI af Skaldek. har jag ännu icke bekommit.

Det vore väl, om något kunde göras för Böttiger. Jag har sökt hålla saken warm, om något

extra-anslag åt honom. Få se hur det går. Geyer har i synnerhet förordat frågan.[1]

Laura helsar tusenfaldt.

Din trofaste vän
Beskow

Måndags afton d. 12 Sept. [1842.]

Bäste Broder!

I förmodan, att Du i eftermiddag kommit in till staden, hade jag ämnat göra Dig mitt besök, och sedan bivista Svenska Akademiens sammankomst; men ett (måhända genom förkylning ådraget) illamående, som hållit mig i natt vaken och förföljt mig hela dagen, har nu på eftermiddagen antagit den beskaffenhet, att jag icke kan våga mig ut på någon längre promenad, eller anständigtvis sitta ned i en session af Svenska Vitterhetens Senatorer. Jag måste hålla mig i stillhet — och, i stället för Snillets och Smakens nektar, dricka det smaklösaste af allt, nämligen hafresoppa. Detta sker hos Major Hazelius, der jag varit middagsgäst, och hvarifrån jag eljest hade ämnat vandra upp till Dig och Akademien. Jag skrifver dessa rader, för att

[1] Se härom Böttigers brev till Beskow 24 juli 1842.

förklara min bortovaro och bedja om ursäkt, i fall vännen Brinkmann sagt att jag är i staden. Är Du i morgon bittida ännu i staden, så hoppas jag då vara så rask, att jag kan söka upp Dig. Hade väderleken varit gynnsammare, så hade jag med Böttiger rest ut till Dig på landet. Jag har varit här sedan i Fredags, och reser hem förmodligen i morgon. — Ursäkta sprättandet af den infama stålpennan! —

Din tillgifnaste
Atterbom

Qvallstad d. 17 Sept. 1842.

Bäste Broder!

Troligen hörde Du i Måndags af Brinkman, att jag var i Stockholm; och orsaken, hvarför jag icke (såsom jag hade ämnat) bivistade Sv. Akademiens sammankomst på den aftonen, har Du inhämtat af den bref-lapp, som jag skickade till Dig dit, — och hvarom min budbärerska försäkrade mig, att hon lemnat den å behörigt ställe i en »hof-lakejs» händer, som lofvat att rigtigt framföra den till Dig. Min sista Stockholms-färd var särdeles olycklig: jag råkade till mitt vistande der få just de enda fula dagar,

som denna månad hittills haft, och tillbragte tiden mest med att vara instängd af oväder och illamående. Hade Söndagen ej varit så ohygglig, så hade jag då rest ut till Dig med Böttiger. Hela Måndagen var jag sjuk af diarrhé, och denna krämpa förvandlade sig på qvällen till njurstens-plågor, som anfäktade mig hela natten. På Tisdags morgon krällade jag likväl till Din boning vid Skeppsbron — men Du var redan utfaren igen. Halfsjuk som jag var, tordes jag ej annat än hufvudstupa resa hem, af fruktan, att eljest i Stockholm fullständigt insjukna och bli qvarliggande. Så gick jag miste om det stora nöjet, att få råka Dig! Efter hemkomsten ha både väderlek och helsa förbättrats; mitt vackra landtställe strålar i den herrligaste Septemberglans, och mina krämpor ha upphört. Allt detta är visserligen godt och väl; men nog är jag bra långnäst öfver min i ogjordt väder och otid (just åtta dagar för tidigt) företagna resa.

Tänk mellertid till det bästa både på Böttigers och mina åligganden. Kronprinsens alltjemnt fortfarande sjukdom vållar väl nu dröjsmål. Blir i hast ingen annan råd, så prævenera honom åtminstone, att icke onådigt eller med förundran upptaga, om jag äfven för nästa Vår-Termin (liksom för den sista) begär frihet från föreläsningar;

ty annars ser jag ingen utväg, hur jag skall kunna bringa af stapeln ens mitt allranärmaste verk (Svenska Siare och Skalder).

Det är förskräckligt, hvad Du under denna sommar har varit flitig!

Hjertl. helsningar till Laura!

Din tillgifnaste
Atterbom.

Örby d. 27 Sept. 1842.

Käraste Broder!

Jag har warit »meget uheldig», som under ditt sednaste besök i Stockholm förfelade de båda tillfällena att se dig, i Akademien och hemma hos mig, — det förra genom din opasslighet, det sednare till följd af min utresa till landet. Jag har mycket, hvarom jag önskade få med dig samspråka, i fullkomligen ostördt lugn. Men jag vet ej, hvilka oblida naturkrafter och gäckande tomtbissar altid lägga hinder för uppfyllandet af denna min önskan. Då jag kommer till Upsala, är det antingen ett sådant wirrwarr af festiviteter, bestyr, middagar och annat surr, att vi knappt hinna talas vid, eller är du, som nu sednast, redan landtbo; och då du kommer till »stora Steninge» (som Fahlcrantz kallade 1838 års

Stockholm), är jag landtbo, eller får någon krankhet makt med dig. Men — Dii meliora! Vi måtte väl en gång träffas under blidare stjernor. Emedlertid blir det myckna, hvarom jag ville med dig tala, otaldt, — tills vidare.

Hwad du tillskrifvit mig om den, på sätt och vis, gemensamma angelägenheten för Dig och Böttiger, har jag haft i färskt minne; men derwid har nu, tywärr! intet kunnat åtgöras, då sjelfwa Hufvudmannen för sakens afgörande befinnes af sjuklighet fjettrad långt härifrån, och således intet meddelande i detta hänseende kunnat äga rum. Så vidt man af närvarande utsigter kan dömma, synes någon snar förändring af omständigheterna knappt wara att förwänta I sådant fall, och om någon förändring ej kan beredas för höst-terminen — hvilken lyckligtvis är korrt, — skola vi med all makt söka åstadkomma, hvad du i ditt sednaste bref tyckes lägga mest vigt uppå: att Vårterminen blir ledig. Denna önskans uppfyllande blir då så mycket billigare, om Du nu under Höstarbetet nödgas gå i selen, som man säger.

Jag släpar, som en äkta dagsverkare, med min del af OrdboksArbetet. Förhindrad, att få skrifva tragedier, blir jag sjelf slutligen en tragisk personnage.

Det war skada, att Du ej hade tillfälle, att göra d'Arlincourts bekantskap. Han hade, af många skäl, önskat framför allt träffa dig i Upsala, bland annat, emedan han grubblar mycket på Svedenborg och önskade erhålla en bestämdare föreställning om dennes läror och åsigter, än han hittills kunnat vinna.[1] D'Arlincourt är i öfrigt en särdeles älskwärd natur, och det skulle säkert ha fägnat dig, att lära känna honom.

Laura helsar tusenfalldt, genom

Din

trofaste vän

Beskow.

Stockholm d. 18 Okt. 1842.

Min bästa Bror!

I afseende på den blifvande Högtidsdagen wäcktes vid sednaste sammankomst fråga, att (på sätt tillförene ägt rum med Dräseke och Mohnike)

[1] Ur Statstidningen avtryckte Svenska Biet den 19 september 1842 en, troligen av Beskow skriven, spaltlång notis om den franske författaren vicomte Victor d'Arlincourt's (1789—1856) levnad och författarskap. Hans roman *Ida* (1841) sades vidare här innehålla »åtskillig Svedenborgisk mysticism». I andra delen av reseskildringen *L'étoile polaire* (T. 1—2. Bruxelles 1843) framlade d'Arlincourt sedermera sina hågkomster från Sverige.

Akad:n borde lemna sin stora medalj i guld åt Oehlenschlæger, såsom bevis af Hennes aktning för hans stora förtjenster om Nordmanna-Sången.[1] De tillstädeswarande ledamöterna voro fullkomligt eniga i den åsigt, att en dylik hedersbevisning vore högst lämplig. Tegnér och Franzén hafva förut talt derom och gilla åtgärden. Emedlertid önskade Akad:n höra Upsala-brödernas tanka, innan beslutet fattas. Att Konungen med nöje bekräftar Akad:s wal, betviflas ej. Låt mig veta din tanka med omgående. — I öfrigt bör saken hållas hemlig till högtidsdagen, på det att den ej må nedsmutsas af tidningarne redan innan den kungöres af Akad:n. —

Wänskapsfullt
Beskow.

Ups. d. 19 Oct. 1842.

Bäste Broder!

Naturligtvis är jag, i afseende på Guldmedaljen och Oehlenschläger, alldeles af mina Herrar Collegers tanka. Troligen är ock Geijer med derom; han är nu i Stockholm, och Du har sannolikt redan råkat honom.

[1] Denna utmärkelse hade 1837 tillfallit den tyske biskopen J. H. B. Dräseke och 1840 översättaren G. Mohnike; den kom detta år på Oehlenschlägers del.

Jag är nu fördjupad i föreläsningar öfver Uppenbarelse, Myth, Nordisk Mythologi och Skaldekonst, hvilka jag denna termin håller för ett auditorium, till en del bestående af — fruntimmer. Hittills hafva de troget varit närvarande hvarenda timma. De ha börjat sin dag med att afhöra Geijer och mig; han läser kl. 8 och jag 9 f. m. Hvad tycks? Jag vet ej, om Biets Redaction ännu har sig detta novum emergens bekant.[1]

Ämnet interesserar mig — men jag är halfsjuk, och trött obeskrifligt. Kanske gifver jag ut dessa föreläsningar, om jag i vinter orkar redigera dem. Men jag har tillika andra delen af »Siare och Skalder» på halsen. Jag längtar outsägligt, att sedan få uppfriska mig med någon poetisk composition.

Helsningar till Laura och alla Vänner!

Din

Atterbom

Var god, och låt Din betjent bära det bilagda lilla brefvet till Fröken Bruncrona.

[1] En till det ovanstående nära ansluten notis om Atterboms och Geijers fruntimmersbesökta morgonföreläsningar infördes i Svenska Biet den 25 oktober 1842.

Stockh. d. 25 Okt. 1842.

Min bästa Bror!

Tack för brefvet. Den lilla notisen är redan framburen å wederbörlig ort.

Nu instundar den ljufva läsningen af Täflingskrifter. Tiden är knapp, då desamma skola kringlöpa icke blott mellan 5 Granskare i Upsala, men äfven resa till Hernösand och Vexiö. Var derför hederlig och genomse dem, så snart de komma dig tillhanda, samt förpassa dem vidare. Mycken tid behöfver granskningen icke upptaga, ty — så vidt vi här kunnat finna — är det föga mer än 4 eller 5 (och deribland i främsta rummet Italia och Fosterlands-Sånger), som egenteligen äro framstående. Låt mig så fort som möjligt få del af ditt omdöme. Hjelper ej annat, så anslå att du är opasslig, för en föreläsning. Valerius har mottagit sändningen och meddelar dig handlingarne.

Hastel.

Wänskapsfullt

Beskow.

Stockholm d. 15 Nov. 1842.

Min bästa Bror!

Hittills har jag endast lastat på Dig täflingskrifter. Nu kommer jag med ett nytt åliggande. Akademien har ansett sig icke kunna längre uppskjuta med val af ledamot i Hagbergs ställe, hvilket rum redan stått ledigt i $1^1/_2$ år. Valet kommer således att företagas, så snart de frånvarandes omröstningsedlar hunnit inväntas, på det att den nyvaldes namn må kunna införas i nästa års Kalender. Jag får således bedja Dig hafva godheten, att så fort sig göra låter insända din valsedel. Jag tillskrifver Akademiens öfriga frånvarande medlemmar i enahanda ämne. Saken har haft full tid att mogna ut, och förmodligen har hvar och en redan bestämt sig. Nu, såsom vid föregående tillfällen, hafva röster försports med yrkande, att Mæcenatklassen måtte upplifvas igen. Jag har intet deremot, endast man vill ihågkomma föreskriften i 10 §., att »vid val af ledamöter bör afseende endast hafvas på skicklighet». Finnes den »skickligaste» vara blå, är det så mycket wackrare. Förmodligen blir han dock »svart» nu, som vid flere föregående tillfällen.[1]

[1] Till C. P. Hagbergs efterträdare i Sv. Akademien valdes den 5 december 1842 professor C. E. Fahlcrantz.

Ännu en sak. Var hederlig och insänd med det första ditt yttrande om täflingskrifterna. Omröstningen skall snart börja.

Din

trofaste vän

Beskow.

Stockholm d. 25 Nov. 1842.

Min HedersBroder!

Jag skyndar att tacka för Dina båda bref, med valsedeln och yttrandet.[1]

Länge har jag ansett, att Runeberg är, utom lott och byte, den största skald bland nu oinvalde, som Akad:n kan tilegna sig. Men om Du erinrar dig, så anmärkte jag för ett år sedan, då samma fråga war å bane, att ett dylikt val syntes allrabäst motiveradt, då Akad:n en gång röner den olyckan — som förr eller sednare måste inträffa, att förlora Witterhetens Patriark, — Franzén. Du gillade då denna anmärkning till alla delar, och så gjorde äfven de öfrige, med hvilka den meddelades, och tankarna vändes

[1] Atterboms skrivelser, troligen blott biljetter, ha icke bevarats. Hans utlåtande över årets poetiska tävlingsskrifter med datum den 23 november 1842 och omfattande 3 sidor är fogat till Akademiens protokoll för den 28 november s. å.

sedan åt andra håll. För ett sådant val fordras dock diplomatisk negociation med två Regeringar, och sådant var nu icke påtänkt.

Huru valet i öfrigt må utfalla, så tvår jag mina händer. Jag önskar blott, att saken må få ett slut, att en pluralitet må kunna förena sig för någon och att man må slippa att kasta lott, hvilket vissa stunder icke sett osannolikt ut. Då vi råkas, skall jag närmare förklara meningen af detta yttrande.

Med särdeles interesse har jag genomläst din karakteristik af poëmerna, och instämmer deri, i allt hufvudsakligt. För Protokollets skuld är dock nödigt, att Du bestämdt yttrar hvilka stycken Du anser böra ha andra priset, och hvilka mention. Valerius (hvars yttrande är fullständigast) föreslår i förra fallet: FosterlandsSånger, Torstenson, Idealet och Tibullus, samt i det sednare Wikingens Drapa, Grafkorset, Svedenborg, Poëtiska Stycken och Alwastra. Är det äfven din åsigt, eller har Du något att tillägga? —[1]

[1] Till följd av Beskows uppmaning har Atterbom gjort ett kort tillägg till sitt förra yttrande (fogat till samma protokoll), vari han förklarar sig i huvudsak instämma med Valerius, blott med den skillnad, att han anser *Vikingens drapa* förtjäna andra priset och översättningarne från Tibullus endast mention. Om årets tävlan se i övrigt G. Ljunggren, *Svenska Akademiens historia.* D. 2, s. 142—146.

Laura helsar tusenfallt.

Din

trofaste vän

Beskow.

P. S. Kunna vi lemna det kongl. priset för nästa år åt någon wärdigare, än Palmblad? —

Stockholm d. 2 Dec. 1842.

Min bästa Bror!

Tack för brefvet. Det sända är, såsom Du troligen redan sett, wederbörligen framburet.[1]

Omröstningen torde wäl få den utgång, Du förespått i ditt sista bref, dock kan jag väl enskilt meddela, att de härvarandes pluralitet, hvartill ett par af de frånvarande slutit sig, ansett och ännu anse, att Samfundet ej bör bestå af idel »Svartrockar», men att det bör upplysas af någon mindre mörk kropp. Mera härom mundtligen, då vi råkas.

Jag hinner nu ej mer än framföra Lauras helsningar och teckna Din trofaste

vän

Beskow.

---

[1] Atterboms brev är ej bevarat. Det sända var troligen en notis, *Om Schellings föreläsningar*, införd i Svenska Biet 1 december 1842.

Stockh. d. 9 Dec. 1842.

Bästa Bror!

Du lofwade sistl. år, att infinna dig här till högtidsdagen, men feck beklagligen sjukdomsförhinder. I år äro vi uti lika stort behof af någon, som kan läsa. Geyer reser hit, som Direktör. Följ med för all del. Jag skall ställa så till, att af Akademiens respengar kan blifva något öfwer till julklapp åt dina små. Du behöfver i allt fall röra på Dig och se Dina härvarande vänner. Kanske kommer Erkebiskopen äfven, för att läsa minnet öfver Laurentius Petri. — Du kan ju läsa Idealet, som behöfver ett intagande föredrag.[1] Kom för all del, och gör opp med Erkeb. eller Geyer. — Vi ha mycket att talas vid om. — O. S. A.

Din vän
Beskow

---

[1] Minnesteckningen över Laurentius Petri var av Franzén, *Idealet* av C. A. Adlersparre.

Upsala d. 11 Dec. 1842.

Bäste Broder!

Väl vore, om Geijer, som hittat på en ny födelsedag åt Gustaf Wasa, kunde äfven åt Gustaf Adolf uppfinna en, som inträffade i en lägligare årstid, än just den, som af alla de skandinaviska årstiderna är den besvärligaste och äfventyrligaste för resor. Med Geijer är det mellertid ingen nöd: han sätter sig på Diligencen när Du och han behaga, och hans berg-helsa frågar lika litet efter Boreas, som efter några andra mot vår arma physis fiendtliga makter. Jag deremot, med en underlifs-disposition, som, vid minsta missgynnande omständighet eller anledning, står tillreds att undfägna mig med antingen en gastrisk feber eller åtminstone ett njurstens-anfall, har en desto större fruktan att i denna årstid företaga en resa, som det i flera repriser händt mig, att just i början eller medlet af December insjukna. Oändligt gerna vill jag dock efterkomma Din önskan; och, ehuru det är för mig ett större vågspel, än Du sannolikt föreställer Dig, torde jag väl i dag åtta dagar till begifva mig af, för att vid Högtidsdagen assistera (och sedan på Onsdagen återvända), — i fall jag vid slutet af denna vecka känner mig någorlunda bra (just

nu har min mage åter några dagar varit skral, och i dag icke utan en släng af grus-känningar). Kanske torde jag nästa Onsdag kunna svara något bestämdare. På någon Diligence vågar jag icke fara; jag måste taga min egen vagn, eller låna mig ett åkdon: — ty jag behöfver (särdeles vissa dagar) ofta hålla stilla och stiga af, — hvarvid det är svårt att genera sina med-resande eller af dem vara generad. — Kommer jag, och blir jag ej hes ånyo (jag har nyss varit det), så är jag beredvillig att föreläsa hvad Du behagar.

ÄrkeBiskopen, som jag råkade i förgår, sade mig att han ej ämnade resa. — Gud vet, huru det, på detta vis, och sedan Akademiens ledamöter nu till två tredjedelar befinna sig extra muros, skall gå med dess »Stora Högtidsdagar».

Fahlcrantz tyckes vara högeligen belåten med sitt inväljande. Han var hos mig i dag och förklarade sig ämna göra sitt bästa, för att motsvara sina nya Collegers förtroende. — I honom kan Du påräkna en strenuus assessor vid Högtidsdagarna, sedan han engång hållit sitt inträde; ty han reser gerna, besöker gerna Stockholm, och behandlar sin helsa — ehuru svag den är — som en rigtig våghals.

Mera härnäst! — Hjertl. helsningar till Laura och alla Vänner, från

Din
Atterbom.

Stm. d. 13 Dec. 1842.

Käraste Broder!

Tack för brefvet! —

Jag inser mer, än väl, alla de obehagligheter, som äro förenade med den ifrågavarande resan, och jag vill aldrig hafva på mitt samvete, att hafva inledt dig i något för din helsa wådligt äfwentyr. Men såsom Akademiens tjensteman kan jag ej undandraga mig, att framföra Hennes önskan, det du ville, så vidt görligt är, infinna dig till högtidsdagen. Berzelius har varit ute för en explosion i sitt laboratorium, som väl lyckligtvis ej blef synnerligt farlig, men som dock gaf honom en hop skråmor i ansigtet, hvilka svårligen tillåta honom att uppträda i den starka vaxljusbelysningen. — Brinkman är krasslig. Återstå således här 4 kamrater. — Sju stycken skola läsas, och endast 2 bland oss höras i den stora salen. — Således är hjelp visserligen behöflig.

På bequämligheter för resan behöfwer Du ej spara, ty de af Akad:n anslagna respengar, ihop med jettonerna, göra väl tillsamman 60 R. RGD, och dermed kan man resa som en prins mellan Upsala och Stockholm. Jag vill, som sagdt, ej söka öfvertala dig, men nog vore det wäl om Du kom. — Infinn dig då så tids, att Du kan bevista Måndagssammankomsten och öfverläggningen om hvad som på den stora dagen skall förehafvas. —

Lef väl, och — om möjligt — välkommen!

Tuus

Beskow

Ups. d. 14 Dec. 1842.

Bäste Broder!

Jag känner mig i dag må betydligt bättre, än de föregående dagarna — och börjar derföre umgås med rese-tankar. Räkna ej med mathematisk visshet på min ankomst; men om jag nästa Söndag mår någorlunda drägligt, och väderleken då ej är alldeles förtviflad, så torde jag väl komma antågandes. I slikt fall infinner jag mig hos Dig tidigt på Måndag morgon — och bivistar sedan Måndags-sammankomsten.

Väl vore, om Berzelius och Brinkmann kunde likaledes besluta, att presentera sig i »vax-ljus-belysningen», alla skråmmor och krämpor till trots. Vi bli ju eljest bedröfligt få — äfven med Geijers och min ankomst!

Såsom sagdt: blir jag ej alltför dålig, så skall jag göra mitt bästa att komma.

Hjertl. helsn.

Din

Atterbom.

Upsala, Fjerde-dag Jul 1842.

Bäste Broder!

Hindrad sista postdagen, skyndar jag nu att åtminstone med ett par rader tacka Dig för sist och låta Dig veta min lyckliga hemkomst. Utförlig får jag ej bli; ty gäster äro komna, dem jag såsom värd måste hålla sällskap — och klockan närmar sig redan åt 7.

Alltså — först och främst: oräkneliga varma tacksägelser för all mig af Dig och Din Laura ånyo visad vänskap, — alla de glada, trefliga stunder, dem jag i Edert hus och i Ditt umgänge tillbragte! Sista natten i Stockholm mådde jag, liksom den första, något sämre, och var sömnlös; men jag var andra dagen rask; hemresan,

börjad kl. 1/2 8, gick lyckligt, och omkring kl. 5 e. m. stod jag i min boning hos de Mina. Jag har alltsedan mått väl (icke så Geijer; han hemkom ruskig, måste sjelfva Julaftonen gå från bordet, har sedan tracterats med blodiglar, purgeringar, åderlåtning och Gud vet allt hvad, men är nu i tillfriskning och endast något matt).

På Julqvällen stod glädjen högt i tak hos mina Små — och dertill bidrogo i betydlig mån edra gåfvor, älskade Vänner! Mina barn längta, att personligen få förklara den goda Farbror och den goda Tant sin erkänsla.

Jag tänkte under hemvägen mycket på gemensamma planer — äfven för Sv. Akademiens bästa. Väl vore, om vi kunde oftare råkas, och hvarje gång vara flera dagar tillsammans. Nödvändigt synes mig, att vi till nästa Högtidsdag tänka på meddelande af något ur vår egen fatabur. Beträffande förnämligare personer att invälja, torde väl Brahe, Parisaren Löwenhjelm och Skogman, alla tre, förtjena att komma i åtanka. Man har icke orätt, att äfven denna sidan behöfver förstärkas; och särdeles vid Högtidsdagarna springer nödvändigheten deraf i ögonen. — Mera härom en annan gång. — Tegnér är högst förgrymmad på vårt val af Fahlcrantz; Du gör förmodligen Ditt bästa att blidka ho-

nom.[1] Äfvenså är han vred att Böttigers Italia ej erhöll Stora Priset.

A propos: skickar Du till Adlersparre och Säve de manuscripter tillbaka, dem jag uppläste? I det fallet böra de underrättas, att mina streck och ändringar endast åsyfta det skick, hvari jag ansåg dessa stycken böra uppläsas.

Jag har nu fördjupat mig i utarbetandet af mina Siares och Skalders andra del. Jag ämnar inrätta den så, att den ger en öfversigt af Svenska Vitterhetens hufvudmomenter, och kan tjena såsom utkast till en lärobok öfver det i denna Vitterhets historia vigtigaste, samt såsom ett programm till det större verk deröfver, som jag har i sinnet. Men skall jag lyckligen gå i land dermed, så torde väl behöfvas, att H. K. H. dispenserar mig från nästa Termins föreläsningar — hvilka yngre Academici erbjuda sig, med uppräckta händer, att hålla i mitt ställe. Var god, och vid lägligt tillfälle prevenera H. K. H. om denna min underdåniga önskan. Om dess beviljande behöfver han rådfråga ingen annan, än

[1] Tegnérs motvilja mot Fahlcrantz' inval i Sv. Akademien betygas av ett flertal brev från honom, även ett par otryckta till Beskow (4 och 10 dec. 1842). Beskow redogjorde, diplomatiskt lugnande, för valet och dess mottagande i tvenne svarsbrev (12 och 16 dec. s. å.). Breven i Sv. Akademiens arkiv.

sig sjelf. Den ifrågavarande boken bör nämligen utkomma till slutet af Maj, om andra litterära planer (t. ex. en ny upplaga*) af Lycks. Ö) skola innan årets slut medhinnas.

Mera härnäst! Lef väl, gode Broder! Millioner helsningar från oss alla!

Din
Atterbom.

Bäste Broder! Jag skickar härmed mitt votum på Palmblad till det ifrågavarande Kongl. Priset. Valerius har för mig uppläst det dithörande af Ditt bref till honom. Järta är sig lik. Arfwidsons arbete är förtjenstfullt — men vi kunna dock afbida dess slut. Hwasser skrifver genialiskt; men hans svenska, såsom sådan, är icke att recommendera — och knappt i allmänhet hans framställningssätt.[1]

*) Äfvenså första Delen af en Samling, som torde utkomma hos Hæggström — af philosophiskt, mythologiskt, ästhetiskt innehåll —

[1] Palmblad erhöll det kungliga priset för år 1843. Det framgår av Järtas och Valerius' brev till Beskow (15 och 18 jan. 1843; i Sv. Akademiens arkiv), att N. Arfwidsson, som 1842 utgivit första delen av sin översättning av Ossians sånger, samt Hwasser voro den förres kandidater. Däremot förklarade sig Järta aldrig någonsin kunna rösta på Palmblad. På detta förhållande syftar antagligen Atterboms yttrande att Järta vore sig lik.

Det var rätt, att man skickade efter Böttiger för de ifrågavarande Fest-verserna.[1] Han kommer visst att göra dem ypperligt. — Om hans öfriga åligganden (till en del förenade med mina) kan han nu sjelf tala.

Ups. d. 18 Jan. 1843.

Din
Atterbom.

Stockh. d. 21 Febr. 1843.

Käraste Broder!

Tack för längesedan! Nu kommer jag åter och beswärar dig med ett Akademiskt ärende, men Hrr. frånvarande ledamöter måste äfven svettas litet för hedern att tillhöra den vittra hallrätten.

Förf. af Wikingens Drapa har begärt del af Akad:s anmärkningar vid hans arbete, och Akad:n har utsett Dig och Geyer att afgifva förslag till

[1] Böttiger hade av kungliga teaterns direktion mottagit erbjudande att författa en prolog och texten till ett nationaldivertissement vid teaterns firande av Carl Johans regeringsjubileum den 6 februari 1843. Beskow understödde teaterdirektionens önskan i brev till Böttiger den 16 januari s. å. (K. B.), och denne åtog sig uppdraget.

Akad:s yttrande i ämnet.[1] Det behöfver ingalunda vara vidlyftigt. Då du med mycken uppmärksamhet genomgick poëmet för läsningen på högtidsdagen, har Du lättare än någon annan, att meddela ett korrt yttrande deröfver, hvarmed Geyer sedan troligen förenar sig. Kompositionen är väl, såsom redan anmärkt blifvit, icke styckets starka sida, men språk- och versbehandlingen är af förtjenst. Bland ord, för hvilka jag tror auktoritet saknas, är hugminn's (pag. 2.). Åtminstone finns det ej hos Verelius eller Ihre. — När Du hunnit uppsätta ditt utlåtande och lemnat Geyer del deraf, torde jag erhålla det jemte Poëmet.

Min hustru har varit sjuk, men är Gudilof på bättringsvägen. Jag hoppas att Du och De Dina må väl. — Helsa alla wänner från Din

trofaste
Beskow.

---

[1] Atterboms utlåtande över C. Säves *Vikingens drapa*, på vilket Geijer tecknat sitt instämmande, är daterat den 8 mars 1843, omfattar 4 sidor och är fogat till Akademiens protokoll för den 13 mars s. å.

Upsala d. 8 Mars 1843.

Bäste Broder!

Här kommer nu ändtligen projectet till Sv. Akademiens betänkande öfver Vikingens Drapa. Det skall fägna mig, om Du dermed är nöjd. Lärdare behöfs det ju icke? och längre väl icke heller? —

Om ordet »hugminns» har auctoritet eller icke, är äfven jag oviss. Men om det än är nybildadt, så synes det ej strida hvarken mot analogi eller lättfattlighet. Jag har derföre ej sagt något derom. — Svit, som väl ändock bör utdömmas, är det forn-nordiska sveit, och har troligen derifrån kommit in i Fransyskan.

De linier och siffror, som äro spår af min för uppläsningen företagna förkortande redaction, har jag öfverstrukit. Jag lemnar åt Din ompröfning, huruvida de tre på fjerde sidan qvarstående läsarter, som jag föreslagit till uttryckets större variation (så t. ex. följa i den öfverst på sidan stående strophen »bragderna» omedelbart hvarandra), böra i ett additament till min uppsats omnämnas, eller icke.

Otal. helsningar från mig och de mina! —

På andra delen af »Siare och Skalder» tryckes nu.

Din
Atterbom.

Måtte Din goda Laura nu vara frisk!!!

Bäste Broder! — Jag anhåller, att genom Din försorg få bilagda Bi-bidrag öfverlemnadt till Redactören Hellberg (med hvilken jag ej är personl. bekant); med önskan, 1:o att det må införas så snart som möjligt; 2:o så fritt ifrån tryckfel, som möjligt; 3:o att mitt namn förtiges för hvarjom och enom. Det är denna sista omständighet, som gör att jag icke i afton directe inlemnar det till den härvarande Wahlström; emedan hos honom går eller sitter Låstbom, en beskedlig karl, men som har det rykte, att icke kunna tiga. — Med mitt namn torde jag väl uppträda för Schelling innan årets slut; men i dyl. små-artiklar vill jag bibehålla anonymiteten.[1]

---

[1] Atterboms bidrag voro tvenne. Först meddelades i Svenska Biet den 5 april 1843 under titeln *Om Marheinekes sednaste skrift och formalisternas »dödsångest»* ett utdrag ur Hamburger Correspondent för den 21 mars s. å., som inne-

Ännu en sak! Jag har ej sjelf sett den sista Afzeliska brochuren — Hegelianismen i Bref till ett Fruntimmer;[1] men man har sagt mig, att Damen der skall tituleras »Min Nådiga Fru» o. s. v. Bed Hellberg se efter, att den citerade tituleringen verkligen står der; men jag hoppas, att så förhåller sig.

Hastel. af d. 2 Apr. 1843.

Tusende helsningar!

Din
Atterbom.

Stockholm d. 7 Juli 1843.

Käraste Broder!

Med stor ledsnad förnam jag, att Du på Din genomresa förgäfves sökt mig, och att jag

höll ett angrepp på Marheineke och unghegelianerna. I ett par noter anföll Atterbom Marheinekes svenske översättare, akademiadjunkten F. G. Afzelius, samt omtalade, att Berlins litteratörer låtit slå en minnespenning över Schelling. En spaltlång artikel, *Schellingska medaljen*, följde sedan den 7 april. Här polemiserade Atterbom ytterligare i tämligen obehärskad ton mot Marheineke och Afzelius.

[1] *Populär framställning af hegelska philosophien. I bref till ett fruntimmer. Af dr. K. W. E. Mager. Öfversättning med förord af F. G. Afzelius* utkom Stockholm 1843.

sålunda gått miste om nöjet att få råka Dig. Jag hade haft mycket att säga, hwilket jag nu blott högst ofullständigt hinner meddela.

Emedlertid sänder jag de omnämnda uppsatserna, hvilka jag önskar återbekomma till Måndagen den 17:de, då Akademien har sammankomst. De äro snart genomögnade, och Du kan med ett par ord låta mig veta, om Du gillar planen, eller i hvad mån Du skiljer Dig derifrån. Det är för mig ett nöje att kunna nämna, det Ordboksarbetet på alfvar tyckes komma i gång. Tegnér har åtagit sig ordsamlingen ur nyare Skalder, efter Dalin; Wingård och Fahlcrantz ur Bibeln; Grubbe de filosofiska ordförklaringarne. Jag hoppas, att Berzelius skall åtaga sig de Vetenskapliga termerna, Järta Lag-orden, samt Geyer och Fryxell Historie-skrifvarne.

För egen del skall jag fortsätta med gamla och främmande ord. Ville Du åtaga dig, att genomgå de få Dialekt-samlingar, vi äga, för att utwälja de Landskapsord, som kunna upptagas i språket, så hade vi samlingarne nära fullständigt i gång. Gör ändtligen detta.

Jag hinner ej mer än framföra Lauras wänskapliga helsning.

Din
trofaste
Beskow.

Qvallstad d. 11 Juli 1843.

Bäste Broder!

På det högsta får jag tacka Dig för Dina tvenne mig tillsända uppsatser om Sv. Akademiens Ordboks-arbete.[1] Deras läsning har gjort mig ett stort och flerfaldigt nöje. Den första, »om grunderna för Ordboks-arbetet», utgår ifrån och utvecklar principer, i afseende på hvilka jag till alla delar instämmer i Din öfvertygelse. Sällan har Voltaire sagt någonting rigtigare, än att Franska Akademiens Ordbok »alltifrån begynnelsen hvilade på felaktiga grunder, och att derföre hela arbetet borde omgöras efter en ny plan». Sammanträffandet af Voltaires plan med Lafontaines önskningar är ett nytt bevis, huru, i alla tider, verkliga snillen ständigt se rättare och klarare, än dessa Collegier, Societeter, Committéer, der man vanligtvis för idel

[1] Beskows *Om Svenska Akademiens ordboks-arbete samt medlen till dess fortsättande* trycktes sedermera i Akademiens handlingar, D. 27, 1854, medan *Om förflutna tiders svenska ordboksföretag* utkom 1857 samt omtrycktes med ett par uteslutningar i Sv. Akademiens handlingar, D. 31, 1859. Koncepten till dessa båda uppsatser förvaras bland Beskowiana i K. B.

träd aldrig ser skogen. Slik förebråelse synes dock vår Akademi nu vara på väg att afskudda sig, — enligt den utsigt Du genom Dina bägge innehållsrika uppsatser gifvit mig. Griper nu Akademien verket an lika förnuftigt, som behjertadt, så skall hvarken hon, eller hennes Stiftare, som ålade henne detta arbete oaktadt Rosensteins välmenta protest, inför framtidens omdöme stå med skammen. — Särdeles fägnade mig den oförväntade underrättelse, att Svenska Akademien, — ehuru den hittills låtit sig vid utförandet imponeras af Franska Akademiens föredöme, — dock har, ända från begynnelsen, i sjelfva verket antagit en grundligare och mera omfattande plan. Jag anser detta såsom ett godt omen för utgången. Akademien behöfver endast besinna sig på den rigtiga instinkt, som dicterat den anförda föreskriften i hennes äldsta sjelf-anvisning till Ordboks-arbetets verkställande, för att komma på rätta vägen igen.

Ganska interessant är »Redogörelsen för Ordboks-arbetets äldre och närvarande ställning». Att Adlerbeth och Murberg här skulle framstå i ett vördnadsbjudande skick, var att förmoda. Deremot blef jag på ett angenämt och rörande vis öfverraskad af den upptäckt, att vår litteratur i J. Stenhammar förlorat ett språk-

snille, som eljest kunnat just i denna väg bereda henne en oberäknelig nytta och ära. Hans personlighet och öde hafva alltid väckt mitt deltagande; men hans poetiska gåfvor voro (upprigtigt sagdt) föga betydande, och jag har endast ur hans enskilda älskvärdhet kunnat förklara, huru Kellgren kunde vid honom fästa så mycken vigt och med stor ifver påyrka honom till sin efterträdare.

Men hvarföre har icke, bland våra äldre Poeter, ännu Frese blifvit bevärdigad med något särskildt studium till Ordsamling? I språkets och versens behandling liknar han närmast Columbus och Lagerlöf, dem han föröfrigt båda i poetisk halt öfverträffar. Han är att anse såsom en återvänd fullkomligare Columbus. — Skulle man ej äfven, då Lucidor ej blifvit förbigången, fästa någon uppmärksamhet vid den slarfven Runius? — Vill Du, så skall jag i vinter, för nu ifrågavarande ändamål, ånyo genombläddra dessa bägge författare, med hvilka jag ej längesedan mycket varit sysselsatt.

I afseende på »Dialekt-samlingarna», eller urvalet af upptagliga »Landskaps-ord», skall jag bjuda till att efterkomma Din åstundan. — Jag har tecknat mig till minnes, att Eddorna, Heims Kringla, Björners Kämpadater, Rim-

krönikorna, Geijers och Afzelii Folkvisor, jemte Arwidssons, böra genomgås. Men jag dristar härvid inga bestämda löften gifva; utan blott i allmänhet lofva, att göra hvad jag kan eller hinner.

Mångfaldiga hjertl. helsningar till Dig och Din Laura; — äfvenså till de Herrar Medbröder, som träffas i Sv. Akademiens sammankomst d. 17.

Din

tillgifnaste

Atterbom.

P. S. För Guds skull, låtom oss ej göra vår Ordbok så surmulen och castrerad, att hon utesluter skämtsamma ord och komiska snillen! En blockdummare absurditet kan ej tänkas, än en Fransk-Akademisk Dictionnaire, som ej vill veta af den dock i sitt slag för klassisk erkände Molière.

Min adress är för sommaren: Upsala—Qvallstad.

Bäste Broder!

Biblioth. Fant berättade mig i dessa dagar, att Du är nyss till Sverige återkommen. Jag begagnar derför tillfället, att skicka Dig min första helsning; med bilagda lilla flygskrift, som här i landet gjort icke litet uppseende.[1] Dess välmening lär Du icke misskänna.

Välkommen hem — till dimmorna, regnet, riksdags-kifvet, mulna prosaiska utsigter från ofvan till nedan! Men också till den (icke dess-mindre) dyrbara fosterjorden, och till varma, trogna vänner; bland hvilka evigt räknar sig

Din gamle
Atterbom.

Alla gemensamma Vänner helsas; och Din Laura främst.

Qvallstad, Fredags-morgon d. 2 Aug. 44.

---

[1] Atterboms broschyr *Om skandinaviska föreningen och student-uttåget från Upsala till Köpenhamn.* Uppsala 1844.

Stockholm den 19 Nov. 1844.

Käraste Broder!

Jag har att tacka Dig för twenne wängåfvor: Din »Skandinaviska» skrift och 3:dje delen af »Sverges Siare och Skalder», hvars läsning jag nyss slutat. Den har skänkt mig en sällsynt njutning. I synnerhet tackar jag dig för teckningen af Dalin och Oxenstjerna. Deras bilder äro utförda con amore. Du har gjort dem full rättvisa, och de ha förtjenat den. En och annan här har trott sig finna, att Du tyckes litet njuggare mot Kellgren, men han skall ju först i sin helhet förekomma i nästa del. Äfwen jag önskar åt honom en hyllning, som ej efterger den åt de twenne nyssnämnde. När man besinnar, att Kellgren slutade sin bana vid 43 års ålder och att han under de sista åren var i jemt stigande såsom skald, så kan man svårligen tveka, att egna honom ett rum bland Sverges alldraypersta snillen och derigenom bekräfta hans samtids dom.

Från dessa ämnen är det sorgligt att öfvergå till wår wittra skörd för året. Sådan den är, måste den dock bedömmas. Geyer, Valerius och Fahlcrantz hafva redan insändt sina yttran-

den. Det vore önskeligt, att du meddelade Ditt yttrande till nästa måndag, då pris-afdömmandet skall begynna.

Ännu en Akademisk angelägenhet. Enligt hwad Du troligen redan har dig bekant, kommer det officiella bladet att från och med nästa år utgifvas för Akademiens egen räkning. På dess afkastning beror, huruvida pensionerna kunna utgå såsom hittills. Det blir i synnerhet angeläget, att under de första veckorna uppfriska tidningen med läsvärda bidrag, på det att bladet måtte få tonen för sig. Se efter i dina lådor och skicka hvad du kan af vers-stumpar och annat smått, blott ej politik, ty sådant har man ändå tillräckligt. Bidragen önskas ju förr dess hellre.

Detta är en annan vinter, än den jag sednast tillbragte i Rom. Jag instämmer med salig Stjernstolpe, att menniskan ej bör bo högre opp på wårt jordklot, än der drufvan mognar. — Laura helsar tusenfallt.

Wänskapsfullt
Beskow.

Upsala d. 24 Nov. 1844.

Bäste Broder!

Här har Du nu mitt utlåtande öfver Sv. Akademiens vittra årsskörd.[1] Det är magert, liksom dess anledning. Jag förmodar, att det instämmer med hvad Valerius, Geijer och Fahlcrantz yttrat; åtminstone har jag hört dem mundtligen yttra sig ungefär så.

Det fägnar mig, att Du är nöjd med mina »Siare och Skalder». Till den knappa behandlingen af Kellgren är intet annat skäl, än Förläggarns kategoriska beslut, att boken ej fick kosta mer än 2 Rdr B:co. Då det likväl ej gick an, att sluta en afdelning om Gustaf III och hans Skalder, utan att på ett något särskildare vis åtminstone omnämna Kellgren och Leopold: så fanns ingen utväg, att denna gång göra det med större utförlighet, än jag gjort. Mycket, så om Kellgren, som om Leopold, kommer att tilläggas i den nästföljande, åt Thorild egnade, afdelningen. Föröfrigt bör enhvar uppmärksam läsare lätt finna, att den större »njuggheten» i afseende på Kellgren är en njugghet endast i

[1] Atterboms yttrande över de poetiska tävlingsskrifterna, daterat den 24 november 1844 och omfattande 3 sidor, är fogat till Akademiens protokoll för den 2 december s. å.

omdömets utförlighet och frånvaron af bilagor, men ingalunda i omdömets intensiva qvalitet. Man jemnföre den på sidd. 680—685 gifna karakteristiken öfver hans Poesi (der han uttryckl. säges vara »bland Sveriges Skalder en stjerna af första storleken» m. m.) med det yttrande, som förekommer i slutet af s. 618 och början af 619: »Vill man än förbise allt det öf»riga Vackra, som framblommade i denna tid af »blida vårdagar, hvars like aldrig sedan har i »Sverige varit synlig: måste ej den ohämmade »utvecklingen af sådana skalder, som Bellman »och Kellgren, räknas för ett jätte-resultat? »Och dervid bör tillika besinnas, hvad den »sistnämnde, den *progressivaste* af alla den »för »klassisk» gällande gruppens skalder, »var på väg att blifva; när han, föga öfver »fyrtio-årig, från jorden borttogs.»

Förlåt den frihet jag tog mig, att besvära Dig med exemplar till Grafström*) m. fl. Det skall bli roligt, att förnimma Franzéns omdöme. Stockholms-vännerne tyckas vara så fördjupade in politicis, att de ännu ej åt min bok hunnit skänka någon uppmärksamhet. — Jag skulle ha

*) Råkar Du Rydqvist i dessa dagar, så säg honom, att jag ämnar äfven till honom skicka ett exemplar — som med görligaste första skall komma.

skattat mig lycklig, om jag, såsom ämnadt var, hade fått fullborda och utgifva det återstående af detta verk till nästkommande sommars början. Meningen var, att fjerde delens tryckning skulle begynna redan i denna månad. Men det oförmodade nådiga uppdraget, att under Prinsarnes härvaro hålla för dem föreläsningar öfver Vitterhetens Historia — alla Onsdagar och Lördagar, 2 timmar hvardera gången — har, för hela denna höst, tillintetgjort den nu endast på Prælections-Catalogen existerande tjenstledighet, som af förre Konungen var mig beviljad just för auctorliga arbeten, och gifvit ett dödshugg åt mina derpå grundade planer af sådant slag. Min erhållna frihet från föreläsningar och tentamina skulle räcka från sommarn 1843 till sommarn 1845. Men — hur gick det? Första hösten förlorade jag genom sjukdom; af följande vår-termin blef hälften mig fråntagen genom uppdraget att hålla Tal öfver Högstsal. Konungen;[1] derpå beröfvades mig denna höst på sätt sagdt är — och komma Prinsarne tillbaka nästa vår, så är min befattning hos dem bestämd att fortfara. Sedan är jag inspänd i det gamla oket igen!!! — Jag

[1] Atterboms *Minnes-ord öfver . . . H. M. Konung Carl XIV Johan, talade i Upsala universitets namn d. 31 maj 1844* utkommo Upsala 1844.

kan ej neka till, att denna förkrossning af mina både prosaiska och poetiska arbets-planer för innevarande såkallade tjenstfrihets-tid har kostat ganska mycket på mig; — ehuru angenäma lärjungar de båda unga Furstarne visserligen äro. — Klart är, att jag hvarken kunde eller borde undandraga mig det nådiga förtroendet! Men lika klart är, att jag måste söka motsvara det så samvetsgrannt som möjligt.

På det officiella Tidningsblad, som Sv. Akademien nu ämnar taga i sin egen hand,[1] tänkte jag ovillkorligt i förgår, när jag läste, i de sednast utgifna »Gustavianska Papperen», detta Gustaf III:s yttrande i afseende på ett af Creutz ombestyrdt »Aftonblad»: — »Veckoskriften är rätt bra; men jag fruktar, att hon ej vinner debit: ty det är endast *ovett*, som roar *vår* allmänhet». Här är väl äfven den nya Post- och Inrikes-Tidningens Prognosticon ställdt; ty bedröfligtvis är det kungliga omdömet lika sannt 1844, som det var 1783. Min största tillit i afseende på debiten sätter jag till — Annonserna, i fall de besörjas med vederbörlig vigilans. Mellertid har Du ganska rätt i, att vi böra anstränga

[1] Efter tronskiftet 1844 återlämnades Post- och Inrikes Tidningar, som de föregående åren varit officiell statstidning, till Svenska Akademien.

våra förenade krafter till att göra tidningen i bästa och ädlaste mening allmänt läsvärd. Med smärre poemer, smärre populärt litterära, vitterhets-historiska o. s. v. uppsatser torde jag väl, då och då, kunna tjena. Såsnart mina Prinsar rest sin väg, skall jag väl sammansöka något att skicka Dig. — I förgår höll jag t. ex. för Konungen, Drottningen och Dem en föreläsning öfver Dramatisk Poesi öfverhufvud och särskildt den Grekiska, med en summarisk karakteristik öfver Äschylus, Sophokles och Euripides. Deras Majestäter förklarade sig deraf mycket interesserade — icke blott för mig, utan för flera andra, med hvilka de sedan talade derom. Detta föredrag hölls — liksom alla mina föredrag för Prinsarne — utan papper; men det ligger teml. sammanhängande qvar i mitt hufvud. Skulle sådant kunna gå an, att skicka till den ur sin aska, lik en ny Phenix, uppsväfvande Post-Tidningen?

Tillåt mig slutl. att rådfråga Dig i en angelägenhet. Värdes ögna på bifogade fransyska bref och prospectus! Jag erhöll dem med sista posten, och med dem följde i handskrift, på ett folio-blad, en biographisk och litterärhistorisk artikel om mig (såsom det tyckes, compilerad ur Conversations-Lexikon), med begäran, att jag

skall, om så behöfves, göra ändringar och tillägg; alltsammans kostade mig 4 Rdr 5 sk. B:co. Jag gissar, att Du ofördröjligen bekommer en dylik tillskrift, — såframt den ej redan kommit (ty sannolikt skall det hela följa en alfabetisk ordning; jag skulle annars ej begripa, hvarför ej Geijer ännu erhållit samma kallelse). Hvad är nu att göra? Känner Du, som mycket vistats i Paris och der har många bekanta, detta sällskap? och dess Directeur, hvars namn jag ej kan läsa (Boyé?) Skulle jag våga utbedja mig, att genom Din bemedling få skicka kabinetts-vägen, till Exc. Gref Löwenhjelm eller en viss Hr Blum, som skall vara hans fac-totum, de begärda förbättringarna och tilläggen? — Månne de ej i alla fall komma för sent, enär Vederbörande äskat svar till d. 1 December, — fastän jag sjelf ej fick deras bref förr än d. 20 dennes? Och hvilken är rätta meningen med subscriptionen? Mig synes den nog otydligt uttryckt.*) — Mellertid skall jag väl gripa mig an och svara, om jag genom Din vänskap kunde få någon utväg att göra det med mindre kostnad. Var derföre god, och — om möjligt — svara mig ett par ord

*) T. ex. Är man nödsakad subscribera på hela verket? eller slipper man, om man så vill, med att subscribera blott på den del, hvari man sjelf står?

derom med omgående post; — hvarvid äfven de bilagda frans. papperen torde återfölja. —

Mångfaldiga hjertl. helsningar till Laura och Dig sjelf, från mig och de mina!

Din trogne
Atterbom.

Stockholm den 26 Nov. 1844.

Min bästa Bror!

Tack för brefvet, och för Utlåtandet, som i det närmaste öfwerensstämmer med de öfriga Upsala-Granskarnes. — De Franska meddelanderna återfölja härhos. Om Du sänder mig ditt bidrag, under utanskrift Au Comité de Redaction du Livre des Célébrités Contemporaines, à Paris, Boulevart Beaumarchais N:o 18, (ty Direktörens namn kan ingen läsa), så skall jag söka att fortskaffa det med Kabinetts posten, om det ej blir ett för widlyftigt paket. Tillkännagifvandet af subscriptionen synes mig äfven ganska dunkelt, och antydande nog mycken spekulation på föremålens kassa, liksom det hela tyckes vara ett industri-företag. Beräkningen af $1^1/_2$ Francs för raden kan blifva ganska känbar; ty om också notisen blott upptager 100 rader (något ganska

vanligt) skulle man derför betala 150 Francs. — Vår medbroder Strinnholm erhöll ett dylikt bref, sistl. sommar, och jag vill minnas, att han sade sig helt enkelt vilja lägga det till handlingarne, samt icke ingå i vidare beröring med så dyra brefskrifvare. Jag har, Gudskelof, ännu ej hört af någon epistel ifrån dem och hoppas äfven blifwa dermed förskonad.

Ditt litterär-historiska bidrag till Tidningen är högst wälkommet. Vi hoppas få mottaga det innan årets slut. Ju mera populärt val af ämne och framställning, desto bättre. Några versstumpar har Du väl äfven att aflåta.[1]

Jag war utrikes, då 2:dra delen af dina »Siare och Skalder» utkom och har således gått miste om denna vängåfva, hvarmed Du troligen annars hugnat mig. Nog kunde jag hemta boken i bokhandeln, men då jag äger 1:sta och 3:dje delarne med påteckning af den högt wärderade Författarens egen hand, önskade jag ett lika kärt minne i den felande volymen. Ursäkta min framfusighet. Skulle Du vilja visa mig samma godhet i afseende på ditt sköna tal öfver C. XIV J. blefve jag dubbelt tacksam. Alla böcker, hvari författarne tecknat att de äro en gåfva, ordnas af mig

[1] Något bidrag till Post- och Inrikes Tidningar lämnade Atterbom icke under slutet av 1844.

till en liten afskild samling, som en gång får rum på Upsala Bibliothek.

Laura helsar tusenfalt. Hon saknar Italiens himmel och poëtiska lefnadssätt. Här är bara dimmor, köld och prosa. Jag mins ej, om jag ännu helsat Dig från Cornelius, Overbeck, Riepenhausen, Kestner, m. fl. wänner i Rom. Vi talade ofta om Dig.

Wänskapligast
Beskow.

Stockholm den 13 Dec. 1844.

Käraste Broder!

Ogerna faller jag Dig beswärlig med en kallelse, å Akademiens wägnar, till Högtidsdagen; men om Din helsa tillåter och ej desto vigtigare förhinder inträffa, vore det wäl, om Du kunde infinna dig till den 20:de. — Man har länge och temligen allmänt anmärkt den likgiltighet, med hvilken Akademiens ledamöter tyckas betrakta sin årshögtid, då nästan alla platser stå tomma, och Akademien har derför strängeligen tillhållit mig att göra hvad jag kan, för att beveka de närmast boende att resa hit. Låt mig med omgående veta, om vi få wänta Dig. Du kan ju

göra opp parti med Geyer och Fahlcrantz i samma vagn, så sitta Herrarna varmt.

Af tidningarne har jag sett, att Skandinaviska Föreningen äger Videnskabernas Selskabs Ordbog. Jag önskade få se den, för det Ordboks-arbete, hvarmed jag nu slafvar. Kommer Du, så var god och tag den med. Hvarom ej, torde Geyer eller Fahlcrantz hafva godheten att medtaga den.

Laura helsar tusenfallt genom Din

trofaste vän
Beskow.

Ups. d. 9 Febr. 1845.

Bäste Broder!

Jag hoppas, att Du rigtigt bekommit så väl den från Skandinaviska Bibliotheket skickade Danska Vetenskaps-Ordboken (så mycket deraf, som hittills ut- och hitkommit), som ock ett bokpaquet af Atterbomiana, — till Sv. Akademiens boksamling. Den förra var anförtrodd åt Knut Geijer, det sednare åt unga Södermark, att p. Diligence föra till hufvudstaden och lemna i Dina händer.

Hvad mina skrifter angår, så har jag skickat dem, som det stod i min makt att komma åt. Några — såsom Lycksalighetens Ö, Hörbergs Lefverne, Talet öfver Kernell — äro längesedan försvunna ur Bokhandeln (åtminstone de båda första), och kunna nu blott på Bok-auctioner anskaffas. Så är det ock med Poetiska Kalendern (i fall Akademien vill jemväl äga den, och äga den fullständig). Deremot finnas visst mina Skrifter, första Bandet (näml. philosophiska, eller »Studier till Philosophiens Historia och System») på Stockholms boklådor. De tillhöra det förlag, som Palmblad sålde åt Lindh. Det enda exemplar, som jag sjelf ägde af dem, har jag i dessa dagar fåfängt efterletat. Gud vet hvart det tagit vägen.

De första manuscript-bladen till mina »Siares och Skalders» fjerde del (Thorild, Bellman, Lidner) inlemnades för några dagar sedan på Tryckeriet. Men i vida fältet står, hur snart den ändå kan bli färdig. Det var för mina arbetsplaner ett ohjelpligt spratt — ett rigtigt dråpslag — att sistledna hösten frånröfvades mig genom Prinsarnes härvaro; och följderna deraf för fullbordandet af min nyssnämnda bok bli mig nu desto kännbarare, som jag måste ofördröjligen sätta mig ned och dagsverka ihop ett antal Gra-

dual-Dissertationer[1] till instundande Promotion, för att derpå förtjena en smula penningar. Min financiella ställning i år är alldeles förtviflad. Ett minus i aflöning af (minst) 500 Rdr Banco*) är för Den, som allsingen egen förmögenhet har, men deremot den lika oinskränkt fortgående nödvändigheten af hyror, skuld-afbetalningar och räntor, någonting som väl kan förorsaka bekymmer. Min hustru och jag neka oss allting (jag näns ej köpa en enda bok o. s. v.): men öfver en viss gräns kan ingen besparing sträckas. Man måste någorstädes bo; man måste skaffa sig och sina barn mat och kläder, — om än bäggedera af den möjligast tarfliga beskaffenhet; åt de sednare måste man tillika skaffa uppfostran. Och i slikt afseende känner jag rigtigt knifven mig satt på strupen; — eller i hjertat, — så ofta jag ser på mina söta barn, som i sin ålders hela blomning och glädje ha ingen föreställning om den smärta jag lider, att känna mig vara för dem en så klen, så otillförlitlig närare, hjelpare och beskyddare. — I nästa månad t. ex. måste jag inbetala till Disconten 150 Rdr B:co (mot slutet af året,

*) Räknadt från fjol-året, som dock sjelft var ett dåligt aflöningsår; räknadt från 1843, är det ett minus af 700 Rdr Banco!

[1] Våren 1845 ventilerades Atterboms *Tankar om kritiker. 12* och *Bidrag till svenska skaldekonstens historia. 7—11.*

ånyo lika mycket!), och strax derefter, eller i början af April, 200 d:o på min hyra; dertill kommer nödvändigheten att lefva,*) för mig och de mina, under Mars och April månader; — och till allt detta är tillgången ungefär — 125 Rdr, som utgör (sedan Krono- och Stads-utskylder blifvit afdragna) återstoden af min d. 1 April utfallande halfårs-aflöning. På någon den ringaste hvila, recreation, liten resa, ehuru ytterst behöflig för både själ och kropp, blir under nästa sommar ännu mindre att tänka, än under någon af de nästföregående.

Och hvad har bragt mig i slikt elände? Ingenting annat, än att jag 1) är Svensk, och 2) har det oaktadt velat, midt i Sverige, lefva och verka för något ädelt, vackert, stort — att jag velat, efter mina ringa pund, inverka i dylik rigtning på mitt fäderneslands litteratur, och rikta den med en och annan skrift af måhända sannt och nationalt värde — i stället för att antingen göra ungefär intet (hvilket redan hade blifvit indrägtigare), eller ock välja det lönande näringsfånget af t. ex. skojare.

Mina »Siare och Skalder», som nu alla våra tidskrifter och tidningar företagit sig att

*) Såframt man ej vill säga, liksom Massena till Genuas borgerskap: »je n'en vois pas la necessité».

prisa såsom ett »klassiskt nationalverk», och som till och med mina argaste fiender på sitt vis ampelt loforda*), — vet Du, hvad de hittills inbragt mig till honorarium? — Icke ett öre! — Jag har på det arbetet nedlagt åratals möda; visserligen med nöje: — men jag har icke råd, att på sådana villkor fortsätta mitt författarskap.

Geijer har sagt mig, att jag för detta verk borde kunna begära och påräkna något understöd från Staten. Jag skref häromdagen till Statsrådet Silfverstolpe derom. Är Du med honom något närmare bekant, så kan Du väl inlägga ett godt ord för mig. På hans välvilja tviflar jag mellertid icke.

Skulle det möjligen kunna gå an, eller skulle det medföra trassel i de Sv. Akademiska räkenskaperna, att *i år* få uppbära, vid nästa månads början, min pension (200 B:co) på engång, i stället för utminuterad i qvartaler? Jag har ej velat begära det af Enberg förr, än jag hört Din tanka. Tror Du att en sådan önskan kan be-

*) Så t. ex. (enligt hvad jag hört berättas) Theorell i Vinterbladet.[1] Resultatet lär vara, att väl författarn sjelf är en oförbätterlig galning, men att boken är bra och förtjenar läsas, ja köpas.

[1] J. P. Theorells utförliga anmälan av *Svenska siare och skalder*. D. 3 (1844) lästes i Vinterbladet den 1 februari 1845.

viljas, så var ock god och nämn något åt honom derom. I slikt fall vore jag åtminstone hulpen öfver den närmaste Discont-inbetalningen.

Var ock god, att hos vännen Brinkmann efterfråga, om han äger Tafels (i fjol utgifna) Abriss des Lebens und Wirkens Em. Swedenborgs? — Kanske finnes den hos Deléen, — som ju sjelf är till och med Swedenborgian? — Jag har näml. i sinnet ett biographiskt tillägg om Swedenborg, i anledning af min i 1:a delen af »Siare och Skalder» gifna karakteristik. — Vid samma tillfälle kunde Du fråga Brinkman, om han har 2) Immermanns Schriften, och 3) Hölderlins Hyperion u. Gedichte. Bägge dessa hade jag ämnat i fjol införskrifva (äfvensom Tafels Swedenborgs Leben och åtskilligt annat); men måste tills vidare uppskjuta det, af penningbrist. Af Immermann har jag blott hans Memorabilien, som utgöra 12—14 delarne af hans Skrifter; dem kom jag i fjol händelsevis att köpa af Bonnier — och de ha gjort mig högst pickhågad på de elfva föregående. Har Brinkman de ofvannämnda böckerna, så kommer jag till honom med en supplik att få låna dem — och med detsamma Bettina v. Arnims bok om sin ungdoms-väninna Fräulein v. Günderode, som jag vet att han har.

Ädle Broder! Skulle Du någongång få tillfälle, att inhämta närmare kännedom om Thorilds sonhustru och tvenne sonsöner? — Hon lärer med dem, såsom enka, vistas i Stockholm och i de mest tryckande omständigheter. Kunde Du utspana, om öfver dessa gossar, eller någon af dem, en flägt dröjer af farfaderns anda; kunde Du, i alla fall, utfinna eller bereda möjligheten af någon solblick, som kastade en strimma öfver deras dunkla öde: — så vet jag, att sådant skulle, för Ditt menniskoälskande och fosterländska hjerta, vara den högsta vällust.

Thorild sjelf hade ock sina tidskiften och stunder, då han icke just på det angenämaste viset fick känna, att han var till. I ett hans framför mig liggande bref, dat. Lübeck d. 19 Juni 1795, utgjuter han sig sålunda: — — — »Jag är Jag, ha Jönsarne till grundlag; och efter »man lefver i en verld af Jönsar, så måste man »Jönsa med. Det vill jag försöka. För mej, »mej, mej, skall jag fundera. I stället för San»ning och Skönhet, handel med Sill och Tran; i »stället för Fäderneslandet, mitt Skafferi; för Äran, »judevinst; för Poesi, min penningkatt; för Be»undran, något att klunka i kölden. När jag »tänker på allt, hvad fett och godt och varmt »och beqvämligt och roligt och hedersamt

»jag uppoffrat i min dar, *endast* för att »tänka högt och stort och göra Nationen »någon hugnad, någon ära o. s. v. — så häp»nar jag öfver min oändligt ädla dårskap. »— — — — En nation på fyra, som förstår sig »på Vett så som hvart djur på fyra — för den, »med den, tänka högt och stort! O du gudom»liga fånighet! — — Härefter är jag också »jag, och skall förglömma alla andra storheter och »evigheter, än min egen mages orbis, den Gud »icke satt mig uti, men i mig. I stället för »Proportion, skall jag tänka på Portion; — »med ett ord, förnuftigt omjönsa hela min va»relse.» —[1]

Men nog! Det är tid att claudere rivos!

Hjertl. helsn:ar till Laura!

Din trogne
Atterbom.

Stockholm den 11 Febr. 1845.

Bäste vän!

Tack för det wänskapliga gårdagsbrefwet och för de till Akademiens boksamling insända skrif-

[1] Detta Thorilds brev avtrycktes sedermera i *Svenska siare och skalder.* D. 5, s. 120, 121 (1849).

ter. Jag begagnade tillfället af Akademiens sammanträde samma dag för att framställa frågan om pensionens utbekommande på en gång, hvilket Akademien äfven beviljade, likväl såsom undantag, emedan, om regeln i allmänhet (h. e. för alla) antogs, kassan ej mäktade göra så stora förskott. Du kan derför, om Du finner för godt, redan med omgående insända Ditt quitto på hela summan till Enberg, som utbetalar penningarne.

Din teckning af en Svensk författares belägenhet, är lika bedröflig, som sann. Den allmänna erfarenheten deraf förklarar äfven den hyllning som wåra witterhetsidkare i alla tider skola egna åt Gustaf III, hvilken nästan ensam visat sig äga hjerta för sina Skaldebröders belägenhet, och äfven mildrade den så mycket möjligt. Sjelfva hans stiftelse (Sv. Akad:n) vittnar derom, ty om denna, med de inskränkta medel Han under de sista åren af sin lefnad kunde skänka Henne, sökt bereda ett sorgfriare litterärt lif åt sådana män som Kellgren, Leopold, Gyllenborg, Rosenstein, Franzén, Tegnér, Geyer, Järta, m. fl., hvad skulle Hon ej kunnat, i denna väg, uträtta, om Hans ande fortfarande fått hvila öfver Stiftelsen? Annat hafva Rikets »Fäder och Vise» ådagalagt. Sedan de först indragit anslaget för minnespenningen och för Akademiens usla

jettoner, hafva de sednast förbjudit regeringen att arrendera Akademiens tidning, för att, om möjligt, göra Henne aldeles redlös. Man känner i allmänhet icke, hvilka svårigheter Akad:n haft att öfvervinna, för att ej nödgas begära sin egen upplösning; men då Hon, bland annat, nödgats af egna medel ersätta de gjorda indragningarne, kan hon i samma mån mindre, än förr, understödja utmärkta litteratörer.

Förlåt denna öfverflödiga utflygt, men jag bragtes dertill af hvad Du yttrar om wåra litteratörers ställning i allmänhet. Gud gifve Dig helsa och krafter, att fullfölja Din sköna bana! Men för att föra ett uteslutande litterärt lif i Sverge, fordras mera mod, än att gå i en batalj. — Då Strinnholm, Palmblad, m. fl. erhållit understöd för utgifvande af sina större werk, synes Du böra kunna hoppas detsamma. Sannt är, att då de förra anslagen bereddes hade Styrelsen kanske en annan ställning, men äfven nu har den fått mycket — och i vissa fall mer — beviljadt. Det lilla jag förmår verka, genom att tala med vederbörande, skall jag med nöje göra. — Eget nog: på det, att intet undantag bland de Svenska witterhets-idkarne må gifvas, har inträffat (hvad Wallin, Tegnér, m. fl. äfven förespått) att mina egna affärer börjat grumla sig. Det egentligen

vinstgifvande af mitt arf — en bruks-andel — har på flera år intet gifvit, och den våning jag ärfde efter min Mor har i 2 år stått outhyrd. När dertill kommer en kostsam utrikes resa, och några enskilta förluster, så har jag börjat bli något bekymrad. Mitt Sekreterare-arfode (500 R. B:o) som jag under 10 år afstått åt Akad:n, skulle nu vara godt att kännas vid. —

Böckerna från Brinkman tror jag att du lättast erhåller om Du sjelf skrifver till honom, emedan han, som jag tror, hellst vill förbinda en författare personligen, utan mellankomst af tredje man. I allmänhet har jag ej lyckats med boklån ur hans samling. — Om Thorilds barnbarn skall jag söka upplysning. Sonen lärer icke ärft något af Fadrens snille. Laura helsar tusenfallt. Gör mig äfven påmint hos mina Upsala-vänner. — Jag hoppas väl någon gång i sommar få helsa på dem. Lef väl.

Din trofaste vän
Beskow.

Vet Du om någon Upsala-skald funderar på att taga de 100 Dukaterna för en Sång öfver Carl XIV? — Det är väl egenteligen Böttiger och Malmström som kunna komma i fråga.[1] —

[1] Böttiger vann detta år det utfästa priset med en *Sång öfver Carl XIV Johan.*

Till det Kongl. priset för i år, äro de härvarande böjda för Fries. Han skrifver väl ej vers, men hans Botaniska Utflygter och Våren innehålla mer poësi, än många prisskrifter.[1]

Stockholm d. 4 Mars 1845.

Min bästa Bror!

I medlet af denna månad ämnar Sv. Akad:n företaga afdömmandet af det Kongl. priset för i år. Bland de litteratörer som varit i fråga, synas de härvarande kamraterna vilja förena sig om Fries. Han skrifver väl icke vers, men i hans Botaniska utflygter (särdeles i teckningen af Våren) finnes väl mera poësi, än i mången prisskrift, och att han dessutom i allmänhet har stora »litterära förtjenster», torde ej bestridas. — När Du bestämt ditt val (för Fries, eller någon annan), torde Du hafva godheten insända Din omröstningssedel, ju förr dess hellre.

Wänskapsfullt
Beskow.

---

[1] *Våren. En botanisk betraktelse* utkom som akademisk avhandling 1842 och omtrycktes i *Botaniska utflygter.* D. 1. 1843.

Upsala d. 12 Mars 1845.

Bäste Broder!

Visserl. bör Fries ha det ifrågavarande Priset. Jag bifogar en Voterings-sedel, som innehåller hans namn.

När Du får tid att uppsöka Thorilds (sonens) Efterlefverska och barn, så var god och efterfråga hos den unga Enkan, om ej i mannens qvarlåtenskap befinna sig några af hans store faders skrifter (tryckta, eller manuscripter). I min samling felas t. ex. Pulcritudo Universalis, och Lieder im höhern Chor. Tänk, om dessa — eller äfven andra Thorildiana — skulle finnas i Sonhustruns gömmor! Det vore då för mig af vigt, att erhålla dem, ju förr dess hellre. Ty jag är just nu som ifrigast med den Thorildska minnesvårdens uppresande sysselsatt.

Alla Danmarks litterära Societeter hafva benäget [bidragit] till den ansenliga bok-föräring, som det Danska Skandinav-Sällskapet hitsändt. Det härvarande Svenska bereder sig på en gengåfva. Månne ej vår Svenska Akademi borde kunna vara nog frikostig, att till detta goda ändamål skatta med ett fullständigt exemplar af sina Handlingar? Troligen är Du af samma mening;

och sannolikt *kan* äfven ännu samlingen fullständig erhållas.

De hjertligaste tacksägelser för sista brefvet! Att till och med Du skall nödgas röna någon andel af de Svenska Vitterhetsmännens vanliga lott!!! (Men börja icke nu åter Bruks-conjuncturerna ljusna? Måtte deraf kunna bli någon dag!) — Till mig har Silfverstolpe skrifvit ett vänligt bref, förhoppning-gifvande — men för nästa år; ty min ansökning om Stats-understöd borde varit inlemnad före d. 1 sistl. September. — Att kralla mig fram öfver innevarande år, är ett förtvifladt problem. — De begärda penningarna har jag mellertid bekommit genom Enberg.

»Som ett rankigt skepp i böljan utan flagg;
Utan compass, och i brusande svalget,
Strandadt, plundradt, fullt af fattigdom och agg»:
så ser Sverige nu ut. Gud hjelpe det — och oss!!!

Din

Atterbom.

Hjertl. helsn. till Laura!

Stockholm d. 18 Mars 1845.

Bäste vän!

Jag hinner blott med få ord tacka för brefvet och nämna, att jag skall söka med första uträtta den Thorildska kommissionen. Det blir dock ej så lätt, ty den sednast hädangångne hade ganska få bekanta. Två deribland, som jag kände, äro döde. — Mera härnäst.

Akademiens Handlingar till Skandinaviska Föreningen, hoppas jag kunna anskaffa.

Helsning och vänskap
Beskow.

Stockholm den 1 April 1845.

Käraste Broder!

Det är med hjertlig fägnad jag skyndar underrätta dig, att Svenska Akademien, vid sin gårdags-sammankomst, tilldömt dig årets Kongl. pris (300 R. B:co). Akad:n har dervid fästat sin särskilta uppmärksamhet vid ditt värderika arbete: Svenska Siare och Skalder, till hvars fortsättande belöningen således kan räknas både såsom en uppmuntran och ett understöd. Jag skref i går genast till Akad:s höge Skyddsherre, för att

inhemta Hans nådiga bifall, hvilket jag troligen snart får inhändiga. Emedlertid torde Du vara god och låta saken blifva oss emellan, intilldess att sanktionen hinner ankomma, ty detta är formenligast; men jag har ej kunnat neka mig nöjet, att under hand underrätta Dig om förloppet. —

Bruket föreskrifver äfven, att den, som mottager belöningen, uttrycker sin tacksamhet för Akademien uti ett till Sekreteraren ställdt bref, som denne för Akad:n uppläser.

I afseende på Dina Thorildiana kan jag nu meddela följande upplysningar.

KrigsRådet Forssberg har en samling af Th:s outgifna papper som han erhållit af Lektor Sommelius vid Carlberg. Han har lofvat lemna del deraf med första.

Th:s (Sonens) Enka lefver här och har en liten pension. Af 2:ne söner är den ena i handel (eller handtverk) och skall arta sig bra. Den andra deremot, som varit på Kontor, men blifvit derifrån skild, lärer vara en svängare, som gifver föga hopp. Hos ingendera af dem lärer spåras något af farfadrens snille.

Laura helsar. — Din

tillgifne
Beskow.

Upsala d. 6 Apr. 1845.

Älskade Broder!

Fåfängt skulle jag försöka beskrifva den stora, men visserligen högst angenäma, öfverraskning, som begynnelse-raderne af Ditt sista bref medförde; en öfverrumpling desto mera oväntad och plötslig, som väl möjligheten af en någongång förhöjd pension, men aldrig af ett dylikt pris, föresväfvat min inbillning. Frånvaron af hvarje så beskaffad önskan och förhoppning kom tilläfventyrs ock i ej ringa mån deraf, att jag icke trodde Akademien befogad tilldömma någon af sina egna Ledamöter ett sådant Pris. Icke heller vet jag, om det tillförne skett. Men, vare sig dermed huru som helst: då det åtminstone nu kunnat ske, så är Akademien tvifvelsutan ock författnings-enligt dertill berättigad; och jag kan tryggt antaga, att mina Herrar Colleger känna detta bättre än jag. Ingenting inskränker således glädjen af den erkänsla, hvarmed jag mottager detta Deras ädelmodiga vänskapsbevis. Förmodligen har jag, i främsta rummet, Dig och Geijer att derföre tacka.[1] Det

[1] Särskilt verksam var Geijer. I ett den 5 mars poststämplat brev till Beskow föreslog han med värme, att priset skulle givas åt Atterbom, ett par dagar senare skrev han ånyo

var ett godt handtag i nödens stund, och skall i betydlig måtto minska mina förlägenheter. — Var god att med omgående låta mig veta i ett par rader, om min formliga tacksägelse till Akademien bör betygas nu genast, eller först sedan »den Höge Skyddsherrens» bekräftelse anländt. Sannolikast är mig väl det sednare: men det är mig maktpåliggande, att icke synas otacksam. Jag längtar att uttrycka — ehuru jag aldrig kan det fullkomligt — den ljufva rörelse af sann »uppmuntran», hvari Akademien genom sitt ynnestprof försatt mig.

För de Thorildska underrättelserna tackar jag högligen; och är särdeles nyfiken, hvad de hos Hr Krigsrådet Forssberg befintliga papperen månde innehålla. Häromdagen skickade mig Kammarh. Tersmeden några rätt märkliga bref från Thorild och Lidner till framl. Landsh. Nils von Rosenstein. Denne framstår der i en ny älskvärd dag. Han måste ha varit en af de hedersammaste, för sitt fäderneslands vitterhet mest opartiskt nitälskande, och i sann mening liberalaste, menniskor i verlden.

---

om samma angelägenhet (9 mars; breven i Sv. Akademiens arkiv). Geijers rekommendationsskrivelse för Atterbom till Järta är tryckt i hans *Samlade skrifter. Förra afdeln.* Bd. 8, s. 551.

Sorgligt, att hos ingen af Thorilds tvenne sonsöner skall spörjas någon gnista af Farfaderns snille!

Jag har nu i åtta dagar ej gjort annat, än studerat gamla årgångar af Stockholms-Posten. Jag har föresatt mig, att genomgå den, Nummer för Nummer, från 1778 till 1794. Ännu återstå mig årgångarne från och med 1787. Och sedan man hunnit genomögna alla dessa qvartanter, och lägga lappar emellan vid alla observanda och annotanda, återstå sedan dessa, och så sjelfva sammanställningen och sammansättningen (hvarvid slutligen, i brist på utrymme, mer än hälften af det hopsökta måste uteslutas). Det är ett tålamodsprof, ett plock, ett knåp, en möda öfver all beskrifning! — Äfven Lunds Välsignade Tryckfrihet, och några andra gamla Tidningar från samma eller nästföregående tid, har jag genomgått. Återstår, att äfven taga i ögonsigte åtskilligt af den tidens Dagligt Allehanda (då, åtminstone, icke »Hoftidning»!)

De hjertinnerligaste helsningar, till Dig och Din Laura, från mig och de mina!

Din tacksammaste

Atterbom.

P. S. Haf den godhet, att låta Din betjent bära inneliggande biljett till Acad. Adj. Carlson (Prinsarnes Carlson).[1]

Stockholm den 8 April 1845.

Käraste Broder!

Tack för de wänskapliga raderna med gårdagens post. Samtidigt med dem mottog jag en nådig skrifvelse från Akademiens höge Skyddsherre, med tillkännagifvande af Dess nådiga samtycke till det kongl. prisets utdelande för dina Siare och Skalder. Konungen slutar sitt bref i följande ordalag:

> »Då Jag länge uppskattat Professor Atterboms förtjenster om den Svenska Litteraturen, hvilka han, genom utgifvande af ofvannämde arbete, ännu ytterligare förökat, är det med werkligt nöje Jag lemnar Mitt bifall till det val, som Svenska Akademien haft allt skäl att göra.»[2]

---

[1] Historikern F. F. Carlson, sedan 1837 lärare för prinsarne Karl, Gustav och Oskar.

[2] Den av konung Oskar undertecknade skrivelsen, daterad Christiania den 4 april 1845, förvaras i Beskows brevväxling i Sv. Akademiens arkiv.

Du ser deraf, att prisets användande denna gång äfven särskilt fägnat den höge Beskyddaren. — Att det skulle glädja mottagaren var — jemte sakens rättvisa — en af mina bevekelsegrunder, då jag gjorde framställningen; ty det är, såsom Du anmärker, något ovanligt att Akademien lemnar belöningen åt en af sina egna medlemmar. Likväl innehåller Stiftelsebrefvet, att priset kan lemnas åt »någon författare inom eller utom Akademien, med afseende på någon af honom utgifven särdeles värderik skrift». Ett dylikt användande har äfven en gång tillförene inträffat, nemligen 1837, då priset lemnades åt Ling, hvarvid dock ej reservationer saknades emot det, som man tyckte, oegentliga, att låta belöningen stadna inom de belönandes krets. Jag medger, att ett sådant användande bör ske sällan, och endast med anledning af något större verk, som kan anses fylla en lucka i wår litteratur, såsom nu är fallet. Ling skref ett mycket wackert och rörande tacksamhetsbref.[1] Af Dina sednaste rader ser jag med nöje, att Du äfven ämnar följa detta hans föredöme. Kunde brefvet komma med omgående, vore det väl. Längre än till Söndagsposten bör det ej dröja, för att kunna meddelas

[1] Brevet, daterat den 28 januari 1837 och undertecknat »den gamle Ling», förvaras i Sv. Akademiens arkiv.

Akademien vid Måndags-sammankomsten. Det ställes, som vanligt, till Sekreteraren och är naturligtvis ämnadt att förvaras bland handlingarne.

Hvad Du säger om den vanligen till hälften förspilda mödan med excerpter, känner jag igen. Jag har, under de sednare åren, gjort sådana för samlingarne till Ordboken, hvaraf knappt 1/4 del kan användas, men jag tröskar dermed oförtrutet. Det är lika ledsamt, som tidsödande.

Så snart jag får Tit. Forssbergs handskrifter, skola de genast meddelas dig.

Ditt bref till Carlson är afsändt. — Laura helsar tusenfallt.

Din

tillgifnaste

Beskow.

Du har rätt, att N. v. Rosenstein var en »liberal» i ordets vackraste mening, en witterhetsfrämjare af sällsynt ädelhet. Jag har också haft svårt att förlåta Dahlgren allt det opassande gyckel, han i tid och otid dref med denna wördnadsvärda personlighet.

Just nu erhöll jag närlagde Förteckning. Sätt Dig nu i beröring med Tit. Forssberg, som lofvat, att när Du insänder quitto på de manuskripter, som Du önskar låna, så skola de genast meddelas.

Till Svenska Akademiens Secreterare.[1]

Återkommen från en morgonvandring vid vårsol och lärksång, begifver jag mig, i första friskheten af denna dagens känslor, till det glada värf, att tacka för en uppmuntran och ett understöd; bägge, ej mindre ljufva för mitt hjerta, än ärorika för mina bemödanden såsom svensk författare; och i båda dessa afseenden lika oförgätliga.

Sällan eller aldrig har någon underrättelse mera öfverraskat mig, än den om det Kongl. Pris, hvilket Svenska Akademien behagat tilldömma mig, och hvartill Dess Höge Beskyddare i de nådigaste ordalag lemnat sitt bifall. Den var mig desto mera oväntad, som jag befann mig i fullkomlig okunnighet om Akademiens rätt, att utdela detta pris åt någon bland sina egna medlemmar. Också lär sådant, ehuru (såsom jag nu förnummit) af sjelfva Stiftelsebrefvet medgifvet, hittills blott en enda gång skett. En ny utmärkelse för mig ligger deri, att den Ledamot, som då gjordes till belöningens föremål, var just Den,

[1] Denna Atterboms officiella tacksägelse för det kungliga priset förvaras i Sv. Akademiens arkiv i en samling skrivelser till Akademien.

till hvars efterträdare i samma ledamotskap jag haft den äran att blifva kallad. Af hans egenskaper äger jag blott tvenne; — men i dessa är jag honom jemnlik: den brinnande kärleken för mitt fädernesland, och den vördande erkänslan för de Män, hvilkas Samfund, i enlighet med den Tredje Gustafs odödliga afsigter för Svenska Snillet, Språket, Vitterheten, Häfdaminnet, oförtrutet fortsätter hans stiftar-tankes utveckling.

Det litterär-historiska försök, på hvilket Akademien denna gång fästat sin särskilda uppmärksamhet, har, för de långa mödor det kostat och än vidare kommer att kosta mig, ej kunnat ärofullare belönas. Ehuru äfven de yttre villkoren för dess fullföljande blifvit härigenom betydligt lättade, hugnar mig dock främst det dymedelst yttrade omdömet, i och för sig sjelft. En sådan samtids-dom, af de behörigaste domare gifven, innebär en mer än tillräcklig visshet, att äfven en framtid skall mottaga mitt verk med välvilja och skoningsfull granskning. Blott en enda belöning kan jag tänka mig större. Det vore den, att tillåtas med oförminskade krafter upplefva, ej blott en fullbordan af detta arbete i dess nuvarande skick, utan ock nödvändigheten af en ny upplaga; för att då, i flera hänseenden, få gifva det en smula närmare motsvarighet till

det ideal, som oupphunnet — och oupphinneligt! — föresväfvar mig.

Hos Eder, Min Herre! af hvars tänkesätt och hjertelag jag erfarit så otaliga vänskapsprof, anhåller jag nu om den nya godhet, att till Akademien frambära min tacksägelse. Bifoga dervid, att jag nu som bäst är sysselsatt med skildrandet af Thorilds personlighet och stridsamma snillebragder. Jag hoppas, att kunna utföra denna skildring på ett sätt, som hvarken förorättar hans, eller hans bägge stora Motståndares, minne. Galleriet af Svenska Vitterhetens Heroer bör så till vida likna det Elysium, dit Heroerne sjelfve ingått, att den sannaste och strängaste rättvisan medför, just genom sin molnfria, sin odödligt klara dager, det skönaste samlif af allsidigt erkännande, af glad försoning, af de himmelska rymdernas egen kärlek och frid. Ju högre ståndpunkten är hvarifrån man skådar, ju omätligare ljusnar och vidgas tingens harmoniska öfversigt. De store Bortgångnes salighet består, tvifvelsutan, framförallt häruti. Och om det således låter sig tänkas, att deras uppmärksamhet ännu stundom besöker den lemnade jord, till hvilken de höra sig återkallas af kärlekens, vördnadens, saknadens röster: då är ock säkert, att de med den oinskränktaste fägnad se hvarandras berömmelse

växa från tidehvarf till tidehvarf. Icke i den mening, som skulle deras sällhet kunna förminskas eller förhöjas af det vis, hvarpå man i vårt jordlifs barnlek behandlar deras namn och skrifter; men emedan denna barnlek endast genom Sanning, Rättvisa, Tacksamhet och Trohet förvärfvar sig det innehåll, som gifver den en betydelse för evigheten, eller gör den sjelf till begynnelsen af ett öfverjordiskt lif.

Jag innesluter mig härmed, Min Herre! vördsamt i Eder och mina öfriga Herrar Medbröders fortfarande bevågna hågkomst.

Eder
oföränderligt tacksamme
PDA Atterbom.

Upsala d. 13 April 1845.

Stockholm d. 15 April 1845.

Käraste Broder!

Ehuru öfverhopad af göromål, kan jag dock icke neka mig nöjet, att med dessa rader tacka Dig för ditt hjertligen wackra bref med gårdagsposten. Det blef med ljudelig stämma uppläst

vid sammankomsten. — Priset kan utbekommas, när Du tillskrifver Enberg derom.

Helsning och vänskap
Beskow.

Upsala d. 8 Juni 1845.

Bäste Broder!

Enligt Ditt godhetsfulla löfte, om present till Köpenhamns Skandinaviska Sällskap af ett Exemplar af Svenska Akademiens Handlingar, får jag nu bedja Dig om den godhet, att för härvarande Sällskaps räkning låta inlemna ett sådant hos Bokhandlaren Bagge; Mag. Docens Bergstedt, härvarande Skand. Sällskaps Secreterare, drager sedan försorg om dess inpackning med den öfriga till Köpenhamn destinerade Boktransporten. — Funnes möjligen ett annat dylikt exemplar till öfverlopps, så vore ej illa, om äfven ett kunde sändas till Christiania; — jag tror, att Geijer har nämnt något derom. Men visserligen är det Köpenhamnska det vigtigaste.

Jag har hört från Lindblad, att Du hoppas kunna tillställa en Subscription, för att åt Lings Enka och Barn bevara hans vackra landtställe och graf. Denna plan torde väl ock vara bättre,

än den, att för nämnda ändamål göra en Concert och dervid anlita Jenny Linds bistånd.

Jag är alldeles utskrifven, utjägtad, uttröttad, och längtar outsägligt att komma på landet. I dessa sista dagar har jag blifvit nödgad, att calamo quam currentissimo sammanrafsa en Disputation, som handlar om Carl XII.[1] Ehuru hastverk, torde den roa Dig. — Kommer Du till Promotionerna?

Hjertl. helsningar, till Dig och Laura!

Din
Atterbom.

Stockholm den 20 Juni 1845.

Käraste Broder!

Heder och tack för de glada och trefliga dagarne i Upsala! — Nu få vi sjunga:

Es *waren* mir selige Tage —

Enligt din önskan, skyndar jag meddela upplysningar om de Lind'ska föreställningarne. Hon uppträder för sista gången (nemligen för den vanliga

[1] Denna, som bar titeln *Carl XII:s förhållande till Sveriges vitterhet*, påbörjades i n:o 7 (s. 100) av disputationsserien *Bidrag till svenska skaldekonstens historia* och avbröts, oavslutad, med seriens slutark, n:o 12 (1846).

publiken) morgon, Lördag; samt derefter endast på ett frispektakel, som Hans Majt lärer vara sinnad att gifva för Befäl och Manskap af de här sammandragna trupper. Alltså lärer beklagligen intet tillfälle gifvas för Dig och de Dina, att få höra denna Nordens nektergal, vid Eder färd till Östergöthland. Skulle emedlertid någon särskilt föreställning ytterligare ifrågakomma, skall jag ej försumma, att betinga inträdeskort.

Laura helsar tusenfallt.

Din

tillgifnaste

Beskow.

Tack för teckningen af Carl XII:s vittra sida! Den har så mycket mera interesserat mig, som Du kanske mins, att min Sångmö tände sina första offer åt »Lejonkonungen» i Norden.

Bäste Broder!

Vi lära således denna gången ingen Jenny Lind få se eller höra. Tusen tack mellertid, för Ditt broderliga besvär!

Om Sandahl ännu ej är rest från Stockholm, torde Du vara god och lemna honom inneliggande lappar, med hvilka han kan presentera

sig för en och annan af mina gamla vänner i Berlin. Han talte med mig derom på Magister-Promotions-dagen, och bad särskildt om ett bref till Schelling. Det skulle skickas med Dig till Stockholm. Men ingen timma har jag här fått ledig till sådant. Mina gäster stannade här tills i går: nu ha vi idel stöknings- afskeds- och packnings-bestyr; och i detta ögonblick (kl. 5 e m) måste jag gå bort att bivista Professorskan Sjöbrings begrafning. Jag kan således äfven till Schelling ej lemna annat än ett kort — men hvilket i sjelfva verket uträttar lika mycket, som en breflapp af 8 à 10 rader. —

Nästa Onsdag, vill Gud, anlända vi till hufvudstaden. Förr kunna vi ej bli' färdiga. Kanske hafven I då redan begifvit Er på landet. Finns Du med Din Laura i Stockholms grannskap vid vår återkomst, så skola vi då söka upp Er. — Vår res-plan för de närmaste dagarne är, att dröja i Stockholm blott öfver Thorsdagen, och på Fredags morgon afgå med Kometen till Norrköping.

Hjertl. helsningar till Dig o. Laura!

från

Er tillgifnaste

Atterbom.

Ups. d. 22 Jun. 1845.

P. S. Jag förmodar, att Du lemnat Sandahl en lapp till Tieck; derföre har jag ej brytt mig derom. —

Upsala och Qvallstad d. 23 Aug. 1845.

Bäste Broder!

Tack för det sista sammanträffandet i Stockholm, ehuru flygtigt det var! — Jag stod just då på väg, att med mitt sällskap begifva mig till Djurgården, hufvudsakligen för att bese Byströms Villa; hvilket ock lyckades. Jag hade dittills ej sett den invändigt. Den är i sanning ett konstnärs-palats, hvars make väl ej torde finnas. Men hvad skall nu dess öde bli? Är det rykte grundadt, att den skall falla i en — Källarmästares händer? Det vore, i sanning, en ny sinnebild af de svenska sakernas nuvarande ställning.

Ett eget öde ville, att just den dag, på hvilken mina ömtåliga ögon voro mer angripna (af några föregående resdagars dam, solhetta och blåst) än de varit på hela detta år, skulle bli den, som bland ett helt (om ej flera) års dagar kom att oinskränktast egnas åt konstbetraktelse och konstnjutning. Ty af förmiddagen tillbragte

jag större delen i Sten-Museum, att beskåda vännen Fogelbergs der uppställda Gudar. Alltsedan stå de lefvande i min själ, och sysselsätta esomoftast mina meditationer. Så vidt jag kan begripa, har Sculpturen genom dem ej blott blifvit riktad med nya mästarverk, utan äfven tagit ett steg framåt; — åtminstone i visst afseende. — Jag hvälfver i sinnet ett poem öfver Fogelberg och dessa Gudar, hvilket, i fall jag finge det färdigt, måhända blefve ej opassande att uppläsa på Svenska Akademiens nästa Högtidsdag. Hvad säger Du om det förslaget? Månne jag ej kunde — tills vidare — få mot det ämnet utbyta Oxenstjerna, öfver hvilken Tegnér sagt (i både vers och prosa) oöfverträffliga saker,*) och jag sjelf (i prosa) det bästa jag vet? Bragte man på tapeten Fogelberg med hans Odin, Thor och Balder, så kunde åtminstone vissa vederbörande ej denna gång beskylla Akademien, att idissla Gustaviska reminiscenser; ty föremålet vore nu visserligen ett både nutids- och framtidsämne. — Låt mig härom, vid tillfälle, höra Din mening.

*) Vid en skaldedikt öfver Oxenstjerna har man nu den svårigheten, att näppligen kunna præstera annat än en amplification af Tegnérs tvenne dråpl. stanzer i sin Jubeldags-sång.

Ett dyrbart och oförgätligt nöje var mig ock, att före mitt besök hos dessa Gudar få — efter 25 års förlopp! — återse sjelfve Konstnären, och igenfinna, i den utvecklade, bedagade, redan vidtberömde mannen, samma karakter, som jag älskade och högaktade hos ynglingen: lika flärdfri, gedigen, ädel, storsinnad, samvetsgrann; lika allvarligt behandlande sitt konst-yrke såsom en gudstjenst, en religion.

Jag har nyss blifvit officiellt underrättad genom Carlson, att DD. KK. HH. Prinsarne återkomma till Upsala för att der tillbringa Höstterminen, och påräkna att der höra mig offentligen föreläsa Svenska Vitterhetens Historia. — I följd af denna tillkännagifvelse blir nu fullbordandet af mina Siares och Skalders fjerde del, hvars tryckning började redan i våras, ånyo kastadt på långbänken. De materialier till detta arbetes fortsättning, som jag tog med mig hit, får jag nu ingen tid att begagna, och måste (mestadels) återigen till Bibliotheket i digra korgar hemskicka. — Gifver man mig ej för nästkommande Vår-termin en förnyad permission från Föreläsningar, så är temligen troligt, att den utlofvade tomen om Thorild etc. *aldrig* utkommer.

Lef väl, och tänk någongång på Din
trofaste
Atterbom.

Hjertl. helsningar till Laura — Fogelberg — alla gemensamma Vänner!!!

Har något sedermera vidgjorts i afseende på den Lingska Subscriptionen?[1] Bokhandlarn Bohlin, en välmenande och varm nitälskare för saken, skref till mig ett på Upsala adresseradt långt bref fullt af förslager, — hvilket jag erhöll i Östergötland. Stadd på min sommar-resa, och af den helt och hållet upptagen, bad jag honom vända sig till Dig.

Upsala d. 5 Oct. 1845.

Bäste Broder!

Ehuru ytterst brådt jag har, kan jag ej undgå att manu propriâ skicka Dig några rader i afseende på de nya funderingarne om Svenska Akademiens Tidning: en sak, för Akademien af stor vigt; och som möjligen kan bli det äfven för Fäderneslandet. I korthet: jag är af samma

[1] Atterboms intresse för denna sak framgår av trenne brev till C. A. Hagberg från år 1846 (7 jan., 22 febr. och 8 mars; i Lunds universitetsbibliotek).

tanke, som ÄrkeBiskopen och Fahlcrantz; jag önskar, att Akademien toge sjelf Tidningen i sin hand och försökte, att organisera ett Tidningsblad, som under dess auspicier representerade och blefve tolk för den djupare, innerligare, ädlare anda, det sundare vett, det mera kunskapsrika och sansade omdöme, det upphöjdare tänkesätt, den sannare frisinnighet i synpunkter och den renare smak i deras framställning, som numera äro på väg att alldeles från vårt samhälle och dess litteratur bortfly. Uppreste Akademien sålunda ett banér, hvaromkring den skingrade och snart till allmän stumhet dömda minoriteten af Fäderneslandets, Vettets, Religionens, Poesiens, Vetenskapens och den äkta Liberalismens vänner kunde församla sig: så blefve detta ett afgörande bevis, att Akademien, som utropas vara någonting dödt och förmurknadt, lefver, och kan lefvande ingripa i utvecklingen af Sveriges öde. — Jag inser ganska väl, att för mången annan af våra Colleger saken skall presentera sig på ett helt annat sätt. Den ädle Järta är, månad in och månad ut, inbegripen i att — dö; Valerius, den hedersmannen, är en complett invalid, icke på de intellectuella förmögenheternas, men på viljans och alla egentligen activa interessens vägnar, — samt känner sig dessutom kanske stå

på visst håll, genom sin olyckliga process, i ett fatalt beroende;[1] vännen Geijer står, under en annan form, också i beroende åt samma håll, — och har väl desslikes i förväg, såsom numera radical Demokrat, farhågor för eller antipathier emot ett företag, som snart (eller genast) skulle få sig påtryckt stämpeln »Conservatift»; Grubbe är en nolla från begynnelsen, i allt, der sjelfständighet, energi, manlig handling fordras. (Väl har jag i denna fråga ej hört hans mening, men jag gissar den a priori). Huru Medbröderne utom Upsala, och särskildt i Stockholm, tänka, är mig obekant. För många torde den skräckbilden göra tillfyllest, att den s. k. liberala Pressen visserligen skulle komma att anse detta företag med stor onåd, anrusa Akademien värre än någonsin med sitt tre- (ja hundra-)käftade Cerberi-skall, och uppbjuda alla krafter af den terrorism, hvarunder nu — nesligt nog! — äfven de högste Vederbörande slafva. Men i stort bättre nåd hos detta hundpack kommer Akademien ändå icke, om hon ock på beskedligaste vis lägger armarna i kors, tiger och öfverlåter sig åt sin strådöd. — Och hvad inkomsterna angår: så synas de mig omöjligen kunna genom ett så-

[1] I flera brev till Beskow (i Sv. Akademiens arkiv) omnämner Valerius sina bekymmersamma förhållanden.

dant försök bli mindre, än den nuvarande Post-Tidningens. Prenumeranternes antal skulle troligen bli större; i värsta fallet, åtminstone icke färre.

Men nu kommer, hvad för mig utgör hufvudbryderiet: den conditio sine quâ non, hvarförutan ett slikt äfventyr visserligen ej är att tillråda. Ett subject, qvalificeradt till Redaktör!!! Jag känner, i hela Stockholm, blott två sådana personer. Den ena är Du; den andra — Rydqvist. De skäl Du kanhända har, att icke så direct, som fordom, framträda såsom en antesignanus i spetsen för dylika bardalekar, gissar jag. Rydqvist är i detta afseende mera (och fullt) oberoende. Han har i sin talentfulle Bror en i mången måtto förträfflig medhjelpare. Anser han sig vara nog physiskt frisk till företaget, så är han det, utom all fråga, i andlig måtto. Ville Du och Han åtaga Er i samråd ledningen af det hela, så skulle vi andra, hvar i sin stad, söka till att bidraga — efter någon plan, tour m. m. hvarom då kunde öfverenskommas. På Palmblad, Hwasser, Böttiger, Carlsten m. fl. borde kunna räknas.

Det är skada, att jag nu ej har tid att resa till Stockholm, för att der på stället rådgöra med Dig och de öfriga, och höra Edra tankar. Jag

sitter nu öfver öronen fördjupad i första, om vår Nords mythiska och ästhetiska forntid handlande, afdelningen af de föreläsningar öfver Svenska Vitterhetens Historia, som jag i höst skall offentligen hålla, och, strax efter Prinsarnes ankomst, begynna. Jag vill, så långt jag hinner, begagna nödvändighetens tvång, att till min i »Siare och Skalder» gifna framställning utarbeta supplementer, som sedermera ock, i sinom tid, skola (om Gud förlänger lif och helsa) offentliggöras.

De hjertl:ste helsn:r till Laura o. alla gemensamma Vänner! från Din trofaste

Atterbom.

Stockholm d. 7 Okt. 1845.

MKB.

Jag har att tacka Dig för twenne vänskapiga bref. — Idén, att på Högtidsdagen uppläsa några verser öfver Fogelbergs Nordiska Gudar, biträder jag på det högsta, och Du gör dig derigenom förtjent ej mindre af Akademien, än af Konstnären och Allmänheten. Få vi dertill, som jag hoppas, ett vackert poëm öfver Carl XIV (för de 100 Dukaterna) — ett par förtjenstfulla

stycken i andra ämnen bland de inkomna har jag redan sett — och ett värdigt minne af Königsmark, hvarpå ej kan tviflas, — så kunna vi bjuda på en interessant afton. Akademien bör, just emedan tidsandan är henne emot, uppbjuda sina krafter, att göra sina sammankomster lysande, och detta beror blott på henne sjelf. Det stora antalet af täflingskrifter, dessa sednare år, bewisar äfven, att förtroendet till Hennes domsrätt ej så fallit i det allmänna, som vissa tidningar påstå. Och de, som bittrast angripit henne — Hrr. Theorell, Lindeberg, Sturzenbecker, Mellin, Adlersparre, m. fl., hafva de ej sjelfva sökt hennes pris?

Visst vore det väl, om Hon äfven kunde höja en ädlare publicistisk fana, såsom Du och Fahlcrantz föreslagit, men dervid möta flera betänkligheter. 1:o Är Hon, genom sina Stadgar, förbjuden, att ingå i någon strid, icke ens en vitter. 2:o Hvilka skola uppehålla, med artiklar, en dagligen utkommande tidning? Rådfråga Kalendern. Tegnér, Franzén, Berzelius, Brinkman, Järta, Kullberg, Strinnholm, Valerius, Enberg, Grubbe, Fryxell och Grafström, äro, af olika skäl, ej att påräkna i en sådan kamp. Vännerna Geyer och Agardh skrifva väl understundom politik, men om det blefve i den af Dig tilltänkta

riktning, kan vara tvifvelaktigt. Återstå Du, Fahlcrantz, ErkeBiskopen, (ty jag är så inne i Ordboks-Arbetet, att jag ej kan lofva något verksamt biträde.) Men H:ne äro icke här, och man måste dock vara på platsen, om man skall kunna ge hugg för hugg. Dessutom, om H:ne äfven lemnade ett dussin upsatser för året, hvad förslår det för 300 Numror? Bidrag af andra lofvas väl, men den som följt Biets uppträdande, vet nog, hvad man derpå kan bygga. Och då elektriserades dock mången af tillgifvenhet för den gamle Hjeltekonungen. Rydquist, som Du föreslår, har jag ej vidtalt i ämnet, men då han, under sin friska tid, vägrade att taga befattning med Biet (hvarför då bjöds ett årsarfode af 2,000 R. B:ko (och vi kunna nu knappt bjuda hälften) tviflar jag, att han nu, såsom sjuklig, åtager sig en dylik hållkarls-syssla mot mindre arfode.

Ännu ett skäl, och det vigtigaste af alla. Akademien har glömt, att i rättan tid förnya sitt privilegium. Huru detta kunde glömmas, vet jag ej, ty jag var den tiden ej Ledamot. Emedlertid, och om Hon sätter sig i en ovänlig ställning till vederbörande, — hvem svarar för, att man ej begagnar sig af denna omständighet, för att fråntaga Henne tidningen? Detta är bland våra

kabinettshemligheter, som man ej nämner för oinvigde, men — sat sapienti.

Jag hinner ej skrifva särskilt i dag, rörande detta ämne, till vännen Fahlcrantz,[1] men då Du troligen snart ser honom kan Du vara god och meddela honom dessa betänkligheter vid förslaget.

Helsning och Vänskap
Beskow.

Stm. d. 31 Okt. 1845.

MKB!

Du mottager i dessa dagar sändningen af årets poëtiska täflingskrifter, som med förra posten afgingo till V:s.[2] — Ledamöternas spridda vistelse-orter gör, att vi måste något på förhand meddela oss med hvarandra, om man skall komma till något resultat. Detta gäller i synnerhet frågan om det stora priset af 100 Dukater, som Akad:n utsatt för en Sång öfver C. XIV J., och som är något utom vanliga ordningen. Svårligen lärer man kunna lägga penningevärdet till grund för bedömmandet och sålunda fordra ett 4 ggr. så vackert poëm som t. e. Svea eller Sången

[1] Fahlcrantz hade tillskrivit Beskow den 5 okt. 1845.

[2] Den i Uppsala bosatte Valerius.

öfver Creutz (hvilka, som bekant, belönades med 26 Dukater.) Härvarande kamrater äro af den tanka, att om ett stycke bland de täflande befinnes äga det värde, att det under vanliga förhållanden skulle ansetts förtjena det stora priset och införande i Handlingarne, det må anses berättigadt till den utsatta belöningen, hvars tillskott af penningar endast bevisar Akad:s lifliga önskan, att framkalla en värdig hyllning åt sin hädangångne oförgätlige Skyddsherre. Både för Akad:n och för den besjungne vore tvifvelsutan vackrast, om man kunde få belöna en sång genast vid första täflan, och slippa pålysa flera täflingar, hellst de skalder utom Akad:n, som kunna värdigt besjunga ett sådant ämne, äro så högst få, att man lätt räknar dem, och förnyade kungörelser af prisämnen hafva åtminstone hittills aldrig visat någon lycklig verkan. Bland nu inkomna skrifter har N:o 20 fästat de härvarandes uppmärksamhet såsom det enda, hvilket kan komma i fråga till belöningen, och det synes i vår tanka äfven förtjent deraf. Nödiga ändringar, eller tillägg (om sådana komma i fråga) kunna af en så van författare lätt åstadkommas före högtidsdagen. Tonen i detta stycke har tyckts oss mycket erinra om Btr.[1] — Har Du

[1] Böttiger var, som Beskow förmodade, sångens författare.

någon idé om att han kan vara författaren? — Man vore då åtminstone fullt säker, att de omarbetningar, som kanske kunna sättas i fråga, lyckades, och det skulle undanrödja hvarjehanda betänkligheter. Du finner, att min enskilta förfrågan i detta afseende, äfvensom det svar Du i anledning deraf vill gifva, blifver aldeles oss emellan, men de allmänna grunderna för prisbedömmandet (och hvilka, som sagdt, äfven äro enligt samtliga härvarandes åsigt) synas mig af den beskaffenhet, att det vore väl, om Hrr. Granskare i Upsala äfven ville taga dem i betraktande. Jag har redan meddelat dem åt Valerius, men Du kan, vid tillfälle, äfven tala derom med Geyer, Grubbe,[1] &c. — På den enskilta frågan skulle jag, af vissa skäl, önska svar ju förr dess hellre.

Tuus
B.

Ups. d. 5 Nov. 1845.

Bäste Broder!

Jag ser nu af Ditt sista bref, att jag borde egentl. ha svarat redan i Söndags; men så jägtad,

[1] Av dessa yttrade sig härom Geijer (16 nov. 1845) och Valerius i ett flertal brev till Beskow.

som jag nu är, har jag aldrig i mitt lif varit. Jag har nu i tre veckor hållit föreläsningar alla dagar i veckan: de vanl. föreläsningsdagarna publice fr. 5 (e m) till 6, öfver Svenska Vitterheten, de båda öfriga dagarna fr. 5 till (minst) 1/2 7 privatim hos Prinsarne, öfver den Tyska; summa, minst sju (stundom åtta) timmar i veckan. Du finner, att jag under sådana förhållanden knappt hinner existera; jag har i ordets bokstafligaste mening ingen ro hvarken natt eller dag, och den enda stund på dagen jag har ledig är den på aftonen fr. 6 ell. 7 till 8, då jag vanligtvis vankar ute i mörkret en timma, för att skaffa mig en smula rörelse och frisk luft. I dag har jag händelsevis blifvit befriad från min lection hos Prinsarne, — och kan derföre begagna just den stunden till besvarande af Din skrifvelse.

Jag var i går afton hos Btr för att sondera honom. Han har verkligen insändt ett Drottqväde öfver Carl Johan; och troligtvis är detta det af Dig omtalta N:o 20. Ännu har jag ej sett det (Täflingsskrifterna ha än ej kommit till mig). Jag gissar, att jag snart får det i handom. Till de omarbetningar och tillägg, som torde fordras, tror jag honom bli ganska beredvillig. — I de grundsatser Du uppställt för be-

dömmandet, är jag med Dig fullkoml:t ense. Jag skall tala med Collegerne derom; ehuru ytterligt ondt om tid jag har att besöka någon menniska. — Det ifrågavarande N:o 20 skall jag genomläsa med all möjlig uppmärksamhet; med de öfriga lär jag denna gång ej hinna att synnerl. befatta mig.

Huru blir det nu med Akademiens Tidning? — Den skildring Du för någon tid sedan gaf mig af sakernas verkl:a ställning i afseende på något försök att gifva den en mera positif karakter, är tyvärr sann; jag måste vid närmare besinning erkänna det. — Har Swederi anbud blifvit antaget?[1] eller hvilkens? — Min mening var egentl. icke, att den skulle inlåta sig i direct polemik; den skulle polemisera blott indirect, genom sin anda och sin existens. — Aber die Möglichkeit? —

Jag hinner nu ej mera för denna gång.

Millioner helsningar till Laura o. alla Vänner!

Din

tillgifnaste

Atterbom.

[1] Fabriksombudsmannen litteratören Georg Swederus hade i skrivelse till Akademien den 15 september 1845 erbjudit sig att övertaga arrendet av Post- och Inrikes Tidningar. Akademien beslöt dock att för åren 1846—1848 förlänga kontraktet med P. A. Wallmark.

P. S. Prinsarne äro äfven offentl. mina åhörare. — Det slags uppmuntran har jag föröfrigt, att mina föreläsningar öfver Svenska Vitterheten synas interessera den härvarande allmänheten. Jag läser i det stora Auditorium Theologicum — och finner det hvarje timma alldeles fullproppadt.

Stockholm d. 14 Nov. 1845.

Käraste Broder!

Tack för brefvet! Du har nu troligen haft tillfälle att se skrifterna. Mina tankar om Carl Johans-Sången känner Du. De delas dock ej af alla, och ett par af Upsala-Granskarne torde blifva stycket mindre bevågne.[1] Åtskilliga omarbetningar torde väl yrkas, och dermed har det ingen svårighet. Intet belönt stycke — Sången öfver Creutz och Svea icke undantagne — har undgått omarbetningar och tillägg. Rätt gjorda och lyckade, måste de vara lika mycket i förf:s, som i Akad:s interesse. Ytterst blir det i allt fall den förstnämde, som får bära både äran och tadlet. Kunde några praktstrofer tilläggas*)

*) Icke i slutet, men hvarhellst förf. finner sig äga andans kallelse.

[1] Beskow avser främst Järta och Fahlcrantz.

och åtskilliga svagare ställen omarbetas, skulle det hela naturligtvis vinna dervid. Allmänheten kommer troligen att ha stränga fordringar på en sång för 100 dukater och att med spända öron följa hvarje ord. Om Du, ju förr dess hellre, meddelade förf. de anmärkningar som Du dels sjelf gör, dels förnimmer af andra granskare, och han sålunda i tid kunde tänka på nödiga ändringar och tillägg, så gjorde Du dermed säkerligen den goda saken en tjenst. En härvarande granskare, med öfvadt och fint omdöme, (Gubben B.)[1] meddelade mig enskildt den anmärkning, att i hans tanka frågan mindre vore, att »utplåna fel, än att inlägga skönheter». Finner Du denna anmärkning grundad, så har förf. säkerligen ännu i sin rika inbillning tillräckligt af poëtiska blomster och ädla stenar, att ytterligare smycka den höga bilden, som uppbär allt hvad den kan få. Jag är dessutom viss, att det skulle särskilt fägna honom, liksom oss, att kunna förarga Rabulisterna med en så wacker sång, som möjligt, öfver ett föremål, som de så nedrigt smädadt, och att å nyo kunna för dem, i all sin glans och storhet, framställa Den, som de önskade vara evigt glömd. Södermark sade, under det han målade Hartmansdorff: »Detta skall bli

[1] Brinkman.

mitt bästa porträtt, bara för att förarga rabulisterna.» Något dylikt bör förf. äfven tänka, och Juvenalis »facit indignatio versum» kan äfven här gälla.

Gillar Du denna åsigt, så torde Du (enskilt, det förstås) gifva förf. en vink derom. Tiden lider och diktingifvelsen är ej altid tillreds.

Bland de öfriga styckena torde väl Bråvalla-Slag, — Öfvers. af Herman och Dorothea — Christliga Elegier och Adams Bönhörelse göra anspråk på ett uppmuntrans-pris. — Om Elegierna omarbetades, blefve deraf något erkleckligare.[1] —

Laura helsar tusenfallt.

Din
Beskow

Har Du tänkt något på stanzerna öfver Fogelbergs Gudar? För all del glöm ej detta. Det behöfs ju blott några strofer, — 5 minuters läsning.

Wallmarks tidnings-arrende är förlängdt på 3 år, med bibehållande af de gamla vilkoren. Det har ej kostat mig litet bråk och möda!

---

[1] Andra priset gavs sedermera åt *Kristliga elegier* av J. Nybom, *Bråvalla slag* av O. Fryxell samt åt *Öfversättning af Goethes Herman och Dorothea* av J. E. Lundgren. *Adams bönhörelse* erhöll mention.

D. 19 Nov. 45.

Bäste Broder!

Här har Du mitt betänkande, öfver de märkligaste af Täflingsskrifterna för detta år.[1] Jag skulle dessutom ha åtskilligt att säga, men hinner ej denna gång; kl. slår strax 7. — Jag är så jägtad för det närvarande, att jag under hela min Professorstid aldrig varit så illa ute; måtte jag kunna sträfva igenom; med någon qvarlefva af helsa och framförallt af ögon.

Af de flerahanda blyerts-tecken, med hvilka mina föregångare utstyrt N:o 20, har jag kunnat gissa deras mening; och, (sub rosâ) till tidens vinnande, i förväg gjort Btr uppmärksam derpå. Visserligen tål detta stycke vid (oss emellan sagdt) att betydligt upphjelpas. Det är icke ett af sin författares bästa. Men med den talent och den ambition, som han båda äger i hög grad, bör han kunna lyckas i att påhitta så väl förbättringar, som förskönande tillägg.

Gerna vill jag præstera de Fogelbergska Stanzerna, om det blir mig möjligt att dertill finna något rådrum.[2] De välsignade (vare detta

[1] Atterboms utlåtande, daterat den 19 november 1845, är fogat till Akademiens protokoll för den 2 december s. å. Det omfattar 4 sidor.

[2] Detta diktprojekt kom aldrig till utförande.

ord i god mening nyttjadt) Prinsarne resa ej före midten af December! och tilldess är jag oafbrutet jagad så, att jag kan störta.

Helsningar till Laura!

Din
Atterbom.

Stockh. d. 21 Nov. 1845.

MKB.

Jag hinner blott med få ord tacka för gårdagsbrefvet. — Anmärkningar i betydlig mängd ha börjat inkomma, i afseende på N:o 20, och flera torde vara att förvänta. Få se, om tiden kan medge en så genomgripande omarbetning, som torde erfordras. I allmänhet anser man det stora ämnet ej tillräckligt utfördt. Vore jag i skaldens ställe, och hade hans förmåga, skulle jag duktigt sporra min pegas och söka tillägga några prakt- och kraftställen, samt ju förr dess hellre insända dem såsom tillägg (förstås, på sina vederbörliga ställen, der nu de svagare delarne förekomma.) Det skulle både förhöja stycket och på förhand förvissa om benägenhet att efterkomma de förändringar, som kunna önskas.

En medbroder har meddelat mig, att någon

förseelse skulle vara begången mot 56 § i Stadgarne.[1] (Du kan efterse dess lydelse.*)) Det vore ingalunda bra. Allt sådant ger lastarenom rum.

Tuus
B

Det går aldrig an, att Du ej genomläser Herman och Dorothea. Du är den säkraste domaren deröfver, både med afseende på versen och kännedom af originalet. Använd ett par timmar dertill, medan stycket är i Upsala. Jag nödgas eljest sända det särskilt, och det vore nytt bråk.

Ups. d. 23 Nov. 1845.

Bäste Broder!

Genast efter inhändigandet af Ditt bref och directe från middagsbordet, der jag mottog det, förfogade jag mig till Valerius, som just höll på att sammanslå och försegla täflingsskrift-packan. Resultatet står på bifogade supplement-lapp till

---

*) 1 Del. af Handl.

[1] »Medbrodern» var Valerius. § 56 lyder: »Gifver någor i förtid sig såsom Författare tilkänna, komme ej thes arbete vidare under granskning, och göres therå intet afseende.»

mitt Betänkande.[1] — Valerius uppläste för mig sitt yttrande öfver N:o 20; hvilket i hufvudsaken öfverensstämde med mitt. Han tog för gifvet, att Btr är författaren; jag utlät mig deröfver hvarken negando eller affirmando, utan svarade blott, att om hans förmodan är grundad, så bör man desto snarare kunna hoppas goda omarbetningar och tillägg. Han ville gerna conferera med mig både om detta stycke och de öfriga, men jag måste hals öfver hufvud skynda mig ifrån honom, för att hinna till Prinsarne och gifva dem min Lördags-lection. (Lectionen handlade denna gång hufvudsakl. om hedersgubben Wieland).

Hvad den i Ditt sista bref antydda §. angår, mot hvilken ett förseende skulle vara begånget: så vet jag i sanning ej, huru den värde »Medbrodern» skall bestyrka sin anklagelse. Jag har i dag besökt den person, som förmodl. är den åsyftade; och han svär högt och dyrt, att han för ingen, utom för mig, yppat hemligheten. Jag åter kan svärja lika högt och dyrt, att jag (före mitt gårdags-besök hos Valerius) icke har talat

---

[1] Detta tillägg med brevets datum är fogat till Akademiens dagbok för den 2 dec. 1845. Atterbom förklarar sig rörande den omarbetade översättningen av *Hermann und Dorothea* instämma med Valerius samt tillstyrker mindre priset.

med någon menniska om N:o 20 och dess supponerade författare, — utom med Geijer, som för ungefär åtta dagar sedan kom till mig mycket ifrig, och sade sig vara öfvertygad att Btr är författaren (han yttrade sig föröfrigt om både honom och stycket med välvilja), samt frågade mig, om jag ej visste något derom. Jag svarade, att hans öfvertygelse förekomme äfven mig ganska sannolik; men att önskligt vore, att han, tills vidare, behölle den för sig sjelf. Är nu verkl. något förseende begånget, så kan det endast bestå deri, att Geijer, som hör något illa, är distrait, och (oaktadt han vill ex professo vara Statsman) förmycket godmodig och öppenhjertig för att vara diplomat, möjligen kan i den der värde »Medbroderns» närvaro ha yppat sin mening, och (Gud vet huru) åberopat mig såsom bekräftande den. — Men det kan ock hända, att hela beskyllningen har allsingen annan grund, än den, att alla de härvarande Medbröderne genast tyckte sig igenkänna författaren, och att någon, som hörde de öfriga derom hysa samma mening liksom med apodiktisk visshet (så har t. ex. Wingård rakt gifvit Btr den tillkänna), kommit i följd deraf på den förmodan, att författaren sjelf måste ha, i förtid, för en eller flera yppat sig. Men maneret är

så individuellt och igenkännligt, att enhvar måste af sig sjelf falla på den gissningen, att Btr är i farvattnet.

I morgon afton komma Konung och Drottning hit, och i öfvermorgon lärer jag få den nåden, att äga Dem bland mina föreläsnings-åhörare. — Gud gifve, att jag väl vore öfver de återstående tre veckorna! jag är trött, ända till dignande; som en utkörd åkarekamp.

Helsn. till Laura!

Din

Atterbom.

P. S. Förf. till N:o 20 är nu redan i fullt arbete.

Upsala d. 30 Nov. 1845, kl. 1 midd.

Bäste Broder!

I e. m. lärer det oftanämnda N:o 20 bli afsändt i sin nya, dubbelt (eller deröfver) så långa, och — såsom jag hoppas — äfven förskönade gestalt. Jag sökte förf. i morse, men kunde då ej komma in; strax derefter erhöll jag en biljett, full af beklagelser öfver denna utestängning, förhoppningar i afseende på poemets nya skepnad, och önskningar att få träffa mig. Jag svarade, att jag skall infinna mig i e. m. framåt kl. 4. —

Han säger sig ha »natt och dag, under blida Geniers inflytelse, diktat sitt arbete fullt,» och att »det är i sitt närvarande skick något helt annat, än det var.» Vi skola hoppas, att hans Sångmö ej har bedragit honom.

I förgår afslutades här de offentliga föreläsningarna. Mitt talrika auditorium,*) som under hela terminen följt mina föredrag med lifligt deltagande och oafbruten uppmärksamhet, beledsagade mig hem under mycken pomp och sång. I går morse erhöll jag ytterligare, i anledning af mina föreläsningar, ett anonymt lofqväde från ett sällskap Studenter, undertecknadt: »Alla». — Mellertid är jag ofantligen trött af dessa bägge månaders rastlösa ansträngningar. Enskildt för Prinsarne komma mina föreläsningar nu att fortfara hvarenda dag, så länge de äro här qvar (och således åtminstone till d. 10 ell. 11 Dec).

Oändligt gerna ville jag söka præstera några Stanzer öfver den Svenska Konstens utsigter, i anledning af vännen Fogelberg och hans Gudar; men Gud vet, huru dermed, under nuvarande omständigheter, kan gå. Mellertid börjar jag nu ånyo tänka ditåt. À propos deraf: kan Du ge mig anvisning på någon noga detalje-

*) Denna terminen föga mindre än Geijers, och under den sista tiden alldeles lika stort (om ej större).

rad*) beskrifning öfver dessa bildstoder, — i fall någon sådan finnes t. ex. tryckt i någon Stockholmstidning? Jag har visserligen sjelf sett dem — men blott en gång; och mycket af detaljerna, så i ett som annat afseende (äfven i afs. på bekläd-nad, attributer m. m.) kan ha undfallit mig — hvaraf dock möjligen åtskilligt skulle i mina Stanzer kunna begagnas.

I går utkom här en liten — både i sig sjelf, och än mera såsom signal — märkvärdig skrift: Om Aristokrat-fördömmandet i Svenska Historien, jemte granskning af två blad i Prof. Geijers Föreläsningar. (Jag citerar titeln nu ur minnet, ty mitt exemplar är utlånadt).[1] Jag genomläste den i går afton med mycket interesse; fastän jag kan om denna bok nyttja Schellings ord till Oehlenschläger: Sie haben eine gesunde Lebensansicht, aber man könnte noch ein bischen weiter gehn.[2] Författarn är A. Fryxell. Lustigt att höra, hvad de Liberale komma att säga.

*) Och exact — tillförlitlig!

[1] Exakt lydde titeln på Fryxells skrift: *Om aristokrat-fördömandet i svenska historien jemnte granskning af tvenne blad i prof. Geijers trenne föreläsningar.*

[2] Citatet är hämtat ur Oehlenschlägers *En Reise fortalt i Breve ti mit Hjem.* København 1817—18 (D. 1, s. 233 i den svenska övers.). Över »weiter» har Atterbom såsom alternativ skrivit »tiefer»

Kl. 1/2 7. på qvällen.

Jag har nu hört mig föreläsas det omdiktade N:o 20; och är jag ej bestucken eller fascinerad af Skaldens egen lifliga uppläsning, så har deraf nu blifvit ett verkligen ganska vackert Drottqväde. Åtminstone tviflar jag storligen, att Akademien någonsin kommer att inberga något bättre. — Oss emellan sagdt, så har mitt Tal öfver Carl Johan lemnat honom god handräckning, både i afs. på skildringen af Hjeltens barndom, dess omgifningar, och den följande karakteristiken. Men detta skadar ej; han har satt det begagnade i ganska klingande verser. — Äfven på en annan af de öfver Carl Johan täflande märkte jag, att han grundligen studerat och rådfört mina Minnes-Ord.

Och nu — farväl för i afton!

Din
Atterbom.

Stockholm den 2 Dec. 1845.

MKB!

Det var mig en stor fägnad, att få mottaga ditt gårdagsbref, och med samma post omarbet-

ningen af poëmet. Jag var verkeligen bekymrad, hur det skulle gå, emedan af dem, som hittills yttrat sig, blott en bestämdt röstat för styckets belöning i dess d. v. skick, (neml. Tegnér, hvars röst af en eller annan kunde i visst fall anses jäfvig)[1] hvaremot de andra antingen (ss. Du, Valerius, Grubbe) ansett att stycket kunde, med väsendtliga omarbetningar, blifva förtjent af priset, eller att prisämnet borde ännu en gång utsättas. Nu anser jag, åtminstone för min del, alla betänkligheter häfna, och hoppas det bästa. — Mera härnäst, då jag äfven skall se efter, om några uppgifter finnas rör:de Fogelbergs statyer.

Det var fägnesamt, att Du haft öfverfylldt Auditorium! —

Laura helsar, genom Din

tillgifnaste

B.

MKB!

Såsom efterskrift till närvarande bref, får jag tillägga, att Akademien enhälligt valt Dig till Direktör vid nästa högtidsdag. Du behöfver ej förskräckas öfver den möda, detta uppdrag

[1] Tegnérs (otryckta) brev till Beskow härom (i Sv. Akademiens arkiv) skrevs den 11 november 1845.

skall medföra, ty den blir säkerligen mindre, än att författa de utlofvade stanzerna öfver Fogelbergs Gudar. Då vi hafva 4 prisskrifter att läsa, behöfver Ordförandens tal ej upptaga mer än ett par sidor, och då Du nu är så i taget med att tala witterhet, är det för Dig en ringa ting att improvisera denna lilla inledning till högtiden. Formen ser Du af de i Handlingarne införda tal. I fordna dagar voro de ofta politiska, och innebärande rökoffer åt Kungahuset. Man har i sednare tider, välbetänkt, inskränkt sig till witterheten och till betraktande af någon sida af Akad:s stiftelse, såsom sednast Geyer, Agardh, m. fl. gjort. Då Geyer sednast talade öfver sal. Kungen, behöfver nu ej något om honom nämnas. Han får i allt fall sin särskilta Sång. Berättelsen, komplimenterna till pristagaren, m. m. skall jag uppsätta, hvadan Du blott behöfver tänka på talet. Det bör vara insändt till Måndagen den 15, då Akademien har sin sista sammankomst före högtidsdagen. Väl vore, om Du sjelf kunde komma ett par dagar före den 20:de, ty vi behöfva öfverlägga om ett och annat. Res-sällskap kan Du väl göra opp med Grubbe, Fahlcrantz, eller någon af de andra kamraterna.

Jag hoppas, att de stränga Domarena af Carl-Johans-Sången nu finna den, efter omarbetningen,

prisgilltig. Var god och tillse, att den af Granskarne, som får den till sist, afsänder poëmet med Söndags-posten. Du är nu Direktör och får derför hålla ordning.

Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifnaste
Beskow.

Upsala d. 7 Dec. 1845.

Bäste Broder!

Jag vill hoppas, att Du med dagens post återfår Carl-Johans-Sången; jag erhöll den af Geijer redan på Onsdags qvällen, och lemnade den till Valerius på Thorsdags f. m., med anhållan om skyndsam circulation, — emedan jag förmodade Din önskan vara att återbekomma den med SöndagsPosten. Jag har nu på e. m. förgäfves sökt ett par af Collegerne, för att härom anställa efterfrågan. Genom något slags missförstånd af den prinsliga betjeningen (så har man nu på eftermiddagen sagt mig) blef jag utestängd från tillfället att råka dem vid middagsbordet hos Prinsarne.

— I går hade jag den nåden, att under

mitt eget tak mottaga DD. KK. HH. såsom gäster. De tillbragte hos mig aftonen, och voro rätt muntra. Under allt detta fortgå ännu mina dagliga föreläsningar oafbrutet. I öfvermorgon (Tisdag) hoppas jag ändtligen kunna och få sluta dem. Tisdags afton ger Akademie-Staten en underdånig afskeds-sexa, och Thorsdagen återvända våra Ungdoms-Furstar till Stockholm. —

Jag är alltså ovillkorligt tvungen, att på något sätt släpa mig till hufvudstaden, i denna outsägligt obehagliga års- och väg-tid! För mig tillkommer den svårighet, att jag, i följd af en viss physisk inrättning, icke kan åka i Diligence med främmande personer; jag måste således alltid taga egen vagn och skjuts; icke heller har jag, såsom Geijer, syskon i Stockholm att bo hos; och min hustru vill ej släppa ut mig utan en beskedlig Vaktmästare Strömstedt, som följer mig såsom kusk och kammartjenare. Allt detta gör, att dylika Svensk-Akademiska färder bli för mig alltid dyrare, än de eljest behöfde blifva. — För äran att uppträda såsom Akademiens Directör, bör jag väl tacka såsom för ett hedrande förtroende; jag önskar blott att Akademien ej må bli missbelåten med mitt sätt att motsvara det. Mindre fruktar jag för det ifrågavarande Talet, än för min naturliga oförmåga

till och oskicklighet vid allt slags representation. —

Geijer kommer, tyvärr! icke; hans läkare har förbjudit det. Huru Wingård, Grubbe och Fahlcrantz göra, vet jag ännu icke. Jag skall med möjligaste första göra mig derom underrättad. Det vore snöpligt, om äfven de fleste Upsala-Ledamöterne uteblefve.

A propos: då nu så mycket i alla fall finnes att på Högtidsdagen uppläsa, månne de projecterade Fogelbergska Stanserna behöfvas? och månne jag ej, för denna gång, kan låta dem stanna inom möjlighetens region?

Din

trogne

Atterbom.

Till Laura de hjertl:ste helsn:r!

Stockh. d. 9 Dec. 1845.

MKB.

Tack för brefvet. Med poëmet till högtidsdagen kan nu anstå, då Du fått uppdraget att fungera såsom Direktör. Men angeläget är att ditt tal insändes till den 15:de, då Akad:n har sin sista sammankomst före högtidsdagen. Du kom-

mer ju hit sjelf några dagar tidigare, så att vi få rådpläga, om ett och annat. Grubbe och Fahlcrantz ha äfven lofvat komma.

Tuus
Beskow

Hastel.

Ups. d. 14 Dec. 1845.
kl. 3/4 7.

Bäste Broder!

För att åtminstone taliter qualiter åtlyda mina Collegers anmaning, skickar jag nu mitt utkast till Directörs-Tal oafslutadt; det är mig icke möjligt, att i afton medhinna slutraderna — hvilkas innehåll jag ämnar fastknyta vid begynnelsen, med någon lämplig tournure om Carl Johan och ett par vänliga ord åt vårt Konungahus. Ingen fordran har på länge så satt mig i förtviflan, som den, att i dag insända mitt lilla opus; jag fick ej förr, än i förgår, börja tänka derpå — och har alltsedan oupphörligt varit afbruten, hämmad, hindrad, af Facultets- o. Consistorii-sessioner, ålagda betänkanden, tentamina, vaktmästar- och cursors-spring, ålagda Disputations-bivistanden m. m. m. m. Jag kan alltså ej göra annorlunda, än jag nu gör, och anhåller om

Akademiens ädelmodiga ursäkt. Kanske finner man det hela för kärft och för litet oratoriskt. Sjelf kommer jag, med Guds hjelp, om Onsdag eftermiddag — skall då medföra slutraderna, och får om det öfriga med Dig samråda. —

Det är Böttiger, icke jag, som »önskar» att hans poem måtte på Högtidsdagen af mig uppläsas.[1] Jag har ingalunda någon hög föreställning om min uppläsnings-förmåga, och har nog af mitt Tal. Men i fall Akademien beslutar samtycka till hans åstundan, så skall jag bjuda till så godt jag förmår. — Hvad exemplet angår, så påstår han att t. ex. Wetterstedt har såsom Directör uppläst Prisskrifter. —

Jag hoppas, såsom sagdt, nästa Onsdag omkr. kl. 4 e. m. inträffa i Stockholm. Ännu vet jag ej, hvar Carlson skaffat mig rum; sannolikt blir det, der jag bodde sist.

Hjertl. helsn.!

Din

Atterbom.

---

[1] I brev till Beskow den 10 december 1845 (i Sv. Akademiens arkiv) uttalade Böttiger själv denna önskan. »Det ligger särdeles väl för hans art af declamation, som har något exalteradt och inspireradt uti sig.» En otryckt slutdityramb till poemet förvaras i Sv. Akademiens arkiv.

Upsala, Nyårsaftonen 1845.

Älskade Broder!

Så hafva vi då nu hunnit till detta års sista dag! och vid mitt skrifbord kan jag ej inviga den med något bättre, än med millioner de hjertligaste tacksägelser för all den vänskap jag af Dig under det flyende året njutit, samt, bland dess mångfaldiga prof, de nyaste under vår sednaste sammanvaro, dels utom, dels inom Din och Din Lauras gästfria boning.

Väl, att allt det Svensk-Akademiska bestyret synes ha slagit ut enligt önskan! Böttiger är högligen belåten; jag äfvenså; likaledes ÄrkeBiskopen, Grubbe, Geijer och Valerius. Järta och Fahlcrantz har jag ännu ej träffat. Den sistnämnde lär ännu på Juldagen, hos Grubbes, der han var gäst, ha utfarit i misslyntheter öfver Svenska Akademien och Böttiger. — Såsom en resterande Akademisk tillhörighet skickar jag nu en renskrift af mitt Direktörs-Tal, att läggas till Handlingarne; med anhållan, att deremot återfå mitt hos Dig qvarlemnade, och till aftrycket i Post-Tidningen begagnade, manuscript;[1] der bland det uteslutna åtskilligt förekommer, hvaraf jag, —

[1] Atterboms tal på Sv. Akademiens högtidsdag 1845 trycktes i Post- och Inrikes Tidningar den 23 december s. å.

vidare utveckladt, — ämnar på något annat vis och ställe göra bruk.

Min hemresa gick lyckligt; — äfven i det fallet, att en begynnande olycka, som antog ett ganska hotande utseende, hann snarare öfvervinnas, än jag vågade hoppas. Jag hade nämligen rest ungefär tre fjerdingsväg från Stockholm, då jag plötsligt, liksom genom ett trollskott, drabbades af en njurstens-krampkolik, som innan kort uppnådde en olidlig höjd af våldsamhet. Midt på landsvägen! i denna årstid! denna påpelsning! och så långt till Upsala! Du kan föreställa Dig min oro, och min stackars Hedvigs ängslan. Jag funderade på att inqvartera mig i — Rotebro; men beslöt ändtligen försöket att låta framköra mig till Märsta, eller till den i dess granskap belägna Odensala prestgård, för att der lägga mig och låta mig skötas så mycket omständigheterna kunde medgifva. I slik angenäm författning åkte jag ungefär ett par mil eller deröfver, — omsider högljudt qvillrande af de nära outhärdliga plågorna: då vagnens oafbrutna skakning, som å ena sidan stegrade dem, å andra sidan befrämjade och påskyndade deras slut; så att värken, sedan en större njurstensflisa som förorsakat den, ändtligen bårat sig ned och blifvit framfödd, upphörde lika plötsligt som

nan börjat. Derefter fullbordade jag resan, visserligen något matt, men alldeles plågfri. — Efter hemkomsten har jag dock öfverrumplats af de mindre fruktansvärda, men tråkiga fiender, som dock före Högtidsdagen injagade mig mycken farhåga, — men hvilka jag dittills lyckades undfly: Snufva och Hosta. Jag skulle nu taga mig rätt klent ut, om en 20:de December förestode mig i afton, eller under någon af de närmaste dagarne (kanske veckorna).

Föröfrigt hemreste jag — såsom Du visserligen förmodar — med hufvudet fullsatt af många myror: i anledning af det mig föreslagna, och i sanning högst ärofulla, ehuru tillika högst äfventyrliga uppdrag, att i hufvudstaden hålla vinterföreläsningar öfver Svenska Vitterheten och dess Historia. Alltsedan ha myrorna ej velat lemna mig. Jag har, mellertid, nu hunnit taga saken i noggrannt öfvervägande; så inom mig sjelf, som i samråd med en och annan af mina vänner (bland hvilka Geijer och Grubbe). Se här resultaterna!

Saken i och för sig är af den beskaffenhet, att jag svårligen kan annat än finna mig skyldig eller förpligtad att lyssna till en önskan och åtlyda en uppmaning, som från sådant håll, och i så sannt konungslig afsigt, blifvit yttrad.

Jag är således beredvillig, att göra försöket och inlåta mig i detta vågspel, — ehuru stort det är för mina ringa krafter och i min ställning. Denna, i nuvarande ögonblick temligen fördelaktig, skulle lätt kunna förloras eller åtminstone betydligt försämras, om det fölle Stockholmsboarne eller deras publicistiska tonstämmare in, att finna mina föredrag tråkiga, tungrodda, osmakliga, värdelösa. Man har visserligen här prisat dem mycket; men Stockholms allmänhet är dock (till större delen) en helt annan, och jag uppträder der på ett för mig ännu främmande fält. Du påminner mig kanske om »audaces fortuna juvat»; må vara! så sker, tvifvelsutan, ofta nog. Men i alla fall synes mig — ur *alla* skäl — nyttigt, ja nödvändigt, att försöket ej äfventyras förr, än någon längre tid förflutit efter det slags litterär-historiska seancer, under hvilkas färska hågkomst jag skulle anlända blott som en förolyckad svensk pendant eller N:o 2 till Mons. le Comte de Suzor.[1] Hans föreläsningar må i sin art äga hur mycket värde som helst: det, som mina (möjligen) kunde komma att äga, måste dock (äfven med förutsättande af den för mig

[1] Den franske föreläsaren greve de Suzor hade den 19 oktober 1845 påbörjat en serie »séances littéraires» i de Lacroix' salong i Stockholm.

möjligaste populära form) bli ett alldeles annat; sjelfva sättet af mitt uppträdande måste bli ett annat; — och det vore ej mindre menligt för saken sjelf, än för mig, att inför Stockholms allmänhet framstå i en dager, der något slags jemförelse mellan mig och honom skulle liksom sjelfmant och ovillkorligt erbjuda sig. Du förstår hur jag menar, och att i dessa ord talar lika litet någon afvoghet mot honom (hvartill jag är fullkomligt oberättigad), som någon egenkärlek eller enskild högfärd. Månne ej sjelfva den af Dig föreslagna tidpunkten — Mars, eller Februari-Mars — ligger de Suzorska fyrverkerierna för nära? Och detta — i fall vi tänka på något föreläsnings-arfvode — äfven i pecuniärt afseende? Ty 1) skulle troligen de fleste af den allmänhet, som afhört Suzor (och hvarifrån dessutom den talrika del måste afdragas, som betraktat detta hörande som en språköfning, eller infunnit sig för att dymedelst ådagalägga sin förtroliga kännedom af Fransyskan), tycka, att de, sedan de betalat hans biljetter,*) för denna vinter redan skattat nog till vittra föreläsningar; 2) börjar ju, efter Julen, i Stockholm en i många veckor fortfarande kedja af lika kostsamma,

*) Hvilka han dessutom säges ha påtrugat folk på flerfaldiga vis.

som förströende, samqväm och nöjen; 3) säges, att man der, för det närvarande, är öfvermätt på listor och sammanskott (som nu på en tid oafbrutet åtföljt hvarandra, såsom »Nöden i Upland», »Birger Jarl» o. s. v.) — Att föröfrigt en Upsala-Professors uppträdande såsom föreläsare i Stockholm under t. ex. Mars månad, förutsätter hans frikallande från att under samma tid föreläsa vid sitt universitet, — förstås af sig sjelft.

Sammanlägges nu det ena med det andra: månne ej då vore lämpligare, att försöket uppskötes till nästa vinters början? Och månne ej de vinter-veckor, då hufvudstadens allmänhet är minst förströdd och upptagen af allahanda annat, äro ungefär just desamma, som af Suzor begagnades? Om jag anlände t. ex. omkring den 16 eller 20 November*) (då dispense från härvarande föreläsningar behöfdes blott för några få dagar), och dröjde till omkring den 20 December, — hvarefter jag finge till Julen hemresa? — Eller kunna verkligen veckorna närmast *efter* Jul befinnas lika för ändamålet passande? Detta förstån I Stockholmsbor bättre att bedömma, än jag. Mig synes visserligen, i fall man skall i

*) Klart är, huru än tiden må bestämmas, att jag skulle behöfva vara i Stockholm några dagar före mina föredrags början, och några dagar efter deras slut.

Stockholm föreläsa under vinterns sednare hälft, den af Dig föreslagna tiden vara den tjenligaste.

Icke mindre vigtigt är att betänka, huru företaget må erhålla en så beskaffad offentlig form, att det icke inför både Stockholms och Upsala allmänhet, ja inför hela Sveriges, framställer mig i en ganska besynnerlig dager. Skall icke öfverallt ropas, att jag med ens förvandlat mig, på gamla dagar, till en litterär charlatan, folkgunst- och penning-tiggare, in summa skojare: så måste det bestämdt tillkännagifvas, att jag inbjuder till dessa föreläsningar, i följd, icke af något eget plötsligt hugskott, utan af ett uppdrag, som blifvit mig ofvanifrån, och såsom en Svenska Akademiens ledamot, ålagdt. Många personer här, då de se mig uppträda i hufvudstaden med allmänna föreläsningar vid sidan af män från Vetenskaps-Akademien och Carolinska Institutet, skola förmodligen säga ändå, att jag (af enfald, eller ock sjelfviskhet) lånar mig åt en plan, att sålunda, om icke börja, åtminstone inleda Universitetets flyttning till Stockholm. Men de skola dervid äga ett mindre sken af skäl, såsnart jag föreläser liksom på Svenska Akademiens vägnar, eller såsom en hennes ledamot och repräsentant, samt i följd af en mig

ålagd befattning, som kan anses för ett organiskt tillägg till Akademiens ursprungliga inrättning.

H. K. H. Kronprinsen framkastade, kort före sin afresa från Upsala, en tanke, som gick ut derpå, att detta tillägg borde vara ett fixeradt eller permanent: så att inom Svenska Akademien alltid en person funnes, som — då och då — inför hufvudstadens allmänhet hölle föreläsningar i vittra ämnen. Han tycktes vilja sammanbinda detta med det uppdrag, att författa Akademiens »Minnen»; dock är möjligt, att jag ej rätt förstod hans mening. — Det vissa är, att om någon af Akademiens ledamöter utsåges till dylikt föreläseri, borde han väl åtminstone till någon del, för sitt besvär, honoreras af Akademiens egna medel; hvilket väl särdeles blefve nödvändigt för enhvar, som, icke boende i Stockholm, tidtals måste resa dit och uppehålla sig der för sådant ändamål. Han skulle eljest alltför mycket bero af sina åhörares antal och frikostighet. Deremot kunde han då, för den goda sakens befrämjande, af dessa taga en mindre afgift, än annars vore behöflig. — Jag gissar, att Akademien, för det närvarande, näppligen har råd att försöka realisera en dylik tanke. Måhända skulle utvägar kunna öppnas i samma mån, som

vissa af de många pensioner återgå, hvilka nu åtnjutas af ålderstigna, sjuka, mer eller mindre döende Medbröder.

En enda omständighet står emot mitt förslag, att uppskjuta det ifrågavarande föreläsningsförsöket till nästa November: den, att dessförinnan är (sannolikt) fjerde delen af »Siare och Skalder» utgifven, och med detsamma mycket bekantgjordt, som ännu för hela min åhörande allmänhet vore splitter-nytt. Detta är, i sanning, rätt förtretligt. — Men så kommer väl ändock åtskilligt nytt att meddelas, som hvarken får rum i denna del, eller finnes i någon af de föregående: särdeles om jag uppskjuter tryckandet af »Supplementerna till Svenska Siare och Skalder» ännu ett år.

Slutligen får jag tillägga: anses de skäl, som jag anfört för dröjsmål med föreläsningarna, icke vara gällande eller bindande för så lång tid; yrkar H. M. K., som nogare känner Stockholmska ställningar och förhållanden etc. än jag, att jag skall hålla dem t. ex. redan i nästa Mars månad: så skall jag, med Guds hjelp, infinna mig, och bjuda till att motsvara det nådiga förtroendet så godt jag kan. Men före medlet af Februari skulle jag ej kunna bli färdig: ty en stor del af Gustaf III:s tid, och hela den näst-

följande, har jag ännu ej hunnit genomarbeta. — Jag önskar mellertid, att de af mig framställda betänkligheterna och önskningarna må sorgfälligt öfvervägas.

Var god, och inför de Högsta Vederbörande — framförallt inför den Högste — fullständigt framställa hvad jag nu yttrat. — För min enskilda del är jag så långt ifrån att hysa ovilja mot någon partiell flyttning från Upsala till Stockholm, att jag helst skulle vilja företaga en total, och der, såsom Auctor, Poet, Akademist, tillbringa de återstående åren af min lefnad. Jag vågar tro — upprigtigt sagdt — att Svenska Litteraturen skulle derpå snarare vinna, än förlora.

Oräknel. helsningar till Dig o. Laura!

Evigt Din trogne
Atterbom.

Var god och gif vännen Carlson del af detta bref: ty jag orkar och hinner ej skrifva en duplett af dess hufvud-innehåll till honom.

Stockholm d. 2 Januari 1846.

Käraste Broder!

Till det ingångna nya tidskiftet önskar jag Dig af uppriktigaste hjerta all lycka och wälsignelse! Tack för all vänskap under det förflutna och särskilt för ditt kära bref med gårdagens post! Jag kan väl ej med någon fullständighet besvara det, innan jag hunnit meddela det åt Tit. Carlsson, med hvilken jag önskar samråda, och framförallt innan jag fått inhemta, hvad man »ofvanefter» tänker om det ena och det andra. Men jag anser mig dock böra på förhand nämna, att efter moget öfvervägande af skälen för och mot är jag enskilt böjd att instämma i din åsigt, om uppskof till nästa höst. Dels kan det vara nyttigt, att lägga en tid emellan de Suzor'ska fyrverkerierna och dessa alfvarligare framställningar; dels är det bra, att vinna någon erfarenhet af huru dylika föreläsningar taga sig ut på modersmålet och mottagas af hufvudstads-publiken, innan någon här icke-boende beger sig hit, att fortsätta dem, och dels är vårens annalkande den minst tacksamma tid, då tomma kassor och mätthet på salongs- och inomhus-nöjen göra vår allmänhet mer än vanligt likgiltig. Jag skulle till och med anse mest politiskt,

att ej nämna det ringaste om företaget, förrän förelöparena här slagit sig lyckligt och väl igenom. Längtar Allmänheten då efter mera, så är ögonblicket inne, och man har redan i sinnesstämningen en half framgång.

Rörande den större omfattning, som Du anser företaget kunna erhålla, medelst fortsatta föreläsningar och inrättandet af en ordentlig lärostol för desamma, blir tid att samråda, då man sett huru försöket slagit an. Inträffar all den framgång, som jag hoppas och önskar, så vore det ej för mycket om Staten beviljade ett särskilt anslag för denna humanistiska angelägenhet. Hvad Sv. Akad:n skulle kunna lemna, blef jemförelsevis en obetydlighet, ja, jag vågar icke ens säga, att något från detta håll kan med säkerhet påräknas, ty om icke de besparingar, som framdeles kunna ske, i främsta rummet användas till Ordboks-Arbetet, så blir Akademin aldrig quitt detta åliggande, som dock är en sexti-årig hedersskuld till Nationen. Också har Akad:n för flera år sedan beslutit, att alla framdeles uppkommande tillgångar skola användas till påskyndande af detta verk, men någon tillgång har ännu ej yppat sig, hvadan allt bidrag till detta jette-verk inskränker sig ungefär till hvad jag enskilt kunnat åstadkomma. Då Ständerna väl visat sig

böjda, att fråntaga Akademien hvad Hon äger, men ej att gifva Henne mer, kan Hon naturligtvis ej tänka på att begära något ytterligare understöd. Deremot beviljas ett sådant säkerligen lättare för ett nytt och populärt företag, såsom vittra föreläsningar i hufvudstaden, och då saken gynnas på högsta ort fås lätteligen ett par tusen Riksd:r Banko till ett sådant föremål. Härom blir dock altid tillfälle att tala, då saken framträdt närmare ur de fromma önskningarnes verld, der den ännu dväljes. — Nu hinner jag ej mer än framföra Lauras vänskapliga helsningar och återställa Direktörs-talet, som Du begärt.

Din trofaste vän
Beskow.

Upsala d. 25 Apr. kl. 6 på morg. [1846].

Bäste Broder!

Det är längesedan jag sist lät omedelbart höra af mig; jag tror, icke sedan frågan var första gången om föreläsningar af mig i Stockholm. Sedan den tiden har jag hållit desto flera i Upsala, och arbetat — i förhållande till mina och synnerligen till mina ögons krafter — nästan öfvermenskligt. Åtminstone kan på mig tillämpas:

multa tulit, fecitque — — sudavit et alsit,
abstinuit Venere et vino;

det sista likväl minst; ty så länge Prinsarne voro här qvar, vankades, än hos dem, än hos andra, ständiga middags- och afton-bjudningar. Så länge hade jag föröfrigt dubbla föreläsningscurser, och alla veckans dagar lika upptagna (privatim föreläste jag näml. för DD. KK. HH. en populär Ästhetik in nuce). I mina offentl. föreläsningar har jag nu fört framställningen af Sv. Vitt:s Historia så långt, att jag nu är sysselsatt med Fru Lenngren; sedan återstår, att i allmänhet karakterisera åren närmast före den litterära revolutionen 1810 1820, tala något om sjelfva denna revolution (den s. k. Nya Skolan, Aurora-förbundet, Götiska Förbundet etc.) i största allmänlighet, och slutligen tillägga en smula utförligare teckningar öfver Stagnelius, Vitalis, Ling, Nicander, Dahlgren. (De ännu lefvande författ:e af vigt, som tillhöra den nyaste tiden, ämnar jag endast nämna — med bifogande af en o. annan kort antydning). Jag kommer förmodl. att afsluta det hela omkring midten af Maj — och längtar högligen, att hinna dit; ty jag är, af ideliga ansträngningar, brist på tillräckl. sömn (alla morgnar uppstigit kl. 3) o. s. v. i allraytterstа grad uttröttad och utsliten —

lik en åkarkamp utkörd intill störtning. Framförallt äro mina ögon så afmattade, att, om icke dödens natt, dock Miltons numera föresväfvar mig såsom kanske stående mig helt nära. — Näppl. kommer jag mera, att — åtminstone i två terminer å rad — hålla några akademiska föreläsningar; man blir, på grund af läkarbetyg, nödsakad, att gifva mig en Vicarius.

Föröfrigt har jag onekl. haft den tillfredsställelse, att se detta ämne och dessa framställningar väcka ett lifligt, utbredt och oafbrutet interesse. Mitt Auditorium (localen är den rymliga Theologiska hörsalen) har vanl. utgjort mellan 200 o. 300 personer; deribland icke blott Magistrar, Docenter, Adjuncter, en och annan Professor, stundom äfven ÄrkeBiskopen, utan äfven Militärer, Civil-Tjenstemän, Grefvinnor, Friherrinnor, Fröknar, Mamseller; och — så länge Prinsarne voro här qvar — Svea Rikes Konungasöner i spetsen. Ännu håller sig åhörar-personalen på samma punkt — eller åtminstone med knappast märkbar skillnad; oaktadt den begynnande vackra årstiden, som plägar decimera lederna i våra hörsalar, så att de snart stå nästan tomma.

Bäste Broder! haf den godhet, att ombestyra dessa bifogade 40 Rdr B:os framlemnande till

Grosshandl. Scharp, som lär vara det Köpenhamnska Oldskrifts-Selskabets Commissionär i Stockholm — att öfversända till Rafn, såsom återstoden af mitt penninge-bidrag for bestandig. — Jag skickar detta med Kapt. Geijerstam per ångbåts-lägenhet; tiden för afresan nalkas; lef väl!

Din
Atterbom.

Laura helsas hjertl.

Stockholm den 9 Juni 1846.

Käraste Broder!

Jag erinrar mig ej bestämdt, om jag tackat för Ditt sednaste bref och underrättat om utförandet af uppdraget för Oldskrift-Selskabet. Jag vill minnas, att jag uppfyllt detta vänskapsåliggande, men jag gör det nu gerna om igen.

Nu till en annan angelägenhet. Akademien ämnar nästa måndag, den 15 dennes, företaga omröstning rörande det kongl. priset för innevarande år. Bland flera aktade skriftställare, som kunna ifrågakomma till denna utmärkelse, är författaren till den värderika skriften: Svenska Samhälls-författningens Historia, Professor

Nordström, som genom detta werk förvärfvat sig en stor förtjenst om den fosterländska litteraturen. Dertill kommer att han nu (med betydlig ekonomisk uppoffring) lemnat sitt gamla fädernesland för att uteslutande egna sin framtida werksamhet åt Sverge. Ifrågavarande utmärkelse vore derför jemväl en wacker välkomsthelsning af hans nya fädernesland, och det synes hedrande för Akademien att först frambära densamma. Så tänka åtminstone Hennes härvarande medlemmar. Antingen Du nu delar denna åsigt, eller anser Dig böra lemna Din röst åt någon annan, torde Du hafva godheten att med omgående sända Din omröstningssedel, ty Akademien har ingen annan sammankomst, än den ofvannämda, innan Konungens afresa, och Hon ville gerna dessförinnan inhemta Högstdensammes samtycke till valet.[1]

Det är bedröfligt, att vi så sällan råkas, ehuru skilda blott några timmars väg från hvarann. Men Du sitter fast i kathedern, och jag i Ordboks-klafven. Om Du, som vi hoppas, nästa höst flyttar Din föreläsarestol till Stockholm, så få vi råkas oftare. Penningeförlust bör några veckors vistande här ej medföra, ty, enligt hvad det säges, har hvardera af de sednaste föreläsarne[2]

[1] Riksarkivarien J. J. Nordström erhöll årets kungliga pris.

[2] Professorerne N. H. Selander och P. F. Wahlberg.

här uppburit 2000 R. Rgd. behållning, eller ungefär en årslön i Upsala. För en här boende litteratör, är det ett godt item.

Laura helsar tusenfallt.

Vänskapsfullt
Beskow.

Upsala d. 4 Oct. 1846.

Bäste Broder!

Efter långt motsträfvande, eller åtminstone temporiserande, måste jag dock deran, att försöka knäcka den vanskliga nöt, som H. M. Konungen allernådigst kastat i min väg: nämligen att i vinter hålla de redan länge ifrågavarande vitterhetshistoriska Föreläsningarna i Stockholm. Jag har derom haft tvenne bref, ett i Augusti och ett i September, från H. K. H. Kronprinsen, med framställande af Konungens nådiga önskan och anbud att bevilja mig permission för den tid, som jag behöfver vistas i Stockholm till dessa föreläsningars hållande. Nu är alltså frågan, för det första, om sjelfva tidens bestämmande. Såsom nu varande Rector, bör jag väl till min frånvaro helst välja den tid, då jag såsom sådan kan (jemförelsevis) lättast umbäras, eller gör den Collega, som åtager sig Prorectorskapet, minsta

besväret. Månaderna December, Januari och Februari synas i denna hänsigt vara de lämpligaste; och kanske äfven bäst passa in med hufvudstads-sällskapslifvets ställningar och förhållanden. Men dessa känner Du bättre än jag. Konungen och Kronprinsen hade proponerat November och December månader. I mitt svar föreslog jag Januari och Februari; hvilket beviljades. Vid närmare eftersinnande har jag dock funnit, att jag näppligen inom dessa bägge månader kan rymma mina föreläsningar; hvilkas antal väl svårligen kan inskränkas till mindre, än nio eller tio (liksom det, å andra sidan, väl en tout cas aldrig bör öfverstiga tolf). Jag skulle då således i Stockholm tillbringa äfven halfva eller hela Mars månad; och deröfver blefve mina Colleger sannolikt mycket misslynta. Men jag fruktade, att, om jag började mina föreläsningar före Jul, och fortsatte dem efteråt, skulle möjligtvis, under de fjorton mellandagarne, interesset hos min åhörarkrets kallna eller tråden liksom i viss mån afslitas. Du, som bäst känner Stockholms Publik, synes likväl ej befara detta. Jag mottog i går genom Carlson helsningar, i hvilka Du föreslog, att jag skulle, in alles hållande t. ex. tolf föreläsningar, hålla hälften af dem före och hälften efter Julhelgen. I sådant fall

nödgades jag likväl begifva mig af redan i midten af November, och således ett godt stycke innan höst-terminens slut; och dermed blefve mina Colleger ej heller nöjda. Också lär Kronprinsen ej komma tillbaka förr, än under sednare hälften af November månad. — Men hurudant skulle det vara, om jag anlände till den 1 December, och hölle innan Jul tre föreläsningar, samt efter Jul de öfriga sju eller åtta? (Till den 1 Mars kunde då nämligen åtminstone elfva medhinnas). Huru det nu må bli med total-antalet, hvilket jag ännu icke är i stånd att bestämdt förutse, — var god och säg mig Din mening: om Du tror det gå an, att sålunda börja med tre föreläsningar särskildt, och låta Julen mellankomma? Visserligen skulle de så kunna ställas, att de tillsammans utgjorde ett eget helt, eller en särskild det stora helas afdelning. — Post-timman slår, och jag måste sluta!

Din

Atterbom.

Tusende hjertl. helsningar till Laura och alla Vänner!

Stockholm den 6 Okt. 1846.

Käraste Broder!

Tack för brefvet med gårdagsposten. Med den erfarenhet, jag äger af Stockholms-publikens lynne och tycke, anser jag ingen betänklighet förekomma vid den indelning af tiden för dina föreläsningar, som Du omnämt, eller att 3 till 4 skulle äga rum före jul och 7 till 8 på nyåret. Naturligtvis måste dock ämnena så afdelas, att hvardera perioden utgjorde något helt för sig, hvilket är lätt, om Du tager t. e. en öfversigt af den äldre witterheten till första Serien och en dylik öfver den nyare för den följande. Skulle omständigheterna så kräfva, kan Du ju äfven en eller annan vecka läsa 2 gånger, — Måndagar och Thorsdagar — då interesset blir mera koncentreradt. På detta sätt medhinnas lätteligen 6 föreläsningar från sista dagarne af November till Jul, och andra 6 från veckan efter trettondagen till slutet af Februari. Då hade ju Din tjenstledighet som Rektor blott upptagit några veckor. Ett närmare bestämmande af tiden kan dock svårligen ske, förrän den Kongl. familjen är återkommen. Jag längtar, att råka dig.

Helsning och vänskap

Beskow.

Ups. d. 11 Oct. 1846.

Älskade Broder!

Vid ännu noggrannare öfvervägande af hvarjehanda omständigheter, har jag fattat det beslut, att återvända till min första plan: som var, att anlända till Stockholm till den 20 December (till hvilken Du väl ändå vill hafva mig in), qvarblifva med ens öfver Jul, börja mina föreläsningar genast på Nyåret, och dermed i en sträcka fortfara till omkring medlet (eller — allrasist — slutet) af Mars. Det kommer an på, om jag kanske mot slutet står ut med att hålla två i veckan (NB. här kommer ju enhvar att räcka i två timmar). I sådant fall kan jag måhända bli färdig åtminstone till medlet af Mars. Ock så gerna kan jag då bli borta sex veckor af en termin, som tre veckor af den ena och fyra af den andra. Nu regerar jag åtminstone den ena fullkomligt till slut. Dessutom utgöra just Januari och Februari den tid, som jag sjelf, innan jag fick Din helsning, hade inför Höga Vederbörande utsatt, och med hvilken De förklarat sig belåtne. Också hade jag för Kronprinsen angifvit, att jag behöfde dessa närmaste veckor för att få undanarbeta något på fjerde delen af Siare o. Skalder, (af hvilken några ark

legat tryckta redan i ett par år), så att den möjligen skulle kunna utkomma till nästa sommars början. O. s. v.

Mera en annan gång. Jag kommer ej att uppträda i min nya lärostol utan betydlig fruktan och oro. Men är jag engång på valplatsen, så gäller det, att påminna sig den Bellmanska förmaningen:

Se schtinnt ut, Åkerthal! Stå rak i ryggen, Kröger!

De hjertligaste helsningar till Dig, Din Laura och alla gemensamma Vänner!

Din

Atterbom.

Stockholm d. 13 Okt. 1846.

Käraste Broder!

Tack för brefvet. Det torde väl bli rättast, att indela tiden för föreläsningarne, på sätt Du deruti nämner. Till den 20:de December önskar Akademin visserligen ha det nöjet att se Dig här, hellst det länge anmärkts (äfven på högre ort), att högtidsdagarne äro altför litet besökta af Akademiens egna ledamöter.

Du erinrar Dig troligen, att Akademien sednast belönade en öfversättning af Goethes Herman och Dorothea, hvilken Du (på goda skäl

i främsta rummet förordade. Förf. (Studeranden Lundgren) har nu begärt Akademiens tillåtelse, att trycka sin skrift, samt att få del af de rättelser, som Akademien ytterligare kunde önska.[1] Af denna anledning har Akademien uppdragit åt dig att tillse, hvilka ytterligare anmärkningar kunna äga rum. Då Du säkerligen har originalet lefvande i ditt minne, behöfver Du ju blott en morgonstund att genomläsa öfversättningen och göra de förbättringar, som tarfvas, på det att både författaren och hans prisdomare må få heder af arbetet. Det blir onekligen en förtjenst af Akademien att hafva framkallat en god efterbildning af denna berömda Dikt. Men det är destomera angeläget, att man ej förhastar sig med utgifvandet af en ofulländad efterbildning af ett så berömdt mästerverk. Tiden har ej tillåtit mig, att mer än flyktigt ännu en gång genomögna öfversättningen, men jag har dervid funnit icke så få rättelser att göra, och flera återstå säkerligen. Jag har derför tillskrifvit L. att han får bereda sig på ett icke så litet antal omarbetningar. Vid närmare eftersinnande begynner jag dock frukta, att om det skall blifva något af förbättringarne, så får Du göra dem,

[1] J. E. Lundgrens översättning av *Hermann und Dorothea* utkom sedermera Stockholm 1858.

— de torde i annat fall ofta nog bli försämringar. Det är ledsamt att (som Voltaire sade) laver les linges sales d'autrui, men det tillhör Akademiska prisdomare och Leopold var, på sin tid, en Martyr för dylik tvätt. Ännu en omständighet, som fordrar afseende, är den, att detta är den första metriska öfversättning, som belönats, och att man derför måste vara så mycket uppmärksammare på versens renhet. Jag har med blyerts anmärkt en mängd oegentligheter i språket, germanismer, o. s. v., men mera återstår säkerligen. För att vara säker på sin sak borde man jemföra originalet, rad för rad, men under studerandet af 30 Täflingskrifter, som nyss inkommit, har jag ej haft tid dertill. Förf. lärer ämna utgifva sitt opus till Jul, och då skyndar det väl med granskningen. Har Du tillfälle att återsända arbetet efter 8 dagars förlopp, vore det väl. Eljest får det väl dröja. — Dylika tvättningar äro, som sagdt, ledsamma. Laura helsar, genom Din tillgifne

Beskow

Reser Du till Norrköping? — Härifrån afgå ett par båtlaster resande.[1]

[1]. Den 20 oktober 1846 avtäcktes i Norrköping Carl XIV Johans staty. En av Atterbom diktad hymn avsjöngs vid detta tillfälle.

Ups. d. 5 Nov. 1846.

Bäste Broder!

Den bilagda öfversättningen, hvilken jag återsänder i ett till nära hälften omarbetadt skick, har den förtjensten, att taga sig bra nog ut, när icke Originalet läggs bredvid; men det felet, att, så snart detta sker, synas alltför blek, mager, slapp, oegentlig, på många ställen missförstående originalets mening, och på många ställen tillåtande sig otillåtliga förkortningar. Öfversättaren har temligen rigtigt uppfattat, hurudana dictionen, tonen, versificationen böra vara- men man stöter ändock öfverallt på omogenheter; — mindre ofta på positiva misshugg, än på ett bristande nog af det i uttrycket sanna, träffande, lifliga, passande o. s. v. — Jag tänker, att jag i afseende på uppdraget att laver les linges sales d'autrui visat ett icke ringa tålamodsprof, då jag rentaf omarbetat de fyra första sångerna — och, i de följande, alla de af Dig med kråknäbb anmärkta ställen, jemte de närmast kring dessa befintliga.[1] Men, ehuru jag gjort detta nästan currente calamo, har det

[1] J. E. Lundgrens tolkning av *Hermann und Dorothea* med Atterboms rättelser förvaras bland 1845 års tävlingsskrifter (n:o 18) i Sv. Akademiens arkiv.

ändock — sammanlagdt — kostat mig ungefär halfannan veckas tid; och skulle jag genomgå det hela på lika sätt, så finge jag derpå använda ännu fjorton dagar. Detta kan jag nu omöjligen; helst som jag — för att ej tala om alla andra jern i elden — hädanefter måste begynna att bereda mig till mina Stockholmska föreläsningar. Vilja Öfversättaren och Akademien, att jag skall lika sorgfälligt bearbeta det Hela, så anhåller jag om anstånd dermed till nästa sommar; — då erbjuder jag mig att fortsätta, egentligen för Akademiens skull. — Jag har under detta arbete lifligt insett, att en god försvenskning af Herrman och Dorothea är möjlig, och att jag skulle inom en månads förlopp kunna göra en sådan. Emellertid vill jag, såsom sagdt är, för Akademiens skull gerna resignera mig till, att åt en annan utarbeta en åtminstone försvarlig.

Din

Atterbom.

Stockholm d. 13 Nov. 1846.

MKB. Tack för brefvet och för den myckna mödan med förbättringarne af öfversättningen.

Men huru skola vi nu göra? — Anser Du arbetet för närvarande i det skick, att det kan tryckas, utan att Akademien behöfver ångra sin belöning? Eller bör den sednare delen genomgå en lika skarp skärseld, som den förra? I sådant fall blir det väl bäst, att Du kallar till Dig författaren, Studeranden Lundgren, som vistas i Upsala (han är Sudermanus-Nericius) och underrättar honom derom, att omarbetningarne äro så betydliga, att han får gifva sig till tåls med tryckningen.

Hvilka poëmer har Du funnit förtjenta af uppmärksamhet, detta år? För min del har jag funnit 6, mer och mindre, dertill berättigade, neml. Hake Sjökonung, Drottn. Christina i Rom, Freden, Erotiska Disticher, Den första Bönhörelsen och RunoSångarens död.

När få vi Ditt yttrande? —

Har du sett, huru Rabulistbladen nu röka för Tegnér?[1] — Det är så dags. Jag befarar att

---

[1] I några korta men med värme skrivna rader meddelade Aftonbladet den 7 november 1846 underrättelsen om Tegnérs bortgång den 2 november, medan Vinterbladet (då uppgånget i Dagligt Allehanda) den 12 november ägnade en betraktelse åt Tegnérs ställning till politiken. Den väl formade artikeln slutar med den välsignelse över skaldens minne, på vilken Atterbom anspelar i sitt följande brev.

deras skändliga anfall ej varit utan sin del i hans hypokondri.

Vänskapsfullt
Beskow.

Ups. d. 15 Nov. 1846.

Bäste Broder!

Här kommer nu mitt Betänkande öfver detta års poetiska täflingsskrifter.[1] Den — såsom ett helt — mest färdiggjorda och betydande, är tvifvelsutan »Hake Sjökonung». Du ser mina omdömen, temligen utförligt, framlagda i Betänkandet. — Skada, att jag förglömde påminna en ung här i staden boende Skaldinna, att i de första October-dagarne insända några af sina stycken![2] Jag är säker, att de, på Högtidsdagen upplästa, skulle, genom sin originella och naiva genialitet, förenad med en stor technisk färdighet, göra mycken lycka och öfverflygla allt, hvad vi af detta årets skörd äga att frambjuda.

Öfversättaren af Herrman och Dorothea skall jag kalla till mig. Vill han att jag skall

[1] Atterboms utlåtande är daterat den 15 november 1846 och fogat till Akademiens protokoll för den 16 november s. å. Det omfattar 7 sidor.

[2] Skaldinnan var Thekla Knös.

genomgå hela hans verk som jag börjat, så måste han uppskjuta tryckningen till nästa år. Vill han nödvändigt trycka det i sitt nuvarande skick, så är det visserligen halfgjordt arbete; men så tager sig åtminstone ena hälften bra ut, — såframt han, åtminstone till större delen, har det vettet att begagna mina förbättringar.

Att rabulist-bladen nu röka för Tegnér, är i sin ordning, och förekommer mig ingalunda oväntadt. I dag sade mig någon, att Vinterbladet har välsignat hans minne. En välsignelse af Vinterbladet täflar visserligen, i värde och religiös halt, med en tacksägelse till Försynen af Aftonbladet (sådan, som dettas på sin tionde årsdag).[1]

Lef väl, älskade Broder, och bevara i godhetsfull hågkomst

Din trogne
Atterbom.

P. S. Hjertl. helsningar till Laura. — Jag måste nu, till min stora smärta, ånyo rycka mig lös från 4:de delen af mina Siare och Skalder (på hvilken jag nu åter knåpat ett litet stycke framåt), för att hädanefter tänka endast på mina blifvande hufvudstads-föreläsningar.

[1] Se det föregående s. 1, noten.

Stockholm d. 24 Nov. 1846.

MKB! Tack för brefvet och yttrandet. Vi stämma hufvudsakligen öfverens, endast med den skilnad, att då Du inskränker uppmuntrans-prisen till 4, anse sig härvarande granskare, — hvilkas åsigt äfven tyckes vara delad af Valerius, Grubbe och Fahlcrantz — antalet kunna gå till 6, nämligen de af dig uppgifna Kung Hake, Erotiska Disticher, RunoSångaren och Drottning Christina, samt dertill Freden och den första bönhörelsen. Deremot har man varit betänkt, att åt ett par af dem, eller de svagare, lemna den på många år icke använda Silfvermedaljen (se Handlingarnes 2:dra del, från 1796, sid. 273), hvilken sednast utdelades åt Choræus och Granberg (år 1799), men sedan utträngdes af den mindre gullpenningen. En och annan är visserligen af den tanka, att det unga Sverges Sångare torde vara för mycket kräsmagade, att mottaga en »lumpen» silfvermedalj; men sex små guldmedaljer vore väl för mycket, och då den hufvudsakliga utmärkelsen väl mindre består i belöningens materiella värde, än i hedern att framkallas på högtidsdagen och komplimenteras i Akad:s namn, så kunde det väl gå an att försöka. En silfvermedalj och kompliment är dock bättre, än

en anonym mention, hvars ägare ingen känner. K. Hake och Disticherna hafva allmänt blifvit föreslagne till gullpenningar. Men bland de öfriga 4 väger det på ett hår. Jag har i dag åter med största uppmärksamhet genomläst dem och finner hvar och en af dem hafva sin förtjenst. I djup känsla och poetiskt sinne står tvifvelsutan Runosångaren främst; men dess i öfrigt berömliga flärdlöshet och den nära till prosa gränsande metriska versformen gör, att den till läsning på högtidsdagen skulle taga sig föga märkligt ut. I poëtisk färg och versens klang stå de andra 3 mycket framom, och säkert är att till deklamation och effekt skulle kanske Freden ha främsta rummet, samt dernäst Christina och Bönhörelsen. Man har klandrat våra företrädare, att de så ofta gjort afseende på det klingande i versen, men det ligger till en del i sakens natur, att då man önskar vinna allmänhetens bifall, måste man välja något som anslår. Man kommer sålunda i strid emellan det esthetiska samvetet och begäret, att vinna allmänhetens bifall för sina domslut. För att ej göra någon orätt vore jag böjd att föreslå gullpenningen för alla de nyssnämde (och stycken, som ej varit öfver dem, torde någon gång ha belönats, liksom den högre belöningen väl äfven

torde fordom lemnats åt något poëm, som haft mindre poësi uti sig, än Hake), men om pluraliteten dömmer annorlunda, såsom det vill synas, så får man väl inskränka sig till Silfvermedaljen för de 2:ne sistnämde. Var god och säg mig Din tanka i detta ämne, ju förr dess hellre.

I afseende på den efter Tegnér anlagda sorg, bör jag nämna, att den räcker till den 9:de December. Du har väl inhemtat underrättelsen om sorgens anläggande i Post- och Inrikes Tidningarne? — Beslutet plägar ej kungöras på annat sätt, än genom Akad:s tidning. Du kan väl vara god och nämna detta för de andra Medbröderna.

Men hvem skall intaga den hädangångnes rum bland de XVIII? — Derom önskade jag mycket höra din mening.

Laura helsar tusenfallt, genom Din

trofaste vän
Beskow.

Ups. d. 29 Nov. 1846.

Bäste Broder!

I afseende på de omnämnda 4 styckenas bedömmande och belönande fogar jag mig efter

pluraliteten. Hake och Disticherna äro i alla fall öfverlägsna samtliga de andra. — Silfvermedaljens upptagande för dylika halfgoda arbeten, som Freden, Christina m. fl. gillar jag högligen. Dock torde vara lämpligast för denna gång, att utdela idel gullpenningar (hvilket äfven tycks vara din mening), men derefter offentligen tillkännagifva, att en silfvermedalj, såsom fordom brukligt varit, hädanefter kommer att lemnas såsom utmärkelse åt sådana stycken, som, utan att äga ett värde motsvarigt till accessit, likväl förtjena en mention in amplissima forma. Sedermera kan ingen finna sig sårad af att erhålla en sådan; åtminstone icke med det ringaste sken af skäl.[1]

Till Tegnérs efterträdare kan jag, för min del, icke rösta på någon annan, än Böttiger. Akademien synes mig vara i stort behof att förstärkas med någon person, som är på allvar skald och litteratör. Rättnu finnas ju i hela Akademien knappt fler än två (Du och jag), som omedelbart och uteslutande sysselsätta oss med Vitterheten och Akademiens egentliga före-

[1] Det andra priset gavs sedermera åt P. O. Eneroths *Hake sjökonung*, F. F. T. Bergströms *Erotiska distiker*, J. H. Hörners *Drottning Kristinas första natt i Rom*, V. Roos' *Runosångarens död* och S. A. Hollanders *Den första bönhörelsen*. *Freden* erhöll mention.

mål. De flesta (och tyvärr, äfven de förnämsta) äro ju dessutom vordna till Invalider. Vare detta sagdt utan ringaste missaktning! Vi bli det, Gudnå's, alla; den ene förr, den andre sednare. Men att det angifna factum existerar, är oförnekligt.

Föröfrigt äro väl de Svenska Vitterhetsmän, som vid instundande ledigheter närmast böra komma i fråga till Ledamotskap, Arv. Afzelius, Palmblad, Börjesson, måhända J. H. Schröder (såsom Isländare och god Svensk Stylist); tilläfventyrs skulle man ock, åt Excellenssidan till, kunna tänka på Ihre och Stjerneld.[1]

Jag måste nu afbryta, emedan timman stundar, för mig och de mina, att infinna oss vid den af Student-föreningen anställda Tegnérsfesten.

Din

Atterbom.

---

[1] Böttiger invaldes den 12 juli 1847 efter Tegnér i Sv. Akademien. Vid samma tillfälle efterträdde Fries Geijer och Ihre Järta. Då Ihre undanbad sig kallelsen till ledamot, valdes i hans ställe den 16 augusti s. å. Skogman.

Stockholm d. 1 Dec. 1846.

Min bästa Bror!

Tack för brefvet! —

Jag bockar mig för Svenska Akademiens Kansler, hvartill Du i går utkorades. Till Direktör valdes Geyer. När få vi äran mottaga Herr Kanslern här?

Fyra nya täflingskrifter afgå i dag under Valerii adress. Deribland förekommer ett stycke kalladt Bilder från hemmet, som väckte en särdeles gynsam uppmärksamhet vid läsningen i Akademien. Något pris kan ej komma i fråga, då skriften inkommit efter den föreskrifna tiden, men kanske kunde stycket läsas på högtidsdagen. Enligt hvarjehanda kriterier tyckes skriften vara kommen från Upsala (der talas om »Fyris-ån» &.) och vara af ett fruntimmer. Geyer tror att fader Järta möjligen skulle känna Sångmön.[1] Du kunde väl visa honom poëmet när du får det af Valerius.

Rumor per urbem att Du skulle gå utan sorgflor på hatten efter Tegnér. Det är säkert missförstånd.

Laura helsar tusenfaldt.

Vänskapsfullt

Hastel. *Beskow.*

[1] Denna var Thekla Knös.

D. 2 Dec. 46.

Bäste Broder!

För dem, som spargunt rumores per urbem angående min uteblifna sorg, kan Du berätta, att jag går här med flor om hatten (hvilket jag anlagt redan innan Din förra påminnelse kom), flor om armen och flor om värjan. Frågas, hvad mera i den vägen kan præsteras? — Blott i går bortlade jag allt detta (på Oscars-Balen), men enligt Ceremonimästaren J. H. Schröders uttryckliga tillsägelse.

Jag tackar för Kanslerskapet. Mina åligganden som Kansler känner jag ännu icke; men skall se efter i Stadgarne. — Till Stockholm anländer jag förmodl. d. 18:de.

Helsning o. Vänskap!

Din
Atterbom.

Ups. d. 9 Dec. 1846.

Bäste Broder!

Några brådskande ord blott, emedan jag i afton är mycket plågad i mitt ena öga. — Jag känner den ifrågavarande unga Skaldinnan; Järta och Geijer känna henne äfven. Det har länge

varit en tanke hos oss tre, att göra en nu i sitt slag hos oss så ovanlig talent känd; till en början, genom uppläsande af några hennes stycken på en Svensk-Akademisk Högtidsdag. Denna gång kom anstöten från mig och Geijer, henne sjelf alldeles ovetande. Hon blef i början ganska förskräckt vid underrättelsen om detta anslag och vågspel; men det är lätt att se, att utsigten till ett möjligt allmännare bifall af Poesiens vänner, nu öppnad äfven genom Ditt vänliga omdöme, gläder henne, och att inträffandet af detta bifall skulle göra henne ett lika lifligt, som oskyldigt, nöje. — Jag vill dock, sic stantibus rebus, till Dig hemställa, huruvida — då väl allt skäl är, att för första gången producera henne från den originellaste, den egendomligaste sidan — det ej vore lämpligast för detta ändamål, att till uppläsning välja ett par af »Bilderna från Hemmet» — t. ex. Vattnet, Solblickarne, måhända Lysmasken, — men föröfrigt de stycken, som jag här bifogade sänder Dig, renskrifna af hennes egen hand? Dessa, tillika med några andra (ett alldeles ypperligt heter den Lärdes Maka), tillhöra dem, hvilka mest förtjusat så Järta, som Geijer och mig. Flera af dem upplästes af mig den afton, hvilken Prinsarne visade mig den nåden att tillbringa hos mig; de vunno hela säll-

skapets utmärktaste bifall, och i spetsen Prinsarnes, som voro högst nyfikne att få veta skaldinnans namn. Detta förblef likväl så för dem, som för de fleste af Sällskapet, en hemlighet. I går berättade Järta för henne och hennes Moder, att han för Dig yppat hennes namn[1] — ny bestörtning! De bedja Dig nu på det ömmaste, att Du ville visa dem den godheten och ej för någon låtsa något om denna Din kunskap. Föröfrigt hade Järta yttrat den önskan, alldeles i likstämmighet med min, att de stycken, som jag här nämnt och de, hvilka jag här sänder, måtte väljas till uppläsning*). Som de alla äro korta, så kan ej så mycken tid derigenom upptagas: Titeln »Bilder från Hemmet» kan man ju i alla fall bibehålla såsom den gemensamma. Derigenom undvikes ock, att skicka hit en ny afskrift. Valerius synes i alla fall, såsom Järta med förtret yttrat, ej mycket förstå sig på dem; Grubbe och Fahlcrantz komma sjelfve till Stockholm. Hvad Fahlcrantz tycker, eller kommer att tycka, är ej lätt att förespå; — oss emellan sagdt, har han engång friat till Skaldinnan, erhållit korgen, och

*) Just i dem, och deras likar, visar sig mest slägtskapen i naturell med Franzén och (i viss mån) Fru Lenngren.

[1] I brev till Beskow den 2 december 1846 (i Sv. Akademiens arkiv).

sedan, fruktar jag, varit henne mindre bevågen. Grubbe håller mycket af henne, och skulle med fägnad se hvarje hennes framgång.[1]

Den 18:de kommer jag, vill Gud, till Stockholm. — Hjertligaste helsningar!

Din
Atterbom.

»Snickargossens Verkstad» är första stycket af en liten cyclus — charmant, men än ej fullfärdig. —

Stockholm d. 11 Dec. 1846.

MKB. Endast med dessa få rader hinner jag — såsom för närvarande occupatissimus — tacka för Ditt gårdagsbref och för de inneslutna poëmerna. De äro innerligt täcka, dock tviflar jag om de, för ifrågavarande läsning äro på det hela användbarare än de först valda. Det är eget med omgifningar vid ett sådant tillfälle. Den stora salen, packfull af Honoratiores och andra åhörare, de Kongl:s närvaro en grande tenue, ljuskronor och Ståndrabanter — allt tyckes liksom fordra något högstämdt och alfvarligt

[1] Både Fahlcrantz och Grubbe (den senare i brev till Beskow 9 dec. s. å.) tillstyrkte poemens uppläsning.

i hvad som föredrages, och ett litet täckt joller, som i en förtrolig Thé-Societet kan tyckas förtjusande, försvinner som en obetydlighet för massan, som fordrar något imponerande, något os magna sonaturum. Kanske misstager jag mig, men du finner dock, att det är i den goda sakens interesse som jag talar. Vi få närmare öfwerlägga härom, när vi råkas. Det vore dock väl om Du kunde komma åtminstone ett par dagar före högtidsdagen, t. e. den 17:de, då vi kunde ha den 18 & 19:de att samspråka om ett och annat. I allt fall ber jag Dig, att ej lofva borrt dig till middagen den 19:de, dagen före högtidsdagen, ty då komma samtliga pristagare hit till middag och kunna blifva Dig föreställda. — Du har åtminstone 2 af dem i Upsala, neml. Studeranden Eneroth (Stockholmare) förf. till Hake och Studeranden Hörner (Uplänning) förf. till Drottning Christina.

Laura helsar! — Välkommen! —

Tuus

Beskow

Bäste Broder!

Måhända har Du i afseende på några af de sist sända styckena rätt. Fatta dock närmare

i ögonsigte Drömmarna, Snickargossen — och måhända till och med lilla Eva! — Fru Lenngrens eleganta naivetet har ju alltid behagat, till och med sällskaper en grande tenue. — Måhända tager jag med mig, till Din ompröfning, Den Lärdes Maka; som är i en mera allvarlig och högtidlig genre, men ändock ganska naiv. — Sedan må Du råda; Du förstår hvad som passar på Högtidsdagen bättre, än jag. —[1]

Vigtiga orsaker göra, att jag ej kan komma förr, än den 18:de. För bjudningen till middagen d. 19:de tackar jag! Troligen stöfvar jag väl upp till Dig något på morgonqvisten. —

Mera mundtligen!

Hjertligaste helsningar till Dig och Laura!

Eder trogne
Atterbom.

Ups. d. 13 Dec. 1846.

Julafton 1846, kl. 8 f. m.

Bäste Broder!

Jag har med Lovén varit hos Lacroix; han sjelf var ej hemma; men vi besågo salen och

[1] Atterboms brev till Thekla Knös den 22 december 1846, vari han omtalar, att han på Akademiens högtidsdag uppläst poemerna *Lysmasken*, *Hembilder*, *Solblickarne* och *Vattnet*, är tryckt i Vivi Horn, *De små Knösarna*, s. 97—99.

talade med hans Fru, hvilken ömsom på Svenska och ömsom på Tyska försäkrade oss, att salen m. m. skulle stå till vår tjenst; — dock endast — Måndagar och Thorsdagar. Hvarken på Tisdagar eller Lördagar kan den fås; då tillställas vanligen Concerter, Baler o. s. v. Hvad Tisdagarne angår, påstår dessutom äfven hon, liksom alla dem jag här råkat, att de i alla fall, såsom postdagar, vore olämpliga. Således blir väl bäst, att hålla sig vid Thorsdagarne, — hädanefter såsom hittills. Huru skall jag nu bibringa Konungen detta, utan att midt i Julvirrvarret besvära honom med en ansökan om audience? Skulle Du möjligen t. ex. i morgon (ty i dag tänka väl alla, så inom som utom Slottet, på ingenting annat än Julklappar) kunna, genom en biljett, härom underrätta någon af Dem, som närmast omgifva H. M.? Jag förmodar, att han då ej invänder något mot valet af dagen; men utan Hans samtycke kan jag ej utfärda annoncer och listor derom; och detta måste jag väl nästa Måndag eller sist Tisdag göra.

— Om jag då skall sjelf uppvakta Honom med trenne listor, sås. Sellander och Wahlberg gjort, huru bär man sig åt att erhålla företräde på en icke-audiens-dag?

— Det värsta för mig är, och bringar mig nära förtviflan, att jag, i stället för att få tänka på eller bereda mig till hvad jag i de tillämnade föreläsningarna skall föredraga, nödgas löpa bort den ena dagen efter den andra för att rådpläga om och arrangera deras affairssida; hvilken för mig, såsom ej blott i allmänhet opraktisk, utan tillika här i Stockholm en främling, är vida besvärligare än för någon annan. Jag har nu snart varit här 8 dagar, och ännu ej hunnit mer än taga fram mina papper. Rättnu börjar jag frukta, att jag ej vågar utsätta föreläsningarnas början tidigare än till Thorsdagen efter Tjugondedagen.

— I afseende på priset ha flere rådt mig, att icke göra det högre än 5 Rdr Banco; de tro, att jag derigenom undviker äfven det minsta sken af en mig icke anständig pecuniär industri, och likväl äfven i financiellt afseende handlar klokare, — emedan jag då får ett mycket större antal åhörare (helst som också Mankell är en competitor, som tar 6: 32). Lovén ämnar taga 3: 16 (d. ä. så mycket som Sellander eller Wahlberg ensam); och desto mindre tyckes jag då kunna taga mer än 5.[1] Deremot torde lös-biljet-

[1] A. Mankells »Musikaliska föreläsningar» togo sin början den 2 februari 1847; zoologen professor S. Lovéns föredrag höllos först på nyåret 1849.

ternas pris kunna bibehållas sådant det varit. Eller huru?

Har Du ej i dag tid att svara mig på detta, så låt dermed anstå tills Du får mindre brådt. — Lycka till en glad Jul! Helsa Laura!

Din
Atterbom.

Upsala d. 11 Apr. 1847.

Bäste Broder!

Jag hade ämnat skrifva ett långt bref om hvarjehanda, som jag råkat uppskjuta från postdag till postdag; men i dag, då jag beslöt att ändtligen gripa mig an, har en plötslig och mattande diarrhé påkommit, som satt P åtminstone för utförligheten.

Eljest har, alltsedan jag hemkom från den förolyckade Stockholms-färden,[1] min helsa, i det hela, visserligen förbättrats; — med undantag

[1] Atterboms Stockholmsföreläsningar, vilkas början annonserats till den 14 januari 1847, måste i följd av skaldens sjukdom inställas. Till dem hänför sig med all sannolikhet en odaterad biljett från Beskow till Atterbom i K. B:s autografsamling. Den har följande lydelse: »MKB! Tusen tack för biljetterna. Jag har väl försäkrat mig redan om ett par hos Bonnier, men det fins nog råd för dem också. Många helsningar. Vänskapsfullt Beskow.»

af mitt arma bröst, som ännu alltjemnt anfäktas af den envisa katarrhaliska affectionen. Under de sista bägge veckornas ohyggliga väderlek har den till och med förvärrats — och dertill har sällat sig en rheumatisk plåga i vänstra axeln och sidan, som nu i flera nätter hållit mig sömnlös. Jag har ej ännu kunnat återtaga Rectoratsbestyren, emedan bröstets retlighet och röstens svaghet ännu hindrar mig från all förmåga att föredraga. Jag kan ej uppläsa en half sida, utan att komma i hostning. Ehuru ymnigt qvantum torsklefvertrans-olja jag nedsväljer, synes nu ingen rigtig (eller fullständig) bättring vilja infinna sig förr, än rigtig vårluft kommer och får i någon längre tid stanna.

Mellertid har mitt hufvud någorlunda kommit i ordning igen. Jag sitter alla dagar ånyo vid mitt skrifbord, och knåpar med fortsättningen af »Siare och Skalder». Det är möjligt, att fjerde delen, på hvilken nu återigen tryckes, blir utgifven i två afdelningar. Tillsammans kommer den att innehålla Thorild, Lidner, Bellman, jemte tilläggs-uppsatser om Kellgren och Leopold. I utkast har jag två band färdiga, som, under någon lämplig titel, skola tillsammans med »Siare och Skalder» utgöra ett helt af Svensk Vitterhets-Historia: det ena skall om-

fatta Forn-Nordiska Skaldekonsten och Medeltiden; det andra, tiden från Gustaf III:s frånfälle till närvarande dag. Men till dessa bägge band kommer jag förmodligen att söka förläggare i Stockholm: ty på sådana villkor, som Lundeqvist består, uthärdar jag ej fortfara.

Af sommarmånaderna ämnar jag dock, till uppfriskning, egna en del åt den i många år påtänkta nya upplagan af Lycks. Ö.

Palmblads nya tidskrift går bra. För någon tid sedan hade den omkring 600 afnämare, och deröfver. Hans artikel om Norska Demokratien är ju dugtig? — Af mig kommer der, såsom bidrag, i Juni-häftet en monographi öfver min ungdomsvän Elgström (ett capitel ur sista bandet af min Svenska Vitterhets-Historia).[1]

Vår gamle vördade vän Järta har nu vändt ryggen för alltid åt jordens elaka väder och vindkast (så i andlig, som lekamlig måtto).[2] Gud krönte hans ädla lefnad med förlänandet af alla

---

[1] Palmblads månadsskrift *Läsning för bildning och nöje* utkom i Uppsala 1847 och 1848. Av utgivaren lästes i den första årgången 4 artiklar *Om demokratien i Norige* och i den andra ytterligare 3 om samma ämne. Atterboms här meddelade *Pehr Elgström. Biographi och charakteristik* utgjorde ett parti ur hans 1845—1846 hållna föreläsningar över svenska vitterhetens historia.

[2] Hans Järta avled den 6 april 1847.

krafter till ett skönt, ett exemplariskt slut. Sin själsstyrka, sin fulla sans, sitt mod, sin förmåga att uttrycka sig, bibehöll han intill sista ögonblicket. Åt sina närmast omgifvande qvarlemnar han idel ljufva hågkomster af en mild, kärleksrik, mot Försynen och sina vänner tacksam sinnesstämning. En sådan död är afundsvärd!

Hans plats, i allmänhet oersättlig, kan ej heller i Svenska Akademien fyllas. — Skall man nu tänka på Skogman? —

Mellertid återgår nu, liksom nyligen efter Tegnér, ännu en pension till Akademien. Jag vågar hemställa till Ditt och andra välvilliga Medbröders eftersinnande, huruvida den önskan är af mig obilligt yttrad, att af den nu sednast öppnade tillgången, om icke 300, åtminstone 200 Rdr kunde läggas till de 200 jag har förut; så att min nuvarande pension åtminstone blefve fördubblad. Järta sjelf sade mig många gånger, att han hoppades, det min lilla pension, genom hans eller andra äldres bortgång, skulle kunna förhöjas. Oss emellan sagdt, synes jag (med undantag af Dig) vara nu, af samtliga Aderton, den ende, som lefver omedelbart, uteslutande, helt och hållet för — Svenska Vitterheten. Huru jag för mina skrifter blifvit salarierad, — hvilken spottpenning sjelfva de berömda »Siarne

och Skalderne» inbragt, — med mera som kunde specificeras, — — — är ingen hemlighet.

Men — manum de tabulâ! kl. slår 7. Mera härnäst!

Millioner helsningar till Dig, Din Laura och alla gemensamma Vänner!

Din trogne
Atterbom.

Stockholm den 4 Maj 1847.

Bäste Bror! Ursäkta, att jag dröjt med besvarandet af Ditt sednaste vänskapliga bref, men jag har under denna sednare tiden varit så upptagen af sorgetankar vid de oersättliga förluster, som träffat både Akademien och mig enskilt, såsom wän af de hädangångne, att jag nästan förgätit allt annat. Att förlora 3:ne sådana kamrater och vänner, som Tegnér, Järta och Geyer, inom 6 månader, är, — som Du nogsamt sjelf erfarit — ingen vanlig förlust. Och huru skola deras rum i Akademien återbesättas? — Se der ett nytt bekymmer! — Intet Samfund är bättre, än Svenska Akademien, i tillfälle att anställa jemförelser emellan den gamla och den nya tidens celebriteter. Då Hon ser sig omkring, att söka

ersättning för de förluster, som redan träffat henne, och för dem, hvarmed hon snart nog torde hemsökas, vet Hon ej, hvad Hon skall tänka om den nya tidens mångåriga sjelfbeprisning och dess hån öfver den gamlas obskurantism, enfald och korrtsynthet, eller om icke den sanning inträffat, som Tegnér förespådde:

— — »Den nya tiden
Är fattigdomens tid, den rika är förliden.»

Men jag öfvergår till angenämare föremål, som är, att tacka Dig för den vänskapliga skrifvelsen och för den tröstande underrättelsen om Din helsoförbättring. Gud gifve, att den snart må blifva fullkomlig!

Pensions-frågan har jag burit i mitt hjerta, innan Du nämde derom, men tiden är tyvärr ännu icke inne, att derom göra framställning, med hopp om framgång. Kassan är skuldsatt under de sednare åren och måste regleras, innan nya invisningar kunna ske, men dermed bör väl ej så länge dröja. När tider bli, skall jag låta höra af mig, kanske snart nog.

När Du råkar Böttiger, så tacka honom å härvarandes wägnar för de sköna verserna öfver de stora hädangångne. Det var eget att se Aftonbladet och Dagl. Allehanda — hvilka i fordna dagar ej sparat Tegnér, Järta och Geyer, — nu

skynda fram att rycka åt sig den vackra minneskransen, för att dermed pryda sina spalter.[1] Och ändå skola Tidnings-omdömen betyda något, — ja, styra landet? —

Apropos af tidningar, så synes den tillämnade konservativa svårligen komma till stånd.[2] Det är väl, att Palmblads tidskrift »tagit skruf», som man säger.

Tusen helsningar från Laura, genom Din

trofaste vän
Beskow.

Vid nedskrifvandet af Lauras namn erinrar jag mig, att vi nu varit lyckligt förenade 25 år, och i slutet af denna månad kunna fira wårt Silfver-bröllop. Vore Du frisk, så skulle jag bedja Dig, att räcka henne en liten poëtisk blomma på en så betydelsefull dag. Det skulle hjertligen fägna henne. — Med Böttiger är jag ej så nära lierad, att jag utan indiskretion kan wända mig till honom med en slik framställning. Eljest vet jag, sedan Tegnér borrtgått, ingen lyckligare till-

[1] Böttigers dikt *April 1847*, en minneshyllning till »Geijer, Järta, Lagerbring, Tegnér», avtrycktes i Aftonbladet den 30 april 1847. Att poemet även meddelats i Dagligt Allehanda synes vara ett misstag av Beskow.

[2] Denna förverkligades dock på hösten s. å. med den av Palmblad utgivna Tiden.

fällighets-skald. Kanske kan Du, liksom af Dig sjelf, sondera honom i ämnet. Valerius svarar altid, att han är trött. Malmström är borrtrest. Det vore dock bedröfligt, om Laura skulle blifva aldeles obesjungen. Sjelf är jag väl närmast, men derjemte vid ett sådant tillfälle jäfvig. — Dagen är den 26:te Maj.

Upsala d. 16 Maj 1847.

Bäste Vän! — I dag blott några få ord, i största brådska; i dag åtta dagar till, vill Gud, mera!

Tack för Ditt bref, och allt dess vänskapsfulla innehåll! Sedan jag fick det, har jag ånyo genomgått några svåra dagar. Jag kan väl säga, att jag under fyra månaders tid varit en Job i miniatur. Ideligen sjuk, halfsjuk, fjerdedels-sjuk, under skiftande former. Slutligen har jag haft frossan; och med detsamma, som hon släppte mig, öfverfölls jag återigen af njurstens-plågor, som väldeligen anfäktat mig i flera omgångar. Nu har jag i några dagar varit plågfri — måtte det få fortfara! Jag väntar min egentliga medicin af den vackra årstiden, den unga sommaren; men, när kommer den? Det är i år en oändelig vinter.

Jag gläder mig hjertligen åt den i Ditt Postscript meddelade underrättelsen om Din annalkande Silfverbröllopps dag. Äfven har jag meddelat den åt Böttiger. Oss emellan sagdt, tror jag att han infinner sig med en sång. Försöker äfven jag en liten ridderlig ridt på min gamla sadelbrutna Pegasus, så håll för denna gång till godo med min välmening, och bed Din Laura besinna, att jag af långvarig sjuklighet är, till själ som till kropp, alldeles förvandlad till en trasa.

I morgon afton kommer Knut Geijer hit med sin Faders stoft. Akademie-Staten och Studerande Ungdomen ämna möta det vid Tullen, och i procession beledsaga det till hvilorummet på Kyrkogården.

Af Palmblads tidskrift upplades 750 exemplar; men de räcka på långt när ej till de requisitioner som göras, så att en ny upplaga lär vara tillämnad eller i verket.

Mera innan kort! Gud med Dig och Din Laura! Hjertliga helsningar från de Mina, och främst ifrån

Din trogne
Atterbom.

Upsala Pingstdagen [23 maj] 1847.

Bäste Broder!

Öppna inneliggande papper på Eder silfverbröllopps-dag — men tag i betraktande, endast mitt hjertas välmening, icke dess ästhetiska form.[1] Dessa rader äro skrifna af en slapp sjukling, som, sedan han öfverstått allahanda andra krämpor, nu slutligen laborerar med en rosaktig svullnad i ansigtet. — Tvifvelsutan blir jag fullt frisk, såsnart sommaren någonsin börjar; men, när sker det i detta förskräckliga Fimbulvinters-år?

Otaliga helsningar från Mig och de Mina, till Silfverbrudgum och Silfverbrud! — Hvad jag gerna ville vara hos Eder d. 26! —

Din
Atterbom.

P. S. Jag har i de sista dagarne blott en gång, i andras närvaro, träffat Böttiger; och vet ej, om han äfven infinner sig med något litet

[1] Det av Atterbom översända var dikten *Broderhelsning den 26 maj 1847*, förvarad bland Beskows papper i Sv. Akademiens arkiv i en samling »Poëmer af mina vänner». Den trycktes sedermera jämte dikter av Wallin, Franzén, Valerius, Grafström och Böttiger i *Verser vid ett silfverbröllop, den 26 maj 1847*. Stockholm 1847. Se vidare härom Beskows brev den 27 augusti s. å.

qväde. Gör han det icke; så sker det, ej af bristande tillgifvenhet för Dig och din Fru; utan af farhåga, att i andras ögon möjligen synas, genom denna gärd af sin vänskap för Eder, bete sig såsom friare till en af de lediga platserna i Svenska Akademien.

Stockholm d. 28 Maj 1847.

Käraste Broder!

Med hjertat ännu warmt af vår glada familjehögtid, skyndar jag, att å Lauras och egna vägnar innerligen tacka Dig för den sköna diktblomma, hvarmed Du prydt wår Silfver-fest. Man tröstar sig öfwer den sena våren och dess förgängliga offer, då man i ersättning erhåller diktens oförvissneliga kransar. Dock vill jag ej bestrida den åsigt Du uttrycker i din sång, att det vore önskligast, om båda kunde förenas äfven i Norden, i trots af Bondpraktikans tröstande regel. Ett särskilt skäl för en sådan önskan är hoppet om Din snarare helsoförbättring under vårens luft, än under denna ändlösa Fimbul-vinter. Visserligen har det fägnat mig, att se dig fullkomligt frisk »i vers», men jag ville äfven se dig frisk »på prosa». —

Apropos af witterhet. Vi talade i vintras

en gång om det Kongl. priset. Det skall nu snart borrtgifvas. Som Du torde erinra dig, voro egenteligen 2:ne författare i fråga: Arfvedson, för sin öfversättning af Oisian och Assar Lindeblad för sin sång öfver Tegnér. Det förra är, som bekant, ett stort och förtjenstfullt werk; det sednare ligger Akademien närmare, såsom hyllning åt en af hennes utmärktaste ledamöter och föredraget på högtidsdagen. Också äro meningarne delade. Att förlika dem, synes mig bäst om man gåfve den sednare skalden Akademiens stora guld-medalj, hvilken han sannolikt äfven skulle erhållit, i fall hans stycke kunnat inkomma till Akademien före täflingstidens förlopp. Hvad säger Du om detta förslag?

Ännu en gång hjertligen tack från Laura och mig, jemte många helsningar till Din maka.

Vänskapsfullt
Beskow

Ups. d. 2 Juni 1847.

Bäste Broder!

Det gläder mig, att Du och Laura, i mina ofullkomliga verser, låtit välmeningen gälla och finna vägen till Edra hjertan.

Det Kongl. Priset synes icke kunna rättvisligen Arfvidsons Oisian frånkännas. Får Assar Lindeblad stora gull-medaljen, så är ju hvarjom och enom sin rätt vederfaren.[1] Denne Assar är i sanning, bland samtliga Tegneriderne (ett mig föröfrigt i högsta måtto vedervärdigt slägte) den ende, som kan läsas — eller som är någonting bevändt med.

I största hast äro dessa rader tecknade af

Din trofaste
Atterbom.

Hjertl. helsningar till Laura!

Stockholm d. 15 Juni 1847.
(Vid en liten eldbrasa.)

Min bästa Bror!

Tack för brefvet. Af Studeranden Eneroth, som nyss besökte mig, erhöll jag den glada underrättelse, att Din helsa numera är fullkoml. återställd. Gud ske lof för det! Vi quarlefvande af Akademien måste sköta oss, så att hon ej aldeles dör ut.

[1] N. Arfwidsson erhöll årets kungliga pris. A. Lindeblad däremot ej stora guldmedaljen. Hans poem *Vid Tegnérs död* är intaget i Sv. Akad. handl. D. 23, 1850.

Apropos af Akademien, önskar jag få samråda med dig uti en sak. Enligt hvad Du har dig bekant, har Akad:n, sedan Franzén upphörde med författandet af Hennes minnesteckningar, uppdragit åt än den ena, än den andra af sina ledamöter, att fullgöra detta åliggande. Näst efter Franzén anmodades Geyer derom, och efter honom Järta. Innevarande år bör minnet författas öfver en litteratör, och till hvem skulle vi hellre vända oss, med uppdrag att skrifva minnet, än till författaren af »Sverges Siare och Skalder?» — Bland föremål för minnespenningen — (Stjernhjelm, Spegel, Dalin, Ihre, Rydelius, m. fl. lärdoms- och Skalde-fäder af första ordningen, äro redan tecknade), — synes mig O. Rudbeck d. ä. Atlantikans fader, väl förtjent att i minnet återkallas och äfven kunna lemna stoff till en liflig målning. Jesper Svedberg är, genom sina förtjenster om språket, äfven berättigad till en dylik utmärkelse. Bland skalder och skaldinnor framstå Sam. Columbus, Frese, Fru Nordenflycht, m. fl. Ett så Europeiskt namn, som Rudbeck, har dock bland dem ingen, hvartill kommer att de sistnämde witterlekarne redan varit af Dig tecknade, hvarigenom ämnet ej så aldeles har nyhetens interesse.

Uppdraget, att teckna högtidsdagens minne,

har altid ansetts såsom ett heders- och förtroendes-bevis, hvadan jag äfven förmodar, att Du icke undanbeder dig detsamma för denna gång. I afseende på pensions-frågan är det jemväl nyttigt att, som det heter, »samla meriter» om det vittra Samfundet särskilt. Franzén hade 2 eller 300 R. (jag mins nu ej i ögonblicket, hvilketdera) för hvarje minne. Geyer och Järta, som innehade högre pensioner, skrefvo sina minnen gratis. Men jag ser intet hinder att föreslå för dig, som har så obetydlig pension, samma arfode som Franzén uppburit. Det är väl blott nu en tillfällig inkomst, men det kunde dock för detta år vara ett item. Jag har derför ansett mig böra göra denna välmenta framställning, som tills vidare blir oss emellan, och afvaktar Ditt svar. Rörande valen till de 3 lediga rummen hade jag äfven åtskilligt att säga, men då jag nu förnummit, att Du möjligen, på din nedresa till Marmorbruket, besöker Stockholm, spar jag detta till ett mundtligt samtal. Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifnaste
Beskow.

Stockholm d. 18 Juni 1847.

Käraste Broder!

Ehuru pressad af mycken brefskrifning i dag, kan jag dock ej underlåta, att med dessa rader tacka Dig för din sköna och rörande karakteristik af Järta och Geyer i Ditt Rektors-program, bland hvilka särdeles den förra teckningen lockat ymniga tårar ur mina ögon.[1] Jag önskar, att den som kommer att i Akademien tala öfver denne hädangångne »Snille-Jarlen», eller den som skall i Hennes namn besvara talet, måtte lemna en lika sann och skön bild af hans lefnadsslut. Men, i vittra ämnen som i financiella: första inteckningen, när den är af säker hand, blir vanligen stående.

Jag begagnar tillfället, att vid min sednast gjorda framställning beträffande det Akademiska minnet, göra ett litet tillägg. Minnet kan vara helt korrt. Franzén förvandlade stundom dessa teckningar till stora taflor. Andra bland dem, t. e. öfver Skytte, Sergel, Rosén v. Rosenstein, m. fl., äro korrta, — upptagande 2 tryckta ark.

[1] I det program Atterbom, såsom avgående rektor för Uppsala universitet, utfärdade den 14 juni 1847 hade han tecknat minnesrunor över Järta och Geijer, icke utan politisk polemik och skarpt klander av den senares liberala skede.

Nordins voro nästan alla af denna inskränktare omfattning. Det är en förmån vid uppläsningen (och dertill äro de ju egentligen ämnade) att ej behöfva öfverhoppa det mesta. På detta sätt, och med ett honorarium af omkring 100 R. arket, vore författarsskapet snarare en fördel, än ett onus. Eljest skulle jag ej heller, — då jag vet, huru upptagen Du är af Dina Siare och Skalder, — väckt förslaget.

Vid sednare öfverläggningar i Akad:n har valfrågan åter förekommit, och jag anser mig böra, till en början oss emellan, nämna huru pluraliteten tyckes vilja arta sig. Sedan frågan om Runebergs inväljande mött politiska betänkligheter (åtminstone för närvarande) tyckes flertalet vilja förena sig om att efter Tegnér inkalla Böttiger, efter Järta — Ihre, och efter Geyer — Fries. Hvad tänker Du om denna sammanställning? — Valen kunna ej länge anstå, om de nyvalde skola hinna taga inträde före högtidsdagen. — Låt emedlertid saken, som sagdt, tills vidare stanna mellan oss.

Vänskapsfullt

B.

Upsala d. 20 Juni 1847.
(Tjuguförsta årsdagen af mitt bröllopp!)

Bäste Broder!

Topp! jag skall bjuda till, efter min svaga förmåga, att till nästa Högtidsdag ha ett portrait af Olof Rudbeck den äldre, Atlantikans fader, färdigt. Att jag väljer honom, förstås af sig sjelft; han är (såsom ock Du anmärker) både ny, och ett ypperligt ämne. Om jag i behandlingen blir kort eller lång, kan jag ej nu förutse; mellanvägen torde falla sig lämpligast. — Utan tvifvel betraktar jag detta Akademiens förtroende såsom en heder. Men kunde det tillika inbringa en 200 à 300 Rdr, så vore sådant, i mina omständigheter, ingalunda att försmå.

Det gläder mig, att Du är nöjd med karakteristikerne i mitt Programm. Här i Upsala är man det allmänt. Men — naturligtvis — alii aliter. Jag har nyss hört berättas, att Dagligt Allehanda redan låtit förnimma sitt misshag.[1] De andra komma väl efter. Jag får trösta mig.

[1] Dagligt Allehanda tog redan den 17 juni fasta på Atterboms rektorsprogram och återvände till ämnet med en polemisk artikelserie, *Erik Gustaf Geijer och hans f. d. kamrater i Upsala*, av vilken de 4 första artiklarna (28 och 29 juni, 2 och 21 juli) riktade sig mot Atterbom.

Lycklig vore Geijer, om ingenting strängare komme att om honom sägas.

När skall jag insända mina valsedlar? Skrifver man sitt namn utanpå dem, eller inuti dem? (Jag har glömt det sedan sista gången). Går det ej an, att i en och samma sedel rösta till alla tre rummen, eller så: till rummet efter Tegnér, Böttiger; till rummet efter Järta, Exc. Ihre o. s. v.? — Hvad de tre föreslagna personerna (Böttiger, Ihre, Fries) angår, så kan jag gerna gå in på den af Dig förmodade pluralitetens tanka. Kanske hade Skogman, enligt Järtas eget omdöme, varit mera qvalificerad till hans efterträdare. Men skall den hederlige Ihre inväljas, så må det så gerna ske först som sist. Fries är en fullkomligt poetisk Naturforskare, och skrifver en dråplig Svenska, — om än litet slarfvig (och stundom ej så litet heller). Men småfelen i hans naift sköna skrifart äro — i hvad af honom kommer att intagas i Akademiens Handlingar — lätt afhulpna; dessutom kommer han visserligen att med mera omsorg skrifva, hvad han varder skrifvande såsom en af de Aderton. — Föröfrigt synes mig Afzelius i Enköping vara en af Sveriges Vitterhet högtförtjent man, på hvilken längesedan hade bort tänkas. — Runeberg har jag alltid tänkt mig

såsom Franzéns efterträdare. De politiska betänkligheterna synas mig lätt kunna häfvas.

Finnas några defecta exemplar af Svenska Akademiens Handlingar? Sal. Geijer har slarfvat bort för mig (genom lån) den delen, som innehåller hans år 1810 belönta Prisskrift. Han lånade den, då han skulle utgifva sina Valda Smärre Arbeten.

Ännu är jag ej fullt fri från min besvärliga hosta (det bedröfliga Stockholms-minnet!) Men i öfvermorgon flyttar jag ut på landet, till Qvallstad (adressen: Upsala, Qvallstad); och hoppas, att den nu ändtligen anlända sommarluften skall verka kraftigare, än all Torsklefver-tran.

Före medlet af Juli passerar jag Stockholm, på en resa nedåt Östergötland.

Hjertl. helsningar till Laura!

Din

Atterbom.

Genom Biblioth. Fant skickade jag Dig i går några exemplar af mitt Programm.

Stockholm d. 2 Juli 1847.

Käraste Broder!

Tack för brefvet. Det fägnar mig, att Du är nöjd med valet af den hederlige Gubben Rudbeck. Vid nästa sammankomst skall jag hemställa, att han får främsta rummet på det förslag, som underställes Konungen, då Han sannolikt utses till föremål för minnespenningen.

Vid valen iakttages, att särskilt omröstningssedel lemnas för hvarje ledigt rums återbesättande. En liten profsedel bifogas. Du kan dock, för hederns skull, taga något större papper. Lappen bör vara förseglad. De hittills inkomne (af Franzén, Grafström, Grubbe) rösta, såsom nämdt var, på Ihre efter Järta; Böttiger efter Tegnér; Fries efter Geyer.

Din åsigt om Skogman delar jag fullkomligt, men kan i anledning af denna fråga ej underlåta enskilt nämna, att han, korrt efter Järtas död och sedan tidningarne nämt att den hädangångne önskat honom till efterträdare, bad mig afböja ett sådant val, i händelse det varit påtänkt, hvartill jag naturligtvis svarade, att sådant icke berodde af mig. Jag har sedan mycket funderat öfver rätta anledningen till hans yttrande, och kan ej utgrunda annat skäl, än att

han antingen tänkte väsendtligen olika med Järta i många fall och med den honom egna öppenhet i karakteren ej ansåg sig kunna undgå att yttra detta i minnesteckningen, hvilket han kanske önskade undvika, eller också, att han ej önskade en utmärkelse af denna egenskap såsom ett slags testamente af en enskilt vän, men att, om den skulle äga rum, den måtte ske utan rekommendationer. Denna sednare förklaringsgrund har synts mig sannolikast. Emedlertid kunde jag, under sådana förhållanden, ej tillstyrka dem, som med mig rådgjort i ämnet, att rösta på en, som sjelf bedt mig afböja sådant. Men vi hotas, Gunås, snart af nya förluster och få då se till, om det uppskjutna ej kan återtagas.

När kommer 4:de delen af dina Siare? — Huru mycket får Du för arket i honorarium? Det vore interessant att veta, för vissa jemförelsers skull.

De benäget sända exemplaren af programmet äro efter föreskrift utdelta. Flere vänner hafva anmält sig, att hugnas dermed. Har Du öfverloppsexemplar, så var god och lemna mig några.

Många helsningar från Laura, genom Din

tillgifnaste

Beskow.

Qvallstad d. 3 Juli 1847.

Bäste Broder!

Om Gud förlänar lif och helsa, inträffar jag i Stockholm nästa Thorsdag, eller den 8 dennes; för att sedermera den 10, på ångfartyget Linköping, fortsätta en lustresa till Östergötland. Troligtvis kommer jag alltså vandrandes tidigt på Fredags morgon, för att se efter om Du är i staden, och — i detta fall — språka en stund med Dig; innan jag sedan, på förmiddagen, begifver mig ut till Blockhus-udden, der nu min äldste Svåger, Öfverste Ekenstam, bor. — Men kanske har Du redan lemnat Stockholm; eller ämnar Du före den 8 göra det. I sådant fall, låt för all del ej min tillämnade ankomst rubba Din rese- eller landtlifs-plan!

Jag hör sägas, att i Stockholms Tidningar dundra nu alla vredens åskor öfver mitt Programm.[1] Sannolikt skall nu en eftermullring

[1] Aftonbladet avtryckte den 26 juni 1847 en artikel ur Dagbladet, *Fosforistiska omdömen om prof. Geijer*, berörde sedan ämnet flyktigt och mera försonligt den 29 juni och återkom slutligen den 3 juli till Atterboms sätt att polemisera med artikeln *Några ord om herr Atterbom*. Den 9 juli lästes i Aftonbladet och Dagligt Allehanda en insändare av Atterbom, i vilken han för sitt tänkesätt om Geijer hänvisade till den snart utkommande 4:e delen av *Svenska siare och skalder*.

deraf göra sin rund genom hela deras servum pecus bland landtsorts-bladen, från Falsterbo till Haparanda. Jag får finna mig dervid; och säger med Pilatus: »hvad jag hafver skrifvit, det hafver jag skrifvit».

Om Tisdag bryter jag upp härifrån, och blir öfver Onsdagen i Upsala. Till medlet af Augusti hoppas jag vara här igen. — Af Siares och Skalders 4: del äro nu 16 ark tryckta; omkring 8 eller 9 återstå. Få se, om den hinner bli färdig till den 1 October; till medlet af October skall den åtminstone bli det.

Lef väl, och helsa Laura hjertinnerligen! — Mera, när vi råkas.

Din
Atterbom.

Stockholm d. 6 Juli 1847.

Bäste Bror!

Välkommen hit, ehuru besöket blir så korrt! Jag är i staden och träffas Fredag förmiddag. Skulle deremot, af någon nu okänd orsak, Din resa uppskjutas, så anhåller jag på det högsta, att Du ville hafva godheten att sända omröstnings-sedlarne med nästa post, ty alla ledamöter böra deltaga i valet.

Skada att Du lemnar Upsala, då Oehlenschlæger innan korrt inträffar der. Han träffar nu få bekanta, om ens någon.

Ännu en gång wälkommen! önskar Din

trofaste vän
Beskow.

Stockholm d. 3 Aug. 1847.

Käraste Broder!

Härhos har jag nöjet sända den Manderström'ska boken,[1] med många helsningar från författaren. Han hade gerna sjelf beledsagat skriften med ett bref, men hans tid var så upptagen af bestyr i och för den resa, som han skulle företaga med H. M. Konungen, att han bad mig framföra hans ursäkt, att skriften kommer utan bi-ord.

Emot all förmodan, har det »vändt sig på rosten», som det heter, med valet efter Järta. Jag hinner nu ej utweckla alla omständigheter härvid, men ett nytt val synes oundvikligt, och väl vore, om sedlarna kunde hinna inkomma till

[1] Första delen av *Recueil de documents inédits concernant l'histoire de Suède sous le règne de Gustave III.* Stockholm 1847. Den publicerades anonymt av baron L. Manderström.

nästa sammankomst, som inträffar den 16:de denna månad. Rösterna synas nu förena sig om den af Dig först föreslagna kandidat, Presidenten Skogman. Jag hoppas, att han ej hyser någon betänklighet, att mottaga platsen efter sin gamla Chef och Vän. Tyvärr! är han nu borrtrest, så att jag ej enskilt kan sondera honom i ämnet. Men det kan ej längre dröja med valen, om de nyvalde skola — — —[1]

Upsala d. 27 Aug. 1847.

Bäste Broder!

Du har förmodligen varit missnöjd med mig, som icke ännu besvarat Din sista, rigtigt bekomna och högligen välkomna, skrifvelse. Orsaken är, 1:o att jag i de dagarne, då brefvet ankom till Strålsnäs, äfvensom i de nästföljande, var oafbrutet på resande fot och dagligen ömsande vistelse-ort; hvadan det, då jag till Strålsnäs återvände, ej träffade mig tids nog, för att hinna svara innan den i brefvet utsatta närmaste terminus præscriptus (Valdagen). 2:o ansåg jag Skogmans val ganska väl kunna gå för sig ändå, genom den gifna pluraliteten; om ock min

[1] Slutet av brevet (efter s. 2) saknas.

tillförne insända lapp, med namnet Fries, qvarlåg och upplästes. Att jag ingenting har emot Skogmans inväljande, kan Du tillräckligt intyga. Jag har det än mindre nu, sedan jag hos min ungdomsvän Rääf, hos hvilken jag under nyssnämnda resa tillbragte ett par dagar, läst det af sal. Järta med allt skäl berömda, till innehållet interessanta och till formen ypperliga Talet öfver Plinius.[1]

Här i staden går nu det rykte, att Exc. Ihre undanbedt sig den utmärkelsen att bli En af de Aderton. Är detta sannt, så uppstår en ny confusion. — Annars gissar jag, att Valet nu redan har gått för sig, men väntar på H. M. Konungens bekräftelse, för att allmängöras.

Frambär mina vördsammaste, hjertligaste och gladaste tacksägelser till Hr Friherren m. m. Manderström, för den genom Dig erhållna gåfvan! Den har outsägligt fägnat mig. Den lemnar ett nytt, i hög grad vigtigt bidrag till den rättvisa, som Sverige ännu icke på långt när gjort åt sin nu så tanklöst och hjertlöst bedömde Gustaf den Tredje. — Jag skall innan kort ha den äran uppvakta Hr Baron Manderström med

[1] Skogmans inträdestal i Vitterhetsakademien 1842, *Caius Plinius Cæcilius Secundus. Skildringar af Rom vid hans tid.*

några rader. (Är han ej »Cabinetts-Kammarherre»?)

Jag återkom hit från min sommar-resa sistl. Söndags afton kl. 1/2 10. Jag har, i det hela, under den haft vackert väder, mycket nöje, och kännt min helsa betydligen förbättras. Vid min ankomst hit var jag dock illamående; men det har gått öfver. — Nu på eftermiddagen sätter jag mig i vagnen, för att fara ut till Qvallstad igen (dit mina flickor aftågade redan i förgår), och, under de tyvärr få veckor af mina ferier, som återstå (en Galgenfrist!) vara, om möjligt, enormt flitig.

Nå! I går morse beledsagade jag Palmblad till det ångfartyg, der han, såsom en ny incarnation af den gamle Kronos, steg om bord för att gå sitt företag och öde till mötes. Quod felix faustumque sit! Jag önskade honom till afsked, att skeppet måtte bära »Cäsar och hans lycka».[1]

Franzén!!! — Så har nu äfven det sista af de gamla kronljusen i vår Vitterhets tempel slocknat! —[2]

[1] Palmblad hade efter mycken tvekan åtagit sig redaktörskapet för den nya konservativa tidningen Tiden (härav Atterboms ordlek!), som från den 1 september 1847 utkom i Stockholm.

[2] Franzén dog den 14 augusti 1847.

Mera härnäst. Helsa till Laura från Din oföränderligt tillgifne

Atterbom.

P. S. Äfven Hedborn har jag besökt. Han blef föryngrad genom min ankomst — och uppläste för mig åtskilliga nya, rätt naturfriska och vackra saker.[1]

Stockholm d. 27 Aug. 1847.

Käraste Broder!

Jag började befara, att mitt bref till Strålsnäs kommit på willospår, tilldess jag af Dina wänskapliga rader med gårdagsposten[2] erhöll upplysning, att Du mottagit detsamma, jemte boken. Den sednares utgifvare är Kabinetts-Sekreterare (icke kabinettskammarherre), samt Kommendör och Riddare af flera Ordnar. Några rader af Dig skulle säkert mycket fägna honom.

Valet efter Järta »vände sig på rosten» som man säger, af den anledning, som Du i ditt bref

---

[1] Om besöket hos Hedborn i juli 1847 se Atterboms *Minnesteckningar och tal. II*, s. 160—162.

[2] Då Beskow här besvarar Atterboms likaledes den 27 augusti daterade brev, synes ettdera av breven bära felaktigt datum.

gissat. Vi äro så få väljande i lifvet, att jag får bedja Dig insända Din sedel, att läggas till de öfriga, och detta ju förr dess hellre. Enligt ordspråket, att det är intet ondt, som ej har något godt med sig, har denna omkastning åtminstone haft den fördel, att Järta får till efterträdare den, som han sjelf mest önskat. För mig enskilt har den deremot medfört det obehag, att i stället att valen kunnat vara gjorda i medlet af Juli, äro de nu ej färdiga att kungöras förrän i medlet af September, då det blir för sent för mig, att företaga någon sommarresa, som jag eljest ämnat både för min hustrus och min egen helsa. Kan Du föreställa Dig, att öfverläggningarne och omgöringarne vid dessa 3 val, som pågått nu nära 1/2 år, nödgat mig, att skrifva 74 bref? Tjensten är, oberäknadt galer-smidet vid Ordboken, tidtals rätt tråkig, i synnerhet derigenom att den nödgar innehafvaren att ständigt vistas i Stockholm, och jag tror, att jag en vacker dag ger hela befattningen på båten, för att, innan jag dör, få njuta den gyllene friheten och efva och arbeta för mig sjelf.

Genom en tillfällighet har tryckningen af hosföljande lilla samling af vers, i hvilken Du äfven äger en oförgänglig blomma, blifvit fördröjd ända tills nu. Jag sänder 2 ex. deraf för

Dig och Din Fru, samt några för vänner, som Du kan vilja undfägna dermed. Med hvilken rörelse betraktar man icke nu Franzéns lilla dikt, — den sista han skrifvit![1] — Laura helsar och förnyar tacksägelsen för Din minnes-ros den 26 Maj.

Vänskapsfullt
Beskow.

Stockholm d. 29 Okt. 1847.

Käraste Broder!

Härhos får jag, enligt Akademiens uppdrag, undfägna Dig med 23 täflingskrifter, — knappt hälften af dem, som i år inkommit, hvilkas antal gör 47, det största, som alltsedan Akademiens stiftelse förekommit. Det är visserligen i allmänhet glädjande, att förtroendet till Akademiens domsrätt stiger och att kursen på det Akademiska guldet höjer sig. Men för oss, arma syndare som skola samvetsgrant läsa och granska alltsammans, är det ett något strängt dagsverke. Vid läsningen (den första i Akademien) hafva N:o 5, 10, 13, 16, till en början fästat någon

[1] Poemet *Den 26 maj 1847* i det förut omtalade häftet *Verser vid ett silfverbröllop, den 26 maj 1847.*

närmare uppmärksamhet, och för en eller annan af dem torde väl ett litet pris ifrågasättas, åtminstone heders-omnämnande. Den sistnämnda, (N:o 16, öfversättning från Monti), interesserar mest, men der uppstår fråga, huruvida 1:o) Monti bör räknas till klassiska författare, och 2:o), om en öfversättning på blankvers (om de ej äro desto ypperligare) bör ha anspråk på guldpris, i hvilken händelse antalet af pristagare kunde bli ganska stort, med den techniska färdighet, som nu börjar bli temligen allmän. Det är skada, att vännen Böttiger ej ännu tagit inträde, ty då tillhörde honom, ex officio, ss. Professor i de moderna språken, granskningen af detta stycke. Han kan ju dock se det, hos Dig.[1]

Nu hoppas jag, att Du är som bäst sysselsatt med minnet öfver O. Rudbeck. Det bör vara inne till början af December. Lef väl!

Din

tillgifnaste

Beskow.

Sedan Du genomsett skrifterna, torde jag få återförvänta dem, så snart sig göra låter.

---

[1] Om resultatet av årets tävlan se G. Ljunggren, *Svenska Akademiens historia.* D. 2, s. 181, 182. *Cajus Gracchus. Sorgespel på vers i 5 akter. Efter italienskan af V. Monti* erhöll mention.

Ups. d. 10 Nov. 1847.

Bäste Broder!

Vredgas ej, att jag så länge tegat stilla! — Äfven nu hinner jag blott säga: 1) att alla de hittills mig tillsända täflingsskrifterna, 1—29, skola till Dig återkomma med nästa Söndags-post (de ligga för närvarande hos Fahlcrantz, genomlästa af mig och Grubbe); — 2) att ett till Dig ämnadt exemplar af min i dessa dagar utkomna fjerde del af »Siare och Skalder» skall i öfvermorgon (Fredag) med ångfartyget afgå till Stockholm, i ett till Dig adresseradt paquet, hvilket Du torde hafva den godheten att låta efterfråga. Det innehåller tillika några andra dylika Exemplar till gemensamma Vänner; och torde jag, liksom förut, äfven nu få besvära Dig med den anhållan, att låta en Vaktmästare kringbära dem. — Jag erhöll denna gången, från min Förläggare, mina present-exemplar så sent, att jag icke förr kan hinna få påskrifterna och paquetet i ordning till afsändning.

Jag har i dessa veckor varit, och är alltjemnt ännu, öfverhopad af göromål ända till dignande. Författande och correctur-läsning af mitt verk öfver Svenska Vitterheten (på den dag, då jag erhöll Din första täflingsskrift-packa, läste jag sex correcturer); liktidigt fortgående

dagliga föreläsningar öfver den Romerska; det nu påbörjade Rudbecks Minne; dertill de från Dig skickade vers- och prosa-packornas studium; — allt detta, med mina svaga ögon, i denna mörkrets och ljusens årstid, och en helsa, som ännu alltsedan min vintersjukdom i Stockholm ej hunnit rätt återställas — med få ord: jag är ofta så yr i hufvudet, att allt går omkring, — och så uttröttad, att jag knappt orkar gäspa.

Jag måste nu afbryta, för att kläda mig till en allernådigsta souper-bjudning hos DD. KK. HH. Prinsarne.

Helsn. till Laura!

Din
Atterbom.

Ups. 14 Nov. 1847.

Bäste Broder!

Jag återsänder nu hela packan af de täflings-poemer, s. jag hittills mottagit: N:o 1—29. Det är väl ej värdt att uppsätta och afskicka något betänkande förr, än jag fått se äfven de öfriga.[1]

[1] Atterboms utlåtande är daterat den 27 november 1847 och har fogats till Akademiens protokoll för den 6 december s. å. Det omfattar 6 sidor.

I ett bref af d. 9 Juni 1846 uppgifver Thorilds måg Florello, att det vore bäst, om paqueter till honom inlemnades i Stockholm hos Grosshandlaren *Menk*, som skickar dem till Bokhandlaren i Greifswald Otte. Du vet tvifvelsutan, eller kan lätt få veta, om någon Grosshandl. Menk ännu i Stockholm finnes. Är han till, så måtte väl han ock veta, om Bokhandl. Otte i Greifswald ännu existerar; eller huru man skall på genaste viset till Florello framskaffa mitt exemplar.

Hjertl. helsningar till Laura och gemensamma Vänner! — Detta år är mordiskt för utmärkta personligheter: jag har med vemod förnummit, att Felix Mendelssohn bortryckts i sin bästa ålder, och att äfven den ypperliga roman-författarinnan Fru von Paalzow, hvars »Thomas Thyrnau» i fjol höstas skänkte mig och min härvarande umgängeskrets många glada aftnar, likaledes nyligen från jorden bortgått. —[1]

Din

Atterbom.

---

[1] Felix Mendelssohn-Bartholdy dog den 4 november 1847, Henriette Paalzow den 30 oktober s. å. Hennes historiska roman *Thomas Thyrnau* utkom 1843.

Stockholm d. 16 Nov. 1847.

Bäste Broder!

Tusen tack för Din vackra gåfva, som jag nyss med stor fägnad emottagit. Akademiska och andra göromål hafva hindrat mig, att ännu läsa mer, än den herrliga tillegnan och inledningen, hvilken mycket interesserat mig.[1] Snart hoppas jag få njuta af det öfriga. Laura har emedlertid satt sig i besittning af boken och förenar sig med mig i tacksamhet derför.

De bilagda exemplaren äro kringsände till sina adresser. Det, som är bestämdt för Prof. Florello, ville dock Grossh. Menck ej mottaga, ty han sade sig ej ha någon lägenhet derför till Greifswald. Jag skall fråga den hederlige Baron Manderström, som kanske gör utväg.

Härhos följer en ny sändning af Täflingskrifter, (N:o 30—36) som i allmänhet är bättre, än de föregående. Var god och lemna dem, efter skedd granskning, till Fahlcrantz. Med nästa post skall Du få återstoden (N:o 37—43.)

Helsning och Vänskap

Beskow.

---

[1] Atterbom hade ägnat fjärde delen av *Svenska siare och skalder* (1847) »Till Erik Gustaf Geijer». Bokens föremål var Thorild.

Ups. d. 21 Nov. 1847.

Bäste Broder!

De sednast erhållna digra Täflingsskriftpackorna ligga nu hos Grubbe. Jag har genomläst dem. De skola återkomma till den af Dig utsatta tidpunkten.

Tacka, å mina vägnar, på det förbindligaste för Baron Manderströms godhet att framskaffa boken till Prof. Florello. Bed honom tillika, att bifogade bref till mannen får medfölja!

Consistorium Academicum har, på mitt förslag, utsett Docenten i Vitterhetens Historia, Magister Stenberg, till Gustaviansk Stipendiat. (Man har nämligen gjort mig, nyligen, till Inspector öfver detta Stipendium). Men jag ser nu, att jag ej äger den del af Stipendiiförfattningarna, som just innehåller föreskrifterna om detta Stipendium. I hvilken form bör anmälandet härom från mig ingå till Sv. Akademien?

Med »Atlantikans fader» förhåller sig så, att jag i morgon (då jag, just för hans skull, afslutar mina Föreläsningar en vecka tidigare än mina Colleger) skall med allvar taga ihop med honom; — och sedan, odeladt, lefva för honom, ända tills han är vederbörligen af-conterfejad,

(så godt jag förmår). Atlanticans folianter, med diverse andra Rudbeckiana, ligga redan uppslagna omkring mig på alla bord och stolar. Men så länge 1) både Thorild och Föreläsn:a, och sedan 2) Föreläsningarna räckte, — på hvilka jag ej kunnat undgå, att offra mycken tid och möda, och i hvilka jag har skildrat Romerska Vitterhetens öden o. vigtigaste företeelser uppifrån Numas tid till Theodoriks o. Justiniani, — har jag omöjl. kunnat rigtigt fördjupa mig i beskådandet af dundergubben Rudbecks bild.

Hjertl. helsn. till Laura, och gemensamma Vänner!

Din
Atterbom.

Stockh. d. 3 Dec. 1847.

Käraste Broder!

Tack för brefvet. Enligt hvad jag kan erinra mig, är det fortfarande Svenska Akademien, som äger nämna Gustaviansk Stipendiat, för hvilket Historiarum Professoren är sjelfskrifven Inspector. Jag förstår således ej rätt, huru Consistorium Academicum kunnat utse Stipendiat och uppdraga Inspectors-befattningen åt Dig. Så

snart jag hinner framleta Stiftelseurkunderna, skall jag närmare yttra mig i ämnet.

Få vi nöjet att höra Dig sjelf läsa Ditt minne öfver Rudbeck på högtidsdagen? Det vore önskeligt. I annat fall torde Du hafva godheten att sända manuskriptet några dagar förut, på det att den ledamot, som skall läsa detsamma, hinner utse lämpliga episoder för läsningen, som vanligen ej plägar vara längre än 1/2 timma, eller något deröfver.

Det uppskjutna bestämmandet af kongl. priset för innevarande år, skall vid nästa sammankomst återtagas. Vid öfverläggningen förra gången hade Du ämnat rösta på Öfversättaren af Ossian, (Tit. Arfvedson), åt hvilken jag äfven bestämt min röst. Saken skall snart förekomma och jag får derför anhålla, att Du ville ju förr dess hellre, och hellst med omgående, sända Din sedel. Eljest var Assar Lindeblad också i fråga.

Laura helsar tusenfallt genom Din

vän
Beskow

Upsala d. 4 Dec. 1847.
(kl. 1/2 8 på aft.)

Bäste Broder!

Efter en nyss slutad tentamen, som upptagit det mesta af min eftermiddag, fattar jag pennan för att uppfriska mig genom ett litet samtal med Dig. Morgonen och största delen af förmiddagen hafva måst användas på oundvikliga facultetsgöromål; så att jag i dag hunnit skrifva — ungefär tio rader om min Rudbeck. Huru för en tjenstgörande Professor tiden bortpluttras, dag in, dag ut, — derom kan ingen göra sig ett begrepp, som ej sjelf har erfarit det.

Det oaktadt har jag nu ändteligen med mitt »Minne» kommit i ett slags fart; så att jag hoppas kunna till Högtidsdagen skicka, om icke det Hela, åtminstone så många stycken deraf, att en halftimma kan uppfyllas. I sådant fall skall det Hela, såsom sådant, dock insändas till Nyåret. — I alla fall medhinnes visst intet mer, än uppläsandet af t. ex. tre eller fyra bitar deraf; då ju — utom annat som skall meddelas — äfven Böttiger skall hålla sitt Inträdes-tal, hvilket visserligen ensamt kommer att upptaga mer än en timma. — Till uppläsning torde kanske begynnelsen, midten och slutet bäst kunna passa.

Väl hade jag ämnat jemväl denna gång personligen infinna mig i Stockholm — och således äfven sjelf bli min uppläsare. Men min läkare, Doctor Schulz, kom häromdagen till mig, enkom, för att såsom läkare afråda mig från en dylik resa under denna årstid. Ännu är i mitt vänstra bröst, och i allmänhet min vänstra sida, en icke fullt öfvervunnen qvarlefva af min olycksaliga Stockholms-sjukdom i vintras. Schulz vill icke, att jag, under sådana omständigheter, skall äfventyra en färd, som synes honom kunna medföra en betydlig försämring. — Jag hade eljest gerna kommit, för att få språka om med några gamla förtroliga Vänner; bland hvilka i främsta rummet Du.

Voteringssedeln i afseende på det Kongl. priset medföljer. Jag röstar på Ossians öfversättare äfven nu.

Hvad det Gustavianska Stipendiet beträffar: så måste jag, sista gången, i brådskan ha uttryckt mig derom på något otydligt sätt. Det har visst icke varit Consistorii mening, att tillvälla sig utnämnings-rättigheten. Consistorium föreslår blott Stipendiaten, eller anmäler honom hos Sv. Akad. såsom föreslagen, d. v. s. såsom den, enligt Consistorii tanka, förtjentaste bland de Sökande. Emedan i sjelfva Stiftelse-

urkunden, som nu ligger uppslagen framför mig, ej ett ord förekommer om formen huru detta Stipendium skall sökas, eller huru vid dess bortgifvande skall tillgå (utom det, att Sv. Akad. har »utnämnings-rättigheten till detta Stipendium», och att den Professor, som är Inspector Stipendii, »äger rättighet att, vid timad ledighet, hos Svenska Akademien *uppgifva* dertill en eller annan skicklig Studerande»): så har Consistorium antagit, enligt analogien med alla de andra Stipendier, der Stipendiaterne icke af Consistorium tillsättas, men föreslås (och detta vanligen i öfverensstämmelse med Inspectors förslag), att så borde äfven här förfaras. Och månne det ej så har tillgått förut? — Hvad åter mitt Inspectorskap öfver detta Stipendium vidkommer: så glömde jag sista gången att nämna, att det är ett blott interimistiskt, till dess en ny »Historiarum Professor» hunnit tillsättas. En sådan finnes ännu icke; och Consistorium utkorade mig, att — tills vidare — fylla luckan.

Det vissa är: att en till detta Stipendium mera förtjent ung man, än Docenten Stenberg, icke, för det närvarande, finnes inom Upsala murar. Men bedröfligt är, att detta Stipendium — Svenska Akademiens Stipendium — med sin

vackra afsigt och sitt ståtliga namn, skall vara så ömkligen litet!!!

Och nu — manum de tabulâ! — De hjertligaste helsningar till Dig sjelf, Din Laura och gemensamma Vänner, från Din

tillgifnaste
Atterbom.

P. S. Riksdagen börjar, sannerligen, både grått och ruskigt.

Upsala d. 12 Dec. 1847.

Bäste Broder!

Antingen med Böttiger om Onsdag, eller med Onsdags-posten om Thorsdag, kommer första stycket af mitt Minne. Sedan skall med Grubbe komma ännu ett. Nog kan jag skicka så mycket till quantum, att en halftimma, eller tre qvart, kunna fyllas. Men värre är, i afseende på quale, att jag föga hinner utarbeta just sådant, som Du kanske tycker hade bort företrädesvis vara förhanden till uppläsning. Jag trälar, att jag må stupa:*) men det går ej fort framåt med behandlingen af detta colossala ämne; och mina

*) Och med mina dåliga ögon, i detta evinnerliga mörker!!!

föregångare, på hvilkas materialier jag byggde stora förhoppningar, ha till det mesta slarfvat så, att jag alltigenom måste, så vidt jag förmår, se med egna ögon. Grubbe vet dessutom, huru hindrad af professors-göromål jag varit in i det yttersta. — När jag engång får min Minnesteckning färdig, hoppas jag, att hvarken Rudbeck, eller Svenska Akademien, skall hafva skam deraf. Men om jag till Högtidsdagen hinner lemna enkom vid ett dylikt parad-tillfälle tjenliga uppläsnings-bitar, — det är en kinkigare fråga.

Var god och låt mig få veta, med omgående post, den beslutade sinnebilden och devisen på medaljen efter min dundergubbe. Hinner jag utarbeta sjelfva slut-stycket, så ville jag der gerna försöka anbringa dem.

Böttiger har nyss för mig uppläst ett poem, hvarmed han ämnar sluta sitt Tal. Det är vackert, fyndigt, briljant — alldeles i andan och klangen af sal. Svärfar.

Din

Atterbom.

Helsn. till Laura!!!

Stockh. d. 14 Dec. 1847.

MKB! Tack för brefvet och för löftet, att få en del af Minnet öfver Rudbeck med Böttiger i morgon. Början, något midtuti, att sammanbinda, och slutet gör tillfyllest för läsningen. Franzén plägade sluta med minnespenningens omskrift. Medaljen föreställer denna gång: En Genius, sväfvande på en sky och hållande i högra handen en brännspegel, hvari han upphemtar solens strålar. Nedanför synes en rand af jordgloben, hvarpå läses Atland. Omskriften är: Inquirendo vastus, fingendo giganteus. I afskäringen: Ex nobili physiologo, archæologus audax, obiit MDCCII. — Slutet af Minnet väntas allrasist om Fredag, med Grubbe. Jag beklagar den ansträngning, Du måste göra för detta arbete. Mera en annan gång.

Tuus
Beskow

Hasteligen

En Studerande Grönlund har vunnit pris för Lappska Minnen. Han är af Norrlands Nation. Känner Du honom, så fråga, om han ämnar sig hit till högtidsdagen.

Thorsdags afton d. 16 Dec. 1847.

Bäste Broder! Förlåt — men jag är ej i stånd, att kunna skicka de återstående två slut-bladen förr, än med Söndags-posten. De ankomma då till Stockholm på Måndagen förmodl. omkring kl. 1 — så dags pläga vi nu få posten från Stockholm här; — och om det, såsom Grubbe förmodar, blir Du, som gör mitt Minne den äran att uppläsa det, så hinner Du då i alla fall, innan kl. 6, genomögna de bägge bladen. Hvad nu skickas, är just det sammanbindande midtstycket; jag inbillar mig ej ha gjort en ringa ting, då jag i går och dag hunnit sammandraga så på ett par blad allt, hvad i den tryckta skriften engång skall utförligt framställas. Jag förmodar, att, af det nu sända, allt bör uppläsas; ty icke blott polyhistorn och tusenkonstnärn är här målad in nuce, utan äfven fornforskarn och Atlantikern, i sin ställning till Svenska Vitterheten och Språket; således just den sida, hvarifrån han närmast angår Svenska Akademien. —

Hufvudet värker, och ofta nära svindlar; ögonen vilja ej heller rigtigt göra sin tjenst; — men så hoppas jag ändock, att kunna i morgon och öfvermorgon, med Guds hjelp, pressa ur mig

ett slags slut. — Jag har nu, i fjorton dagar, arbetat med min gubbe dagligen från 5 om morgnarna till 8 à 9 om aftnarna. Men så dristar jag ock säga, att han, när jag engång gjort denna Minnesteckning färdig, för första gången erhåller fullständig rättvisa.

Din
Atterbom.

Helsn. till Laura!

Ups. d. 19 Dec. 1847.

Deo gloria! — Här kommer nu ändteligen, gode Broder, äfven slut-stycket af min Rudbeckiad. Jag önskar, att Du, och flera, må med skäl kunna säga: »han har gjort sitt bästa». Det vissa är, att jag har gjort mitt yttersta, — och det, måhända, icke utan inspiration; åtminstone har jag skrifvit dessa sista blad med häftigt klappande hjerta, och stundom under tårar — men glädjens. Det var ändå en ståtlig Gubbe! Stolt var han öfver sitt fädernesland, ända till galenskap; men så hade man ock, i den tiden, ett fädernesland att högfärdas öfver.[1]

[1] Atterboms minnesteckning över O. Rudbeck trycktes i Sv. Akad. handl. D. 23, 24 (1850, 1851). För nästa sidas anekdoter se D. 24, s. 116, 103, 104.

Jag föreställer mig, att dessa blad bli ibland dem, som komma att uppläsas. De utgöra, från början till slutet, taflor — eller en enda sammanhängande tafla. Den är sammanbunden, såsom Du ser, med det som angår hans svenskhet, fornforskning och Atlantica. Troligt är, att man gerna skall höra skildringen af hans enskilda personlighet, hans ställning till De la Gardie och Carl XI, hans utseende m. m., och att gubben på taket skall göra någon effekt. Hvad extension eller quantum beträffar, så torde jag nu — alltefter som omständigheterna fordra eller tillåta — kunna lätteligen fylla både halftimman och tre fjerndelstimman, ja timman.

Egentligen borde det, som jag nära begynnelsen förtäljer om Rudbecks martialiska sång för Carl XI, stå närmare slutet, eller infogas i hvad der talas om Rudbecks personliga förhållande till denne Monark. Dit skall det ock flyttas, till tryckningen. Men äfven nu står det kanske icke på ett alldeles opassande ställe. Jag kunde ej förutse, när jag inskref det i brädden der, huru pass mycket jag skulle hinna utarbeta sjelfva slutstycket.

Min stil, hoppas jag, skall befinnas så redig, att både dessa sista blad kunna fort hinna ge-

nomögnas, och att uppläsningen öfverhufvud ej skall medföra någon svårighet.

Jag anhåller, att sedan, med Grubbe eller Böttiger, få hela Manuscriptet tillbaka, för att kunna fortsätta det Hela och fullborda det. Jag måste be derom, emedan jag sjelf ej äger någon afskrift, och icke ens ett ordentligt utkast eller en såkallad kludd; blott några små sibyllinska lappar, som innehålla endast den allraförsta till-totningen. — Ungefär två tredjedelar af detta blifvande Hela, eller nära derintill, har jag nu skickat. Hvad som återstår att fylla luckan, är 1:o berättelsen om striden mellan Rudbeck och Bartholin (denna har jag redan i utkast färdig); 2:o skildringen af hans förhållanden såsom Professor och Curator, till sina Colleger viritim och till Universitetet in totum; 3:o en utförligare behandling af hans fornforskning och Atlantica — och *detta* är, af alltsammans, det svåraste; mindre i afseende på saken, än på den tid som det upptager (NB. jag vill nödvändigt genast på Nyåret börja tryckningen af »Siarnes och Skaldernes» femte del); men så är det ock, af alltsammans, det hufvudsakliga. I alla fall ämnar jag nu, medan jag är i taget, arbeta derpå (om än med något menskligare ansträngning) ända till Nyårsafton. Kanske har

jag då åtminstone stommen af det Hela färdig. Med Guds hjelp, skola hvarken Rudbeck, eller Svenska Akademien, eller jag, få skam af mitt verk.

Och nu — lycka till, att allt vid den stora Högtiden i morgon afton må aflöpa förträffligt! — Jag sitter då, med de mina, hos Friherrinnan Kræmer; der vi skola läsa en Novell af Fru Heiberg. Min första vederqvickelse i morgon blir likväl, att förhöra tre Tentanter: en kl. 1/2 7 på morgonen; den andre kl. 9; och den tredje kl. 4 e. m.

Helsn. till Laura!

Din

Atterbom.

Stockholm d. 21 Dec. 1847.

Käraste Broder!

Ändteligen är högtidsdagen öfverstånden och jag får ett ögonblicks anderum att tacka Dig för ditt sköna minne öfwer Rudbeck. Det var, som sig borde, högtidens glanspunkt och vann allmänt bifall. Jag gjorde ett werkligt offer, då jag nödgades afstå från nöjet att läsa denna praktmålning, men jag hade måst lofva den he-

derliga Ekmark, att läsa hans poëm (Freden),[1] och — uppriktigt sagdt — vågade jag ej heller så lita på min förmåga, att obehindradt läsa konceptet, som först kl. 5 kom från posten, och för hvars genomögnande på förhand jag ej hade tid bland den mängd af detalj-bestyr, hvaraf Sekreteraren är upptagen under timmarne näst före sammankomstens början. Vännen Böttiger, som är närmare bekant med stilen, och hade tid att genomgå konceptet, åtog sig derför läsningen, hvilken lyckades förträffligt. Din föresats, att fullborda det återstående af Minnet, medan Du ännu är varm för ämnet, prisar jag högeligen. Det blir en skön länk i den kedja af minnesteckningar, som Franzén, Geyer och Järta skänkt oss.

Minnespenningen följer härhos, äfvensom Sedeln på Akad:s tidning för nästa år.

En af våra kamrater har i dessa dagar lidit en förlust, som smärtat oss alla. Enberg förlorade, korrt före högtidsdagen, sin enda son. Han är tröstlös. Modren nära förtviflan. Icke längesedan förlorade de den enda dottren och äro nu barnlöse. Hvilken sorglig framtid! Hvilken jul!

Gud bevare Dig och de Dina till en glad

---

[1] L. A. Ekmarcks *Freden* hade erhållit andra priset.

helg, ett godt slut på året och ett lyckligt kommande!

Helsningar tusenfallt från Laura.

Din
trofaste vän
Beskow.

Pastor Studach har anmodat mig öfversända närlagde bref. Manuskriptet till »Rudbeckiaden» återsändes, enligt Din önskan, med Böttiger, och kommer i morgon.

Stockholm d. 14 Jan. 1848.

Käraste Broder!

Hjertliga välönskningar till det ingångna året, för Dig och de Dina!

Ehuru wärderade Akademiens skrifna och talade loford må wara, så äro Hennes kontanta icke heller att förakta. På Hennes vägnar har jag äran sända, hvad kassan förmår, till tacksamhetsbevis för det wackra minnet öfver Rudbeck, d. v. s. på prosa 200 R. B:ko. War god och insänd quitto öfver summans mottagande, hellst med omgående, och datera det för slutet af December, emedan det tillhör förra årets räkenskaper.

Jag hade mycket att tillägga, men jag måste

ut att hålla ett förkrossande tal öfver salig Brinkmans vapen.[1] Det är sorgligt att nödgas gå omkring som »Dödsengel» och krossa vapensköldar, hellst sina gamla vänners.

Helsning och vänskap
Beskow.

Ups. d. 16 Jan. 1848.

Bäste Broder!

Tusen sinom tusen tacksägelser för Dina välönskningar! och så många välsignelser under det nya årets förlopp, öfver Dig och Din Laura, som mitt och de Minas hjertan nedkalla!

Sv. Akademiens »contanta loford» äro, såsom sagdt, ingalunda att förakta. De kommo ypperligt till pass, just vid tidpunkten af alla bodräknings-betalningar. Mitt qvitto medföljer, beledsagadt af min varma tacksamhet.

Jag mådde illa under sjelfva Juldagarne; men är nu rask igen, och arbetar dagligen på att väl komma i land med jätten Rudbeck. Nu är han dock i det närmaste färdig; endast stycket om Atlantikan har jag icke ännu sådant jag vill.

[1] Brinkman hade avlidit den 25 december 1847.

I nästa vecka — troligen på nästa Onsdag, min 58:de födelsedag — skall Sättaren påbörja fortsättningen af Thorild, eller femte Delen af »Siare och Skalder». — Du ser, att jag är i full verksamhet; detta, tillika med de Minas helsa, gör mig till en helt annan man, än jag för ett år se'n vid denna tid var i Stockholm, och håller mig uppe under dagar af nästan idel sorgeposter. — Ava Geijerstam (Wrangel)![1] Du kände ju henne? — För mig och de mina är denna oväntade förlust densamma, som den af en outsägligt älskad Syster eller Systerdotter. Hon var en af de älskligaste varelser jorden burit.

Brinkmans död borde visst ej förekommit oväntad. Och ändå!!! — Att råka och språka med honom ett par gånger om året, var ett af mina käraste Stockholms-nöjen. Öfver hans hvita hjessa hvilade aftonskimret af ett stort tidehvarf; han var ett af dess sista vittnen, och muntlig bevarare af en outtömlig mängd dyrbara minnen. Frid och ära öfver hans hågkomst!

Evigt
Din
Atterbom.

Hjertl. helsn. till Laura!

[1] Ava af Geijerstam dog den 12 januari 1848.

Upsala, Skottdagen 1848.

Bäste Broder!

Jag fick genom Dig, för några veckor sedan, ett bref mig tillsändt från Pastor Studach (är det verkligen hela hans titel?)[1] Inneliggande är svar derpå. Emedan jag i detta ögonblick ej vet, om han har någon mera specialiserad adress, än Stockholm tout court, — och jag icke gerna vill afskicka detta mitt svar på måfå, — så tager jag mig den frihet att bedja Dig vara god och sända det till honom. Jag har nu bedt honom uppgifva mig sin bestämda adress, för att sedermera slippa besvära Dig med denna förmedling.

Innan kort skall jag skrifva Dig till om hvarjehanda; jag hinner i afton ej.

Hjertl:ste helsn:r till Dig och Laura!

Din
Atterbom.

I dag har man på Tryckeriet börjat sätta femte delen af »Siare och Skalder».

[1] Drottning Josefinas biktfader J. L. Studach (1796—1873), apostolisk vikarie för Sverige och Norge och påvlig prelat.

Upsala d. 10 Maj 1848.

Bäste Broder!

En lång tid har nu förbigått, sedan vi sist hörde något från hvarandra. Mellertid fortrasar kollern öfver större delen af Europa — totus mundus stultizare coepit, sade redan den gamle hederlige Kejsar Franz i ett landtdagstal; och hvad skulle han icke säga nu? Äfven i vårt Sverige pallrar man tappert på, både nedantill och ofvantill, att så skyndsamt, som möjligt, förskaffa oss någon andel af Frankrikes och Tysklands nuvarande oskattbara lycksalighet.

Mitt närmaste ärende nu är att fråga Dig, om Svenska Akademien har bekräftat, eller afslagit, ett från Consist. Academicum för längesedan insändt förslag till Gustaviansk Stipendiat? Den föreslagne var en af mina Docenter, Magister Stenberg. Det vore önskligt, att snart få veta, om han är af Sv. Akad. utnämnd, eller icke; ty tiden till samtliga Stipendiernas utassignerande nalkas.

I den händelse, att något exemplar af 5:te bandet af Sv. Akad. Handlingar*) funnes till öfverlopps (eller ock till salu), skulle jag önska vid tillfälle erhålla det. Det innehåller Geijers

*) från 1796 —

sednare, af Akad. år 1810 (tror jag) belönta prisskrift; han lånade det af mig vid redigerandet af sina »Valda Skrifter», och slarfvade bort det. Nu är min samling derigenom defect.

Posttimman slår, och jag måste sluta. Hjertinnerligaste helsningar till Dig och Din Laura!

Din tillgifnaste
Atterbom.

Jag ville ge mycket, om jag nu finge sitta ett par timmar hos den från Paris hemkomne Gref Löwenhjelm, och höra honom berätta om Frankrikes nuvarande ställning.

Bäste Broder!

Icke blott en, utan tre gånger (näml. två gånger före den sista) har jag skrifvit till Dig om den Gustavianska Stipendii-saken och om Stenbergs föreslående af Consist. Acad. till utnämning efter Feilitzen; men först i Ditt sista bref, för hvilket jag hjertl. tackar,[1] underrättade Du mig om den formalitet, som härifrån, i afseende på tillsättandet af ifrågavarande Stipendium, är att iakttaga. Bäste Vän! det visar sig

[1] Detta Beskows brev har icke bevarats.

härvid, huru uteslutande Europas och Sveriges angelägenheter i denna tidpunkt upptaga Din uppmärksamhet; och jag undrar, vid Gud! icke derpå.

Otal. hjertinnerl. helsningar till Dig o. Laura!

Din

Atterbom.

Ups. d. 17 Maj 1848.

Stockh. d. 18 Aug. 1848.

Bästa Broder!

Ehuru jag ej vet, om Du för närvarande vistas i Visdoms-staden, sänder jag dock (i förmodan att Du snart dit återkommer) dessa rader, för att nämna, att Akademien önskar inhemta Ditt och Böttigers utlåtande öfver en täflingskrift, hvars författare begärt del af Akad:s anmärkningar. Stycket heter Amor och Psyche, och erhöll sednast mention. Af förstnämde anledning skickar jag det först till Böttiger, som jag förmodar med säkerhet vistas i Upsala, och lärer han lemna dig del både af skriften och af sitt omdöme deröfver. Skulle han emot förmodan vara borrtrest och Du åter residera i Upsala, så kan Du hafva godheten och, till tidens vinnande,

först se på handlingarne.*) I första dagarne af September borde utlåtandet inkomma till Akademien.[1]

Jag har varit sjuk både till kropp och själ. Det är ej heller underligt, under sådana väderskiften i både den fysiska och intellektuella werlden. Krig, pest och död! . . . Den sednare grasserar värst inom Svenska Akademien. Sistledit år skulle vi fylla rummen efter Tegnér, Geyer och Järta, och nu efter Franzén, Berzelius och Brinkman!

Jag hoppas att Du och de Dina må väl. Många helsningar från Laura, genom Din

trofaste vän
Beskow.

Upsala den 10 Sept. 1848.

Bäste Broder!

För någon tid sedan erhöll jag på landet några rader från Dig, hvilka jag, efter min ny-

*) D. v. s. uttaga hans bref med Akad:s post i dag.

[1] Rörande denna tävlingsskrift tillskrev Beskow Böttiger den 18 augusti och 15 september 1848 (K. B.). Böttiger svarade den 4 och 9 september s. å. (Sv. Akademiens arkiv). Hans utlåtande är fogat till Akademiens protokoll för den 9 oktober 1848.

ligen skedda inflyttning hit, ej är i stånd att bland mina papper igenfinna. Jag minns dock, att der talades om ett poem Amor och Psyche, hvilket jag och Böttiger skulle, enl. Sv. Akademiens önskan genomläsa och bedömma. Jag visste då ej annat, än att Böttiger var i staden, och poemet redan i hans händer. Kanske har Du skickat det till honom? Han återväntas hit med allraförsta. Låt mig med ett par ord veta, om Du vill, att jag, i fall af hans längre uteblifvande, skall ensam granska och bedömma poemet; hvilket jag, i sådant fall, visserligen icke får undandraga mig. — Jag har en allmän hågkomst af det ifrågavarande skaldestycket. Jag minns också, att jag, i mitt betänkande öfver fjolårets pris-skrifter, gjorde deraf en liten karakteristik, eller fällde deröfver något summariskt omdöme. I fall dessa Betänkanden förvaras, vore det roligt, att erhålla en afskrift af dessa rader — den första läsningens, det första intryckets resultat.

Ja — tiden är, på alla vis, kulen och kuslig. Bekymmersamt är ock särskildt för Sv. Akademien, huru hennes många och stora förluster skola ersättas. Dystert är ock det värf, som nu redan en lång tid varit Ditt, att vandra omkring från graf till graf såsom en banér-krossande Dödsengel.

Jag längtar få höra, att Din helsa förbättrats. Gud bevare och välsigne Dig!

Din
trofaste
Atterbom.

Laura helsas på det hjertligaste.

Stockholm d. 15 Sept. 1848.

MKB.

Återkommen i går afton från en utflygt åt landet, hade jag det nöjet att emottaga Ditt wänskapliga bref af den 10:de dennes, för hvilket jag skyndar att tacka.

Ditt yttrande[1] öfver täflingskriften Amor och Psyche war af följande lydelse:

»Apuleji undersköna saga klädd i hexametrisk form. Jag har i detta ögonblick ej Apulejus till hands, att jemföra, men ser åtminstone i Psyches sätt att wäcka Amor en afvikelse, som ej är lycklig. Författaren har ett i wåra dagar mindre wanligt sinne för antikartad känslostämning och diktion, men är ändå i den sednare slarfvig, och än mer i sin vers. Hans behandling i afseende

[1] Detta ingår i Atterboms utlåtande över 1847 års poetiska tävlingsskrifter.

på hexametern är ytterligt begreppslös och vårdslös. Skada! ty detta stycke hade, med ringa möda, kunnat göras till ett, som förtjent utmärkelse.»

Tantum. För egen del instämmer jag i detta omdöme. Men nu vill förf. ha närmare besked, hvilka ställen böra omarbetas. Månne det ej i sådant fall vore lämpligt att litet närmare detaljera bristerna? — Att sätta märken vid de ofärdiga verserna?[1] Enligt hwad Böttiger tillskrifvit mig, har han sändt Dig skriften. Hellst hade Akademien önskat få utlåtandet till den 18:de dennes (nästa måndag) då Hon har sammankomst, ty förf. lärer vilja omarbeta stycket till nästa täfling, och har således ej längre tid på sig, än till månadens slut. Men detta blir, åtminstone hwad Böttigers yttrande beträffar, omöjligt. Emedlertid vore det väl om vi finge Ditt votum, eller rättare anmärkningarne, så fort sig göra låter.

Många helsningar från Laura genom Din

tillgifnaste

Beskow.

---

[1] Poemet, med Atterboms rättelser, ligger bland 1847 års tävlingsskrifter (n:o 36) i Sv. Akademiens arkiv jämte den anonyme författarens brev till Beskow.

Stockholm d. 26 Sept. 1848.

MKB.

Med anledning af hvad jag nämde i mitt sednaste bref, d. 15 dennes, får jag anhålla, att Du täcktes med första (hellst med omgående) insända ditt yttrande öfwer täflingskriften Amor och Psyche, jemte sjelfva poëmet. Förf. har fått löfte om yttrandet inom månadens slut och vi ha ej många dagar quar.

Från Böttiger, som sednast rest till Skåne, väntar jag postdagligen utlåtande. Det hinner dock ej meddelas dig.

Helsning och vänskap
Beskow

Upsala d. 28 Sept. 1848.

Bäste Broder!

Här återkommer nu poemet Amor och Psyche: med min kritik, och (till någon del) med min omarbetning.[1] Presserad vid samma tid af manuscript till Föreläsningar, som skola

[1] Atterboms yttrande om *Amor och Psyche*, daterat den 28 september 1848 och omfattande 11 sidor, förvaras i en samling »Handlingar rörande tävlingsskrifter» i Sv. Akademiens arkiv.

börja med nästa vecka; af manuscript till »Siare och Skalder», som äro under tryckning; af manuscript till November-häftet af Palmblads tidskrift, som i nästa vecka begynner sättas; och tillika af detta mig från Sv. Akademien ålagda Betänkande, — samt till alltsammans utrustad med ögon, som numera blott få timmar om dagen kunna till läsning och skrifning begagnas, ja, vissa dagar allsicke — har jag ej skyndsammare kunnat bli färdig; helst som jag i det längsta väntade, först på Böttiger, och sedan på hans anmärkningar. Mellertid har jag dock, sedan jag ändtligen grep saken an, gjort mig (såsom Du ser) besvär med besked: kanske mer, än jag behöft; kanske till och med mer, än jag bort. Är Författaren ung, så ångrar jag det icke; och ej heller, att det, i en så bråd tid, fråntagit mig hela sex dagar. Ty då kan det bli något af honom: anlag i hans poem finnes verkligen. Men svensk metrik synes han behöfva studera, och inöfva, ända tills October 1849.[1]

Besynnerligt nog, att bland mina många overkställda ungdoms-planer har ock varit ett Epos om Amor och Psyche; likaledes i hexametrer, och likaledes i tre sånger.

[1] Med den omarbetade dikten hemförde författaren, C. F. A. Holmström, 1849 ett andra pris i Akademien.

Till förverkligande af denna plan har dock ingenting blifvit kastadt på papper. Deremot äro mina gömmor fullproppade af chaotiska utkast- och fragment-massor i vers och prosa, till hvarjehanda andra större poetiska, mythologiska, philosophiska, vitterhets-historiska o. s. v. compositioner och arbeten. Nya planer tränga de gamla; min tjenstbefattning såsom Professor hämmar och afbryter oupphörligt så de nya, som de gamla företagen; min arbetslust är lika ung, och — jag smickrar mig dermed — ännu i allmänhet min själsförmåga. Men — efter Jul ingår jag redan i mitt sextionde år! Slutet på allt detta är lätt att förutse; om det ej tillåtes mig att några år i förväg anticipera min Emerititid, och dymedelst vinna, för mina sannolikt ej många återstående lefnadsår, ett litterärt lugn att odeladt använda på stora och sammanhängande arbeten, medan jag ännu har någon rest af ungdomlighet, helsa och synkraft qvar. En transaction, som kunde (med Höga Vederbörandes bifall) snart nog föra mig till vinnande af detta mål, skulle faciliteras, ja i sjelfva verket genast göras möjlig, om Svenska Akademien vore ädelmodig nog att förhöja min lilla pension till 500 Rdr, eller till och med blott till 400. Men derpå lär ej vara att vänta och hoppas. — På något

vis måste jag mellertid snart söka att få min ställning förändrad, om jag ej skall både andligen och lekamligen gå under; om ock min räddning, min tillåtelse att få lefva endast för Poesien och Sveriges Litteratur, måste köpas för det pris, att i ekonomiskt afseende bli ad extremum redactus.

Jag hade ännu åtskilligt att tillägga: men nu kom Universitetets Rector, Prof. Lindblad, och inbjöd mig att hos honom tillbringa aftonen med — Frankfurter-Ambassadören Welcker. Denne har väl aldrig varit min man; han har en betydlig andel i beredandet af Tysklands nuvarande upplösning: — men det skall bli kuriöst, att höra hvad han nu har att förkunna.[1]

Din gamle
Atterbom.

Laura helsas trohjertl:n.

---

[1] Statsrättsläraren och politikern K. T. Welcker (1790—1869) sändes i augusti 1848 av tyska centralstyrelsen i Frankfurt i diplomatisk mission till Sverige.

Stockholm d. 6 Okt. 1848.

Käraste Broder!

Tack för brefvet och för yttrandet! Gud tröste oss, om alla dylika utlåtanden skulle vara så utförliga, utarbetade, vägledande och skönskrifna, som detta! Sedan Leopolds tid (ty han lemnade äfven mönster i denna del) kan jag knappt erinra mig ett så utarbetadt anförande öfver en täflingskrift. De flesta affärdas med ett summariskt omdöme, och det är äfven föga annat möjligt, då, som nu, 50 skrifter om året inkomma.

Tro ej, att jag glömt eller blifvit likgiltig för frågan om en förhöjning af Din lilla Akademiska pension. Men enligt hvad jag tror mig redan hafva nämt, är det ett gammalt beslut i Akad:n, att, i mån af ingångna pensioner, i främsta rummet förse Ordboks-verket (som är en hedersskuld) med hvad det nödtorfteligen erfordrar innan enskilta pensioner ifrågakomma. Jag önskar och hoppas dock, att med nästa år detta stadium inträffar. Tills vidare har Akad:n måst inskränka sig, att endast honorera särskilt hvad som skrifves för handlingarne. Detta har väckt en tanke som jag nu vill meddela. Enligt ett beslut, vid Franzéns död, skulle uppdraget att

skrifva minnesteckningen gå à tour de rôle. Fråga har varit att i år välja en krigare (Generalen, Grefve Thure Gabr. Bjelke) och att anmoda Strinnholm skrifva minnet. Men nu förekommer, att Fryxell skrifvit ett äreminne öfver Dahlberg (ett prisämne, öfver hvilket ingen antaglig täflingskrift på 3 år inkommit.) Då något deraf kommer att läsas på högtidsdagen, torde det vara lämpligare för omvexlingens skuld, att till föremål för Akad:s minnespenning detta år välja t. e. en skald, eller en lärd. Jag har tänkt på »den Svenske Hesiodus» Stjernhjelms ypperlige lärjunge Columbus. Skulle det ej interessera dig, att teckna honom? Det blefve en liten wacker tafla. Om du inskränker dig till det vanliga omfånget af dylika minnesskildringar så kan det vara skrifvet på ett par weckor (hellst du redan har ämnet i hufvudet) och honoreras med 200 R. B:co. Det vore för innevarande år en liten tillökning i den Akademiska inkomsten. Jag har äfven tänkt på Björner, Frese, m. fl., men Columbus är ett så wackert namn, en så älsklig bild, att jag anser den böra hafva företrädet, och du behandlar den säkert äfven con amore. Om måndag skall frågan afgöras. Var derför god och säg mig med omgående, om Du är redo att mottaga uppdraget. Att mästaren Stjern-

hjelm och hans tid (mera poëtisk än vår) få sin del deri, är dig säkert ej emot. — Jag hoppas, att Akad:n går in på mitt förslag.

Tusen helsningar från Laura, genom Din tillgifne

Beskow

Upsala d. 8 Oct. 1848.

Bäste Broder!

Hjertl. tack för sednaste skrifvelsen! Det fägnar mig, att Du är nöjd med min åtgärd vid Amor och Psyche. Till en kanske mer än behöflig grundlighet dervid lockade mig, utom andra motiver, äfven det (i sitt slag interessanta) experiment, att se, huru pass högt ett dylikt opus kan upplyftas nästan endast derigenom, att man, med möjligaste bibehållande af författarens ord, sätter dem i ordentliga verser.

Förlåt, att jag verkligen hade glömt bort den underrättelse Du redan förr gifvit mig, om det af Svenska Akademien vidtagna beslutet i afseende på de återingångna pensionernas användande i främsta rummet för »Ordboken». Jag gläder mig emellertid åt den nya utsigt Du nu för mig öppnat, till en möjligen snart nog in-

träffande handräckning åt mig. Ett årligt understöd af t. ex. 500 Rdr B:co skulle betydligt facilitera min ställning i ekonomiskt afseende, ja, göra den helt och hållet bekymmerfri; äfven om jag innan kort tager det numera inom mig fullt beslutade steg, att söka, medelst någon uppoffring af enskilda medel, förskaffa mig en fri lefnadsafton, att ostördt inrymma åt Poesien och Litteraturen.

Ditt förslag om Columbus antager jag; och skall, i fall Akademien går in derpå, söka uppfylla det så godt jag förmår. Alldenstund detta blir en miniatur-bild, och lika litet kan som bör varda något annat (Rudbeck var ett colossalämne), så hoppas jag, om jag får någorlunda behålla helsan, kunna medhinna den inom de tre veckor, som komma att förflyta ifrån tidpunkten af mina föreläsningars upphörande till Svenska Akademiens nästa högtidsdag. — »Frese» (en potentierad Columbus) är visserligen i sig sjelf ett ännu vida skönare, rikare, ja högst förtjusande ämne; men af honom kan jag, med mina ringa krafter, icke göra någon bättre målning, än jag redan i »Siare och Skalder» gjort. (Dock borde visserligen äfven han, bland Sv. Akademiens Minnesteckningar, icke saknas). Väl har jag der också tecknat Columbus; men lyckligt-

vis så compendiöst eller »skizzenhaft», att der ännu återstår mycket att utfylla.

— Welckers vishet var (såsom man i förväg kunde föreställa sig) ungefär »Aftonpostens»,[1] med ett litet plus af Tysk lärdom. — De Tyskarne!!! I Frankfurt etc. går hyggligt till. Vi ha nu, redan i månader, lefvat i ett nytt näfrätts-tidehvarf; nu har kannibalismen gjort så skyndsamma framsteg, att endast ätandet af menniskoliken återstår.

Hjertl. helsningar till Laura! — Var god och låt Din vaktmästare bära bilagda biljett till Enberg.

Din
Atterbom.

Stockh. d. 10 Okt. 1848.

MKB.

Vi stadne vid Columbus. Det är en täck, intagande bild, tillräckligt glömd, för att synas för de flesta ny. När jag genomgick hans skrifter för Ordsamlingarne öfverraskades jag af den renhet i versbildning och det (för den tiden) wackra språk, som utmärker honom. — 1 och 3 stroferna

[1] Under ledning av V. F. Dalman utkom 1848 $^{22}/_{6}$—1850 $^{24}/_{12}$ den liberala nyhetstidningen Stockholms Aftonpost.

i hans dikt Skapelsen ha så välljudande alexandriner, som de i allmänhet sedan blifvit skrifna. Hans Tröstesång från 5 strofen: Sker mig ondt utaf min nästa, samt 6, 7 och 9 stroferna, äro så innerligt vackra, att de äfven nu med nöje skola höras, till och med på en Akademisk högtidsdag. Äfvenså tanken i »Dödsbetraktelsen»:

»Ett annat folk då solens klarhet skådar» &.,

den vackra »Aftonsången»

»Du höga himlamakt» &.

hans tankespråk:

»En trogen vän och roligt sinn
Är aldrastörsta skatten min.»

flera af hans epigrammer, m. m, de båda psalmerna, N:o 439 och 440, icke till förgätandes. Columbus vid Stjernhjelms dödsbädd är en vacker tafla, som säkert blir rörande under din hand. Du säger dig vilja begynna minnet först efter dina föreläsningars slut. Men blir det ej för sent? Är det ej bättre att begagna de första lediga stunder, som förekomma, och att sedan öfverse arbetet när det lider närmare högtidsdagen? — Att sätta på sista stund, är altid betänkligt.

Men hvar skall man få ett porträtt af Co-

lumbus, att följa, för medaljen? — Kan Du lemna någon upplysning härom, så gör det så fort möjligt.

Laura helsar!

Din

tillgifne

Beskow.

Stockh. d. 17 Okt. 1848.

MKB.

Härmed får jag sända första foran af innevarande års wittra skörd, 14 kärfvar, dock icke särdeles axrika och gifvande. Af dessa är N:o 14 utan jemförelse mest förhoppningsfull, åtminstone i min tanka. Men den behöfver koncentrering och klarhet, för att blifva hvad den kunde vara. När Du genomgått remissen, torde Du hafva godheten sända den till Fahlcrantz, som vidare torde förpassa den till Böttiger. Till genomläsningen torde Herrar Granskare ej behöfva mer än 4 dagar hvar, då skrifterna torde få återförväntas hit till Måndagen den 30 dennes, för att genomgå en ytterligare skärseld.

Till minnespenningen öfver S. Columbus har Valerius uppgifvit ett wackert förslag, med an-

ledning af den ädle ynglingens blygsamhet och dyrkan af Stjernhjelm. Det lyder sålunda:

Framför en Cypress, hvarpå ses fästad en lagerkrönt lyra, står, i bedjande ställning, en ung Apollo-prest, klädd i fotsid mantel och med hufvudbindel.

Omskriften:

Spiritum caræ tenuem Camenæ, (hemtad, med förändring af ett enda ord, ur Horatius), angifver på ett wackert och rörande sätt, att Columbus, vid sin mästares graf, beder om en ringa flägt af hans skaldeanda.

Många helsningar från Laura, genom Din

tillgifne
Beskow.

Åter en ädel man, en prydnad för fäderneslandet borrtgången: Södermark![1] Mer än någonsin, kunna i våra dagar tillämpas skaldens ord:

»Det usla frodar sig, det herrliga förgår
Och lian svänges blindt af vänsterhändta döden!»

Hvad återstår nu af Carl Johans lysande tidehvarf?! —

[1] Konstnären O. J. Södermark avled den 15 oktober 1848.

Ups. d. 1 Nov. 1848.

Bäste Broder!

Innan kort skall Du få höra mer af mig. I afton hinner jag ej mer, än återskicka N:o 9—14 af täflings-poemerna. Snart skola äfven de öfriga komma. Äfven prosa-skrifterna har jag genomläst. — Af årets poetiska skörd torde väl Sonetterna till Julia böra anses för det mest lofvande. Några ibland dem äro utmärkt vackra. Af prosan är väl N:o 3 det bästa.

Du får nu i dagarna se en uppsats af mig (ur mina fjolårs-höst-föreläsningar öfver Romerska Poesiens Historia), som jag tror skola interessera Dig. Den afslutar November-häftet af Palmblads tidskrift — och lyktar med en öfversättning af begynnelsen till Lucretii De Rerum Natura.[1] I dessa dagar läser jag öfver den Orientaliska Poesiens, och skall snart begynna om den Grekiska. Du kan af det i P—ds tidskrift meddelade fragmentet se, huru mycken tid och möda dessa föreläsningar kosta mig. I utkast har jag långa sträckor af en allmän Poesiens Historia

[1] *Catullus och Lucretius* i Läsning för bildning och nöje. Årg. 2. H. 11, 1848.

(äfv. de ny-europeiska Litteraturernas) färdiga. Får jag tjenstfrihet, så torde jag väl utgifva åtminstone vissa partier deraf. —

Omkring d. 17 ell. 20 dennes ämnar jag, med Rectors tillåtelse, afsluta mina nuvarande höst-föreläsningar, — för att sedan få ostördt egna en hel månad åt Columbus. Tack för Dina indicier i afseende på detta ämne. Hvad portrait angår, så försäkrar åtminstone J. H. Schröder, att något sådant, tyvärr! svårligen lär finnas. Han säger sig ha skrifvit till Dig derom.[1]

Gud välsigne de hedersmännen Jellachich och WindischGrätz! Lyckas deras förehafvande, så bli de Österrikes, Tysklands, ja kanske Europas och Sveriges räddare.[2]

Hjertl. tack för de vackra verserna öfver hädangångne vännen Södermark! Äfven nekrologen öfver honom i »Tiden» är ypperligt uppsatt.[3] — Ja väl! »Det usla frodar sig, det herrliga förgår»! I både den yttre och den

---

[1] Schröders brev (15 okt. 1848) i Sv. Akademiens arkiv.

[2] Greve J. Jellačič de Buzim och A. C. F. furst av Windisch-Graetz ledde hösten 1848 krigsoperationerna mot ungrarne och det insurgerade Wien.

[3] Beskows dikt *Vid Södermark's graf, den 23 oktober 1848*. Stockholm 1848. Även nekrologen i Tiden den 24 oktober, avslutad med de nyssnämnda verserna, var författad av Beskow.

inre verlden förspörjer man intet annat, än — November-väder.

Evigt Din trognaste
Atterbom.

Helsn. till Laura! —

D. 9 Nov. kl. 3/4 7 på aft. [1848].

Bäste Broder!

Nyss hemkommen från min föreläsning (jag föreläser mellan 5—6 på e. m.), hinner jag blott slå ihop detta convolut o. afskicka det. Mera härnäst. — Mina föreläsn:r besökas nu ånyo af Fruntimmer, sedan ett stort rop gått ut i staden om huru interessant jag recenserar G:la Testamentet (Hebreernes Poesi o. Vitterhet). —

Trol. slutar jag i alla fall mina förel. den 20 (för Columbi skull).

Lef väl för denna gg! Helsn. till Laura! —

Din
Atterbom.

Ups. d. 12 Nov. 1848.

Bäste Broder!

Min okunnighet om snällpostens rätta natur har gjort, att Du först i morgon erhåller det

paquet med samtl:a täflingsskrifterna från 15—26, som var ämnadt att komma en half vecka tidigare, men nu har legat på härvarande Post-Contoir alltsedan i Thorsdags. Jag hade näml. sistl. Onsdags afton förfärligt brådtom, och uppsköt derföre afsändandet till följande dagens snällpost; men då förklarade Postmästaren, att Snällposten ej mottager så stora bref, som detta. Ergo — — — Förlåt!!!

Det är mig i dag icke möjligt, att hinna uppsätta mitt lilla betänkande, ehuru kort och knapphändigt det blir denna gång.[1] Hela förmiddagen måste användas för morgondagens föreläsning, och i eftermiddag har jag måst tentera en person, tills nu nyss (kl. 1/2 7). I gode Herrar i Sthm hafven ej begrepp om, huru jägtad en stackars tjenstgörande Professor är så länge terminen räcker; synnerl:n om han har så dåliga ögon, som jag. — Mellertid kan jag säga i förväg, att jag tillstyrker det mindre priset för Sonetterna till Julia och N:o 24 Elegierna öfver Franzén, samt N:o 3 af Prosa-skrifterna. Dernäst är väl N:o 14 (Barndomsvännerne)

[1] Atterboms utlåtande, daterat den 19 november 1848 och omfattande 6 sidor, är fogat till Akademiens protokoll för den 1 december s. å. På grund av skaldens ögonsjukdom är endast slutet — om de prosaiska tävlingsskrifterna — nedskrivet av honom själv.

det, som måhända kunde förtjena en liten penning; men det är förskräckl:n långt och uttänjdt. Äfven N:o 11 (Kärlekens Lof) förtjenar åtminstone en prydl. mention. Deri är kanske mera originalitet, än i det förutnämnda — som föröfrigt visserl. är täckt och (i det närmaste) correct.[1]

Snart skall Du få höra mera af mig. Nu kommer folk på visit, och jag måste sluta.

Helsn. till Laura!

Städse Din
Atterbom.

Stockh. d. 21 Nov. 1848.

MKB.

Tack för särskilta bref och meddelanden. Nu är fråga om kongl. priset. Bland flera föremål för detsamma har uppmärksamheten i främsta rummet riktats på Hagbergs Öfversättning af Shakespeare, som onekligen är af särdeles wärde för wår litteratur. Att förf. vistas vid Rikets andra högskola ger en anledning till att utmärka honom, enär det mera sällan händer att Herrar

[1] Om utgången av årets tävlan se G. Ljunggren, *Svenska Akademiens historia.* D. 2, s. 184, 185.

Lundenser bli föremål för Sv. Akad:s hedersbetygelser, hvaröfver äfven stundom klagats. Malmström vore äfven i hög grad förtjent, men om han kommer i fråga att inkallas i Akad:n vid nästa val, så torde den närvarande utmärkelsen lämpligen kunna tillfalla en annan och äldre broder i Apollo. Dernäst har Beckmans Psalmhistoria ansetts såsom ett werk, hvilket, när det framskridit längre, väl kunde förtjena afseende.[1] Bland äldre förtjenster har nämts Wallmark och bland nyare wår berömda Roman-författarinna Fru Carlén. För Henne vore dock guldmedaljen måhända lämpligare. För närvarande ser det ut, såsom skulle pluraliteten bestämma sig för Hagberg.

När Du gjort ditt val, torde jag (hellst till nästa måndag) få din omröstningssedel.

Jag har ännu 7 bref att skrifva i eftermiddag och hinner derför ej mer än att, med framförande af Lauras helsning, teckna Din

trofaste vän
Beskow.

---

[1] J. W. Beckmans *Den nya svenska psalmboken, framställd uti försök till svensk psalmhistoria* hade börjat utkomma 1845.

Upsala d. 26 Nov. 1848.

Bäste Broder!

Härmed skickar jag min röstnings-sedel i afs. på det Kongl. Priset. Den innehåller namnet Hagberg. Hans öfversättning af Shakspeare har onekl. den förtjenst, att, såsnart hans namn blifvit nämndt, synes man, för det närvarande, icke kunna tänka på någon annan.[1] — Af de öfriga föreslagna, skulle jag eljest helst röstat på Wallmark.

Jag minns ej, om den röstandes namn skall stå i eller utanpå Röst-sedeln. Det förekommer mig rigtigare, att det icke utsättes; derföre har jag så gjort. Är det emot lagen eller vanan, så torde det för denna gång ursäktas.

Om valet af Ledamöter till Akademien skall jag ofördröjl. meddela mina funderingar. I afton hinner jag icke.

Jag hade ämnat sluta mina föreläsningar i sistl. vecka; men kunde icke, i anledning af Prinsarnes härvaro. Nu slutar jag dem (med Rectors tillåtelse) i morgon. (De andra sluta nästa Thorsdag). På Columbus skola sedan uteslutande alla mina tankar rigtas. Lyckligtvis

[1] C. A. Hagberg erhöll 1848 års kungliga pris.

är det ej ett sådant jätte-ämne, som Rudbeck.

Hjertl. helsn. till Laura!

Trofast
Atterbom.

P. S. »Barndomsvännerne» (N:o 14) torde väl, vid närmare eftersinnande, dock näppl. förtjena mer än en vacker Mention.

Stockholm d. 12 Dec. 1848.

Min HedersBroder!

Jag hoppas, att det nu lider framåt med minnet öfver Columbus, och att Du skänker oss den fägnaden att sjelf uppläsa det på högtidsdagen. Det förhöjer altid werkan af ett dylikt föredrag, då det utföres af författaren sjelf. Det war nu äfven längesedan som härvarande Allmänhet hörde Din stämma, hvilken vunnit så mycket bifall. Långt behöfver föredraget i allt fall ej blifva, på sin höjd 1/2 timma, ty du vet att trängseln och wärmen på Börssalen i allmänhet göra nödigt att afkorta föredragen. I förhoppning att vi få den fägnaden att se Dig här, nämner jag på förhand min önskan, att Herrar

Ledamöter behagade samlas till middag hos mig dagen före högtidsdagen, eller den 19:de, då Du är obeskrifligt wälkommen. Du kan ju, som det heter, slå Dig tillsammans med någon af de öfriga kamraterna — Grubbe, Böttiger, Fahlcrantz eller Fries — om en bequäm vagn, så blir resan ej så besvärlig och äfven mindre kostsam.

I går inkom ett poëm, kalladt Verldsstriden, hvilket härvarande ledamöter funno af den egenskap att det borde uppläsas på högtidsdagen.[1] Jag sänder det till Fahlcrantz (n. v. Kansler) hvilken lärer meddela Dig detsamma. Det är, hvad man kan kalla ett ord i sinom tid.

En täflingskrift: »Prof-öfversättning på Tyska af Svenska Psalmboken», har ej återkommit. Skulle den händelsevis ha stannat hos Dig, så var god och tag den med.

Laura helsar, wälkommen!

Vänskapsfullt

Beskow.

---

[1] Diktens författare var ingen annan än Beskow själv, som låtit inspirera sig av årets stora politiska händelser.

Upsala d. 13 Dec. 1848.

Bäste Broder!

Hjertl. tack för Din sednaste skrifvelse, och för den vänskapsfulla inbjudningen till middag den 19! Jag hoppas få begagna mig deraf i verklig och omedelbar personlighet; emedan jag denna gången ämnar gripa mig an och komma, — i trots af det omätliga obehag, som just med en resa på denna tid af året är förknippadt. Att Fries kommer, tviflar jag, ehuru vi gjort vårt bästa att öfvertala honom. Deremot kan Du påräkna Grubbe, Fahlcrantz, Böttiger och mig. Således bli vi åtminstone sju vid bordet (så vida ej Valerius orkar vara med). Men skall ej Skogman hålla sitt inträde? Eller ämnar han, i cunctationen dermed, härma den, till hvars efterträdare han blifvit korad?[1]

Af Minnet öfver Columbus skall det mesta komma med Böttiger om Lördag. Rigtigt färdigt hinner jag det icke till Högtidsdagen. Oundvikliga omständigheter gjorde, att jag långt sednare, än jag hade tänkt, fick börja det; och tilllika, hela denna tid, varit (till och med) mer än

[1] Skogman höll sitt inträdestal i Akademien den 20 december 1848. Hans företrädare, Järta, som där invaldes 1819, tog först 1826 sitt inträde.

vanligt besvärad och hindrad af min ögonsjuklighet. Hvad jag egentligen icke hinner färdigt, är sjelfva karakteristiken öfver hans skrifter, eller öfver det egendomliga af hans poesi. Den biographiska teckningen deremot är jag nära att afsluta. Med få ord: ungefär en veckas arbete efter Högtidsdagen återstår, för att fullborda verket. — Mellertid skall jag säga Dig, att det blir, för älskare af vår Vitterhets Historia, innehållsrikare, interessantare, än jag någonsin vågade förmoda. Jag har hittat på åtskilligt nytt eller obegagnadt; och vårt Bibliothek har, utom detta, ännu mera, som jag först efter min återkomst från Stockholm hinner excerpera. — Hvad jag redan har färdigt deraf, uppläste jag i går hos mig i en sällskapskrets, som hade den godheten att förklara sig deraf mycket interesserad. Men redan detta upptog nära en timmas tid. Du får teckna i brädden, hvad Du vill ha uppläst och uteslutet.

Om val till nya ledamöter få vi vidare rådslå. Att för Akademien ett större antal af i Stockholm boende ledamöter behöfves, finner jag naturligt. Har eljest ingen tänkt på J. H. Schröder? Jag vet, hvad som kan sägas emot honom; men ock, att ganska mycket kan sägas för honom; bland annat, att han skrifver en i

historisk, biographisk och äfven oratorisk stil ypperlig svensk prosa, och att särdeles öfver Brinkman ingen skulle tala hvarken grundligare, vackrare eller mera con amore, än han.

På »Verldsstriden» är jag nyfiken. Om jag från Fahlcrantz erhållit Proföfversättningen af Psalmboken, minnes jag ej; ligger den bland mina papper, så skall den väl kunna tillrättaskaffas.

Mera innan kort muntligen! — Till Laura de varmaste helsningar! —

Din
Atterbom.

Trol. kommer jag att bo i Bergstrahlska huset. Går allt efter önskan, så står jag väl någon stund af Tisdag f. m. framför Dig på Ditt kammargolf.

Stockh. d. 15 Dec. 1848.

MKB. Tack för brefvet och välkommen! Du hade en werklig Siareförmåga, då Du talade om Skogmans inträde. Mig hade han sagt, i början af månaden, att han ämnade använda helgen på utarbetandet af sitt tal, och nu underrättade han mig i går, att han trodde sig bli

färdig till högtidsdagen. Så mycket bättre! Högtiden blir destomera lysande, om än något lång. Programmet är följande:

1:o Skogmans Inträdestal.
2:o Direktörens svar.
3:o Högtidstalet.
4:o. Läsning af Sonetter till Julia.
5:o. Sånger öfver Franzén.
6:o Werlds-striden.
7:o Fryxells Äreminne öfver Dahlberg.
8:o Columbus.

Du ser att man, efter konstens reglor, spart det bästa till sist, men äfven, att hvar och en i sin stad får söka till att fatta sig korrt, om Seancen ej skall bli alltför lång. Längre än 3 timmar kan den ej räcka.

Mera härom, och om Ledamotsvalet, då vi träffas.

Tuus
Beskow.

B.B! Här kommer nu afslutningen af min *Columbus*, alldeles brühwarm — ty jag har skrifvit på den ända tills nu. — Att Fryxells Dalberg skulle äfvenledes nästa Onsdag upplästas, var mig en öfverraskande nyhet; jag trodde

att den skulle ej förekomma förr än nästa år. — Var god och teckna i brädden med blyerts, hvad Du anser böra (och hinna) uppläsas. Det är tråkigt, att vara dömd endast till uppdukande af några plockbitar*), — men det kan nu ej hjelpas. Mera muntligen!

Söndags afton d. 17 Dec. kl. 7.

Din
Atterbom.

Ups. d. 27 Dec. 1848.

Bäste Broder!

Troligen skall Du förnimma med icke ringa undran, att tidningen Tiden, omedelbart efter det af Hartmannsdorff mästerligt uppsatta anmälandet om sin snara hädanfärd, nu fattat beslutet att fortsätta sin lefnadsbana, och kommer att framträda ånyo den 3 instundande Januari; endast med den förändring, att Upsala nu blir utgifnings-orten, och Numrornas antal förminskadt (tills vidare) till två ark i veckan.[1] En hop af de Conservativa besinnade sig — eller tillkänna-

*) och det, när Publiken redan är trött —

[1] Det kortfattade men energiskt stiliserade meddelandet om tidningens upphörande lästes i Tiden den 23 december 1848; den 29 december annonserades dess fortsättande.

gåfvo bestämdt sitt tänkesätt — först i sista timman; och slutligen gjorde ÄrkeB. Wingård slag i saken. Men härom hinner jag nu intet vidare berätta; jag vill blott tillägga, att Tiden egentl. kantrade på det Sparre'ska företaget, eller på Sparres långvariga vacklande och uppskjutande med sitt definitiva beslut, hvaraf omsider blef — ingenting.[1]

Lätt inses, att i månget afseende Stockholm är en tjenligare ort för en sådan tidskrifts utgifvande. Deremot står dock, å andra sidan, att den kan bli vida sorgfälligare redigerad här, der HufvudRedactören sjelf är bosatt och har det hela ständigt under sin omedelbara uppsigt.

Egentliga ändamålet för dessa rader är följande. Redactionen har begärt, att i sitt profnummer få, bland annat, införa någon bit ur mitt Minne öfver Columbus. Jag har svarat, att jag för min del ej har det minsta deremot; men att jag anser mig skyldig att tillfråga Sv. Akademiens Secreterare, om, enligt hans tanka, Akademien kan äga något att invända emot ett dylikt profstyckes aftryckning. Väl förmår jag ej inse något skäl dertill, — så framt det ej skulle vara en politisk rädsla för styckets infö-

[1] Greve Erik Josias Sparre var påtänkt som redaktör för en ny konservativ tidning men drog sig tillbaka.

rande i en decideradt conservatif tidning (en slik farhåga synes dock öfverflödig, då det naturligtvis i en not utsättes, att stycket blifvit af Förf. meddeladt på Redactionens begäran); men jag tror det likväl tillhöra en skyldig grannlagenhet, att först inhämta din tanke. — Jag önskar alltså, om det icke faller Dig alltför olägligt, att få veta den med omgående post. Hinner Du icke besvära dig med att skrifva denna gång, så kan jag ock anse Din tystnad såsom ett samtycke.

Tusen hjertl. tacksägelser, till Dig och Din Laura, för vår sista angenäma sammanvaro! Hemresan gick lyckligt; kl. 5 1/4 inträffade vi i Upsala. Jag har nu åter börjat framdraga mina Thorildiana. — Kræmers och andra goda vänner, som jag i dessa dagar esomoftast råkar, bedja om sina helsningar.

Din
Atterbom.

Stockh. d. 28 Dec. 1848.

Käraste Broder!

Tack för brefvet med gårdagsposten! Något bestämdt svar på förfrågan, om införandet af

någon del utaf Columbi Minne i den återuppståndna Tiden, kan jag ej lemna, förrän jag fått inhemta Akademiens tanka i ämnet. Någon politisk konsideration kan väl ej ifrågakomma (ty när Akademien lät på högtidsdagen läsa ett sådant stycke som Werldsstriden, så bör Hon väl ej se någon fara i meddelandet af en skrift, som ej är det ringaste politisk), men wäl föreser jag, att en litterär betänklighet kan förekomma. Det har nemligen flera gånger, af Utgifvaren utaf Akademiens egen Tidning, blifvit begärdt, att få meddela något af Minnesteckningarne på Högtidsdagen, men sådant har altid blifvit nekadt, äfven då Akademien utgaf tidningen i eget namn, som skedde ända till år 1835. Orsaken har varit, att Akademien lefver egentligen på sina Minnen (i dubbel mening), hvilka utgöra Handlingarnes hufvudsakligaste och vackraste innehåll, och att om äfven dessa ej mera ägde nyhetens behag, så finge Handlingarne ligga osålde, till föga heder och båtnad för det Samfund, som utgaf dem. Skulle nu en afvikelse från denna princip äga rum, så började naturligtvis Akademiens egen tidning att i främsta rummet reklamera, och svårt vore att afslå för den, hvad som blifvit en annan beviljadt. Och då vore gärdet uppgifvet, som man säger. Jag föreser således en wägran, och

kan ej neka, att jag, å tjenstens wägnar, måste dela samma åsigt.

Måhända vore äfven (med allt erkännande af Minnesteckningens förträfflighet, såsom sådan) något ännu närmare wår tid, än Columbi Minne, lämpligare åtminstone i tidningens första begynnelse. Sjelfva benämningarne tidning och dagblad tillkännagifva redan, att det är tidens och dagens ämnen, som man företrädesvis fordrar. Utkommer skriften blott 2 gånger i weckan, så är detta så mycket angelägnare. För ett så inskränkt antal numror böra interessanta tidsfrågor (särdeles i detta händelserika skifte) väl ej heller tryta.

Laura förenar sig med mig i att tillönska Dig och de Dina all lycka under det ingående året och efterföljande.

Din vän
Beskow.

Skall tidningen fortfarande heta Tiden, sedan den en gång redan under detta namn högtidligen tagit afsked af Allmänheten? Och det med samma Utgifvare? — Deruti tycks ligga en motsägelse, eller åtminstone ett wacklande, en osäkerhet i hwad man vill, som motståndarne ej lära underlåta att begagna sig af till bladets

nedskrikande redan vid dess första återuppträde. Med bästa vilja för sakens framgång, kan man ej neka, att ett dylikt återuppträdande, med samma namn, sedan man nyss tagit afsked, egnar sig till skämt. Ett nytt namn är väl ej svårt att finna (ju mindre anspråksfullt, dess bättre) och undanröjer åtminstone denna betänklighet.

Stockholm d. 9 Jan. 1849.

MHB. Jag anmälte i går frågan om införande af några delar utaf Columbi Minne i Tidningen, men, såsom jag anat, ville Akademien hålla på Minnesteckningarne, hvilka fortfarande utgöra Handlingarnes förnämsta prydnad.

Nu är i ordningen att läggas under pressen Ditt Minne öfver Rudbeck, hvadan jag får anhålla att Du ville sända detsamma med möjligaste första. Boktryckaren ropar på Manuskript.

Laura helsar wänskapligast genom Din

trofaste vän
Beskow

Poëmet Werldsstriden har nu utkommit af trycket, med ett tillägg.[1] För den händelse

[1] Beskows anonyma dikt *Verldsstriden. Skaldestycke, uppläst på Svenska Akademiens högtidsdag, år 1848* utkom i

att Du icke ännu skulle hafva skriften, sänder jag ett exemplar deraf. Om Du ville lemna en liten anmälan af poëmet i Frey (den enda litterära tidskrift, som vi nu äga), så vore det fägnesamt för den goda saken. Från andra håll har väl allt, som läses i Svenska Akademien ej att påräkna annat, än ovett.

B.

Stockholm d. 20 Jan. 1849.

Käraste Broder!

Tillåt mig erinra om Minnet öfwer Rudbeck. Boktryckaren längtar alltjemt efter manuskript.

Aug. Schröders frånfälle har djupt bedröfvat hans härvarande wänner.[1] Twenne deribland (Rydquist och hans fru) hafva, som Du troligen förnummit, rest till Upsala, att dela de närmastes sorg. —

Hvem skall intaga den lediga Lärare-stolen?

Vänskapsfullt

Beskow.

Stockholm 1848. Den beledsagades av en del politiskt-polemiska anmärkningar.

[1] E. A. Schröder dog den 15 januari 1849.

Upsala d. 28 Jan. 1849.

Bäste Broder!

Förlåt, att jag icke på någon tid låtit höra af mig, hvarken på ett eller annat vis; men den stora sorg, som så plötsligt och oförmodadt drabbat mig, genom frånfället af E. A. Schröder — en af de dyrbaraste bland mina få på jorden qvarlefvande ungdomsvänner*)! — har så skakat mig till själ och kropp, att jag under första veckan derefter var ytterst nära att sjelf insjukna, och äfven under den andra varit, i det närmaste, paralyserad och oförmögen till allt arbete. Nu hafva jemväl Decanats-bestyren tillstött (jag är för denna termin Philosophiska Facultetens Decanus), hvilka, enligt de nyaste inrättningarna med Student-Examen m. m., särdeles under de trenne första och de trenne sista veckorna af hvarje termin äro högligen trägna och tidspillande. — Din uppmaning om Rudbeck har jag visserligen lagt på hjertat; men ser ingen dager att kunna på allvar företaga slut-revisionen af detta Minne förr, än strax efter medlet af Februari, då det första hufvud-skedet af det värsta Decans-bråket är öfverståndet. Jag hoppas,

*) Af mina ungdoms-vänner lefver, i Upsala, numera (egentligen) blott Palmblad qvar!!!

att, med Guds hjelp, kunna t. ex. omkring den 21 nästk. Febr. skicka åtminstone förra hälften af Rudbeck, och sedan omkring den 1 Mars den sednare. Då sal. Järtas Minne öfver Cronhjelm lär först nyss vara färdigtryckt, och sedan åtskilligt ligger emellan detta Minne och mitt Rudbeckska, torde det sistnämnda i alla fall, vid nyss angifna tid, icke komma för sent. — Jag ville gerna (ty *derpå* beror om femte delen af »Siare och Skalder» kan utkomma till Juni) få begagna de timmar, som jag under de båda nästa veckorna kan stjäla mig till undan Student-skrifnings- och Student-Examens-surret, att i manuscriptet till denna del upphinna en icke aflägsen punkt, efter hvilken jag har allt det återstående redan utarbetadt och tryckfärdigt; sedan kan jag ganska väl använda två till tre veckor endast och allenast på att lägga sista handen vid Rudbeck.

Innan kort skall Du få se några rader i Tiden öfver »Verldsstriden» — för hvars mottagande jag hjertligen tackar.[1] Noterna, eller Commentarierna, äro i denna production icke det minst förträffliga. — Frey fuskar alltför mycket i Liberalism, och är troligen långt mindre läst,

[1] *Verldsstriden* anmäldes av Atterbom i Tiden den 28 februari, 3 och 7 mars 1849.

än Tiden. Denna, som är sorgfälligare redigerad nu än den var i Stockholm, hade, för några dagar se'n, redan omkring 400 prenumeranter.

Jag ser, att man har i Post-Tidningen infört den enkla blomma, som jag kastade på Schröders graf. Har Du läst min lilla, i Ups. Correspondenten införda, Nekrolog?[1] — Schröders efterträdare borde Finnen Snellman bli; och jag håller sannolikt, att, om han sökte platsen, han finge den. Här finnes ingen dertill duglig eller värdig.[2]

Öfver min ansökning sväfvar ännu Damoklessvärdet. På dess utgång beror, om jag skall sluta mina dagar såsom Svensk Skald och Litteratör på fullt allvar, — eller om jag skall antända ett litet bål af alla mina manuscripter och samlingar, och sedan aldrig låta trycka en rad mera.

Din

Atterbom.

Laura helsas hjertinnerligen!

[1] Atterboms gravdikt över E. A. Schröder stod den 25 januari 1849 införd i Post- och Inrikes Tidningar. Hans korta nekrolog över densamme lästes den 17 januari i Correspondenten, Tidning för Upsala stad och län.

[2] E. A. Schröders efterträdare som professor i teoretisk filosofi blev, 1850, S. Ribbing.

Stockholm d. 23 Febr. 1849.

Min HedersBroder!

Jag har ämnat att, till en liten omvexling i programmet öfver täflingsämnena, föreslå, under rubriken Æsthetik:

Jemförelse emellan Wallin och Bossuet såsom andliga talare.

Jemförelse emellan Kellgren och Lessing såsom Skalder, tänkare och konstdomare.

Jag har länge öfwertänkt dessa ämnen och jag tror, att något interessant kunde göras deraf, men jag will ej uppgifva dem för Akademien, innan jag hört Din tanka derom, hvilken jag önskade få inhemta ju förr dess hellre.

Tack för löftet att säga ett par ord om »Werldsstriden». Den 1:sta upplagan af poëmet är nu här utgången i bokhandeln, och fråga är om en ny upplaga.

Laura helsar.

Vänskapligen

Beskow.

Upsala d. 4 Mars 1849.

Bäste Broder!

Dina båda föreslagna täflingsämnen synas äfven mig interessanta, och innebärande rikt innehåll till utveckling. — Längesedan borde jag svarat detta. Men de båda sistföregående postdagarne har jag varit upptagen af sysselsättning med andra bref, i afseende på hvilka var periculum in morâ; emedan de rörde min tjenstfrihets-ansökning, som nu ånyo, beledsagad af härvarande Consistorii afstyrkan, befinner sig hos Höga Vederbörande, att afvakta Deras utslag.

Att Consistorii pluralitet skulle afstyrka den, kunde jag ungefär förutse; om jag än icke hade föreställt mig, att minoriteten skulle bli så liten (endast Palmblad, J. H. Schröder, Fries, Malmsten*). Hvad jag dock än mindre hade föreställt mig, var den ovänlighet, ja fiendtlighet, som härvid af åtskilliga mina Colleger blifvit ådagalagd; och som gått så långt, att *Hwasser*, som bland mina motståndare utmärkt sig såsom en antesignanus, efter protokollets justering begaf sig till Akademi-Secreteraren och förmådde honom

*) Lindblad föreslog tillstyrkan af tjenstfrihet för någon viss tid; hvari, till någon del åtminstone, äfven Knös och Bergfalk instämde.

till en förfalskning, hvarigenom några berömmande utlåtelser, dem Consistorium hade tyckt sig anständigtvis böra kosta på mig, dels borttogos, dels försvagades. Men Lindblad (Rector) råkade märka förändringen, ställde Höijer till tals och tvang honom återställa den ursprungliga läsarten. — Hvad synes?[1]

Jag har sjelf föreslagit den mellanväg — i fall Höga Vederbörande skulle finna Consistorii pluralitet så rationellt imposant, som den är arithmetiskt — att bevilja mig tjenstfrihet för en tid af t. ex. fem år; hvarigenom ingenting i de vanliga akademiska förhållandena komme att rubbas. — Få nu se, huru tärningarna i sista kastet falla. Bekräfta Canceller och Konung Consistorii dom: så är dermed dödsdomen fälld, först och främst öfver mitt litterära, och väl snart nog äfven mitt personliga lif.

Under mångahanda fördystrande och nedstämmande inverkningar, för hvilka jag sedan medlet af Januari oupphörligt varit blottställd, går det ej synnerligt framåt med mina arbeten. Rudbeck har jag dock ej glömt; och i denna

[1] Atterboms ansökan om tjänstledighet hade den 23 januari 1849 avstyrkts av filosofiska fakulteten. Frågan behandlades sedan i akademiska konsistoriet den 10 februari. Palmblad avgav vid detta tillfälle ett utförligt skriftligt votum för bifall åt ansökningen. Se även det följande s. 370.

månad skall väl ändtligen slut-revideringen på allvar företagas. Annars har jag nu exponerat Thorilds philosophi. Jag har sökt tillflykt hos en stor mans tankar, för att rädda mig undan mina egna.

Du och din Laura helsas hjertligen; från oss alla, och varmast från

Din
Atterbom.

Stockh. d. 22 Maj 1849.

Redlige vän!

Tillåt mig erinra om Ditt löfte, att sända Rudbecks Minne. Tryckningen uppehålles nu för dess inväntande och jag hoppas, att få mottaga detsamma inom månadens slut.

Tro ej, att jag förlorat ur ögnasigte Din angelägenhet, ehuru något resultat deri ej blifvit synligt. Men, såsom jag redan nämt, hafva redan, genom ett för flera år sedan fattadt beslut, tillgångarne i främsta rummet blifvit afsedda för Ordboks-Arbetets fortskyndande, hvilket är en hedersfråga och som nu äfven med mycket alfvar bedrifves. Man kan ej begära, att de ledamöter, som deltaga i detta Galèr-arbete, och de främ-

mande biträden, som måste anlitas, skola göra det för intet. En 2 till 3000 Rdr. besparing tyckes högst betydlig, och är det äfven, men några hundrade riksdaler här och der, för utarbetande af ordsamlingar, förslag, renskrifning, proftryck, &c. göra snart ett betydligt hål deri, och för detta år, då dessa extraarfoden i större skala först börjat, kan jag ännu ej fullkomligt föresäga resultatet, men hoppas altid att en stuf skall bli öfver. Enligt hvad Du kanske hört, hafva de gamla Pensionärerna (Valerius, Grubbe och Enberg) blifvit fastsmidda vid Ordboksarbetet, så att egentliga pensionärer nu endast finnas 2:ne (Du och Strinnholm), med den lilla pensionen af 200 R. Deremot hafva Fahlcrantz, Böttiger, Fries och Grafström, redan anmält sig till deltagande i ordboks-arbetet, emot arfode, som måste hållas dem tillhanda, och af de trenne nya ledamöter, som kunna inväljas, torde sannolikt äfven ett par göra samma anbud. Jag wågade ej hoppas en sådan »tro i Israel», men finner den aktningswärd. Mycket har jag funderat på någon detalj af arbetet, som Du under några lediga stunder kunde besörja, utan att rubbas i Din egentliga verksamhet, och hvarigenom förslaget om förhöjning finge en form, som lättare beredde dess framgång. Något i denna wäg

hoppas jag väl äfven kunna utfinna. Om, såsom jag tänkt, jag får ledighet, att mot slutet af termin göra ett par dagars besök i Upsala, få vi tala härom, liksom om mycket annat.

Många helsningar från Laura!

Vänskapsfullt
Beskow.

Upsala d. 30 Maj 1849.

Älskade Broder!

Plågad af hufvudvärk och sannolikt bärande i faggorna en frossa, som lurar på att få utbryta, måste jag i dag bli så fåordig som möjligt. För Din vänskapsfulla skrifvelse af d. 22 dennes tackar jag af hela mitt hjerta. Men att lägga sista handen vid Rudbeck, före medlet af Juni, då jag hoppas få utflytta på landet till mitt lugna Qvallstad, är mig alldeles ogörligt. Alltifrån den 19 Maj har min tid varit, och förblifver intill ungefär den 16 Juni, så upptagen af Decanats-göromål, att jag på dagen knappt har en half timmas ledighet till någon litterär sysselsättning. Ett tillfyllest talande bevis derpå är, att jag med ett litet fattigt företal till sista delen af vännen E. A. Schröders Philosophiens

Historia hållit på i nära fjorton dagar, utan att ännu ha det färdigt ens till hälften.[1] —

Kan Du fundera ut någon andel i Ordboksarbetet, som jag möjligen kan *duga till*, så har jag ingenting deremot. Sjelf har jag inga stora tankar om min användbarhet i den vägen. Dock är jag (såsom sagdt) villig, att äfven infinna mig med något bidrag; om det blott ej blir sådant, att det gör förmycket intrång på min i alla fall (genom min ögonsvaghet) nog knappa arbetstid, och det ändamål, för hvilket jag lyckats utverka mig en tjenstledighet, som (oss emellan sagdt) troligen kommer att förlängas för alltid. I sådant fall måste jag hellre uppoffra hvad som helst, och lifnära mig så godt jag kan. Detta år är ett hårdt år: aflöningen flera hundra Rdr Banco mindre, än förut; förlust genom en borgen för E. A. Schröder; förpligtelse att för det sednare halfåret löna en Vicarius. — Mera härom, när vi träffas.

Outsägligt längtar jag nu, att få komma ut på landet, i min stilla fristad, och skaka af vingarna det alnstjocka Professors-dammet; — såsom jag hoppas (enligt från Höga Vederbörande erhållen vink) för alltid.

---

[1] Band 3 av E. A. Schröders *Handbok i philosophiens historia* med Atterboms företal utkom Uppsala 1849.

Hjertl:a helsningar till Laura!

Din
tillgifnaste
Atterbom.

Till d. 1 Juli hoppas jag kunna skicka åtminstone det mesta af min Rudbeck.

Stockholm d. 1 Juni 1849.

Redlige vän!

Tack för brefvet! Jag beklagar, att Du skall fortfarande nedtråkas af så många, heterogena bestyr. Hvad särskilt angår Rudbecks Minne, så var det ju så fullfärdigt, då Du läste det i Akademien, att det föga kan vinna på en omarbetning. Meningen är ju ej, att säga allt hvad som i smått och stort möjligen kunde förekomma rörande honom, men att lemna en i större drag fattad karakteristik, och det har Du ju redan gjort. Öfverarbetningar och ingående i detalj kan äfwen skada. Jag är nästan viss, att om Du låter någon opartisk (t. e. Grubbe, Böttiger, eller någon annan af kamraterna) genomläsa manuskriptet, eller om Du vill skicka mig detsamma till genomläsande, så blir tillstyrkan, att (möjligen med några små ändringar, som kunna ske i kor-

rekturet) lemna det oförändradt. Andra dömma i sådant fall ofta bättre, än författaren sjelf. Skicka åtminstone, när Du kan, några ark af början, för att hålla boktryckaren vid godt mod.

Var god och förse närlagda dokument med Din underskrift. Du äger begagna fribrefs-rätt, när Du skrifver till Akademiens Sekreterare, hvilket jag förmärkt att Du ej gör. Sänd, med omgående, papperet under dylik portofrihet.

Laura helsar.

Vänskapligast
Beskow

Ups. d. 3 Juni 1849.

Bäste Broder!

Här återskickas det Lingska documentet. Det var dock väl, att man kunde få ihop så pass mycket — ehuru föga det svarar mot hvad man billigtvis hade väntat. Att några hundra riksdaler blefvo öfver för Enkan, fägnar mig hjertligen.[1]

Du misstager Dig alldeles, när Du tror, att den åtgärd jag nu har i sinnet med min Rud-

[1] Troligen är här fråga om den, av Atterbom, Beskow m. fl., föranstaltade subskriptionen för den minnessten som 1848 restes på Lings grav.

beck, består i att förlänga. Tvärtom! Under de första veckorna af sistförlidna år, eller närmast efter det i Akademien upplästa fragmentets meddelande, sysselsatte jag mig ifrigt med en fullständig utarbetning, som då i det närmaste blef fullbordad. Den enda lacun, som återstår att fylla, är ett något mera utfördt omdöme öfver Atlantican — hvilken ungefär ingen af dem, som i sednare tider omtalat henne, har läst. Den ene eftersäger eller afskrifver den andre, och så in infinitum. Men då jag nu blickar tillbaka på dessa papper, finnes der (utom citater att ifylla och berigtiga m. m.) mycket, som torde böra så till vida uteslutas eller annorlunda ordnas, att det ur sjelfva Minnets text förvisas till efteråt bifogade och med någon mindre stil tryckta bilagor eller noter. Kanske hade Franzén ej gjort illa, om han i sitt Minne öfver Fadern gjort likaså.[1] Sjelfva Minnesteckningen, såsom konstverk, vinner derpå, utan att den historiska forskningen något förlorar. Så t. ex. (för att nämna blott ett enda exempel) har jag visat den ryktbara Vereliska processen, i hvilken äfven Rudbeck var invecklad, ur en alldeles ny synpunkt; men i sjelfva Minnesteckningen företer

[1] Franzéns minnesteckning över Johannes Rudbeckius i Sv. Akademiens handlingar. D. 15, 1833.

den sig såsom en nog vidlyftig episod; såsom bilaga åter blir den ett litet för sig bestående och ganska underhållande helt, som dock står i ett organiskt sammanhang med det större hela, såsom en väsendtlig beståndsdel af den kring Rudbeck grupperade tidsmålningen. Att dels förkorta, dels om-ordna ett och annat, är således min egentliga afsigt. Men intetdera kan göras utan någon tids ledighet och sinneslugn, hvarunder jag får ånyo bli totus in re och återförsätta mig inom det Carolinska tidehvarfvet lika lifligt, som jag befann mig der vid fjolårets början. Och före den 18 dennes, då jag torde ändtligen få flytta ut på landet, har jag icke att påräkna en halftimmas ro.

— Föröfrigt vågar jag påstå, att, ehuru mycket om Rudbeck blifvit skrifvet, han först på min tafla kommer att framstå sannfärdeligen både inifrån och utifrån tecknad, i hela sin mångsidiga colossalitet.

Jag mår som en stackare, drages med en half-frossa som förföljer mig sedan åtta dagar, är utpajtad till själ och kropp, orkar hvarken med mig eller med någon annan — kort sagdt: är på gränslösaste vis trött och nedstämd.

Din

Atterbom.

Upsala och Qvallstad, Lördagen d. 30 Juni 1849.

Älskade Broder!

Kanske undrar Du, hvarför ej ett stycke af »Rudbeck» redan anländt. Men haf misskund! Halfkrank, som jag under den sista tiden i Upsala varit alltigenom, flyttade jag hitut sistl. Fredag, d. 22 dennes; men har, alltsedan jag kom hit, ännu icke haft en frisk dag. Jag fick, strax efter hitkomsten, ett recidiv af Frossa, och tillika en svår hosta; den förra tyckes nu ånyo vilja lemna mig, men den sednare fortfar; under det den oupphörliga kylan och fuktigheten håller mig för det mesta instängd, aptiten är klen, och nätterna temligen hvilolösa. Matt och nedstämd, orkar jag för det närvarande med ingenting; men lofvar, att, så snart jag blir det ringaste bättre, genast göra Rudbeck resfärdig. — Jag har hört sägas, att Du ämnar innan kort företaga en resa till Danmark. Om detta är sannt: till hvilken, eller hvarthän, skall jag då skicka mitt Rudbecksmanuscript? — Ett correctur-afdrag af hvarje ark önskar jag, att sjelf få se.

Lefver jag till nästa sommar, så reser jag sjelf då till Danmark. Det var ämnadt att ske i fjol; men såsnart 1848 förvandlade sig till det

stora galenskaps-året, beslöt jag genast att stanna hemma.

Hvilken sommar! Jag börjar tro, att »Fimbulvintern» stundar. Den bemäktigar sig den physiska naturen, liksom den rasar i menniskornas sinnen.

Hjertl. helsningar till Laura!

Trofast vän

Atterbom.

Käraste Broder!

Tack för brefvet! Det gör mig hjertligen ondt, att det går så långsamt med Din helsoförbättring. Men med sådan wäderlek, som närvarande »gröna vinter» (för att nyttja Voltaires benämning) skänker oss, har äfven den friskaste svårt, att ej duka under. För egen del sitter jag i oafbrutet regn och ordboks-arbete, — två ljufva ting.

Före slutet af denna månad vågar jag ej tänka på någon Köpenhamnsfärd, hvilken i öfrigt kan tillintetgöras af hvarjehanda omständigheter, t. e. om Choleran utbryter i Kongens By; ty för karantäner hafva min hustru och jag stor respekt. Vi hafva så ofta sett våra resplaner

ramla, att det ej skulle förundra oss, om denna ginge samma väg. Emedlertid blir jag väl här till slutet af Juli, och tilldess torde jag väl få nöjet att skåda Rudbeck.

Helsning och vänskap
Beskow

d. 2 Juli
1849.

Stockholm den 27 Juli 1849.

Käraste Broder!

Du erinrar Dig måhända, att vi under wårt sednaste sammanträffande samtalade om förslaget, att utse Bellman till föremål för innevarande års minnespenning. Akademien har nu beslutat sig dertill, i fall Du, såsom Du sednast nämde, vill åtaga dig, att skrifva Minnesteckningen. Dröjsmålets anledning känner Du. Ett annat skäl för uppskofvet med denna minneshyllning är, att Akad:n ansett sig böra i främsta rummet återkalla hågkomsten af sådana förtjenster, som råkat i oförtjent glömska, hvilket icke kan sägas vara fallet med Bellman. Det war också detta skäl, som Franzén frambar, att nemligen Bellmans minne icke behöfver i våra dagar återväckas.

Men å andra sidan kan sägas, att tystnaden i längden kunde missförstås, hvilket vore så mycket orättvisare, som Akad:s förnämsta organer — Kellgren och Leopold på sin tid — ingalunda misskände Bellman, hvilken i sin ordning åt dem egnade sina vackraste idyller, och Tegnér har på Akad:s jubeldag uttryckligen kallat honom »den störste sångare, som Norden bar.» Kommer nu en gemensam hyllning, tolkad af Dig, dertill, så äro vi på det rena med den frågan.

I öfrigt skulle det förhöja verkan af denna hyllning, om den blefve en öfverraskning. Vi hafva derför kommit öfverens, att ej nämna något derom, tills vidare.

Jag önskade gerna få i nästa sammankomst anmäla, att Du åtagit dig minnesteckningen och väntar derför med första Ditt benägna svar.

Laura helsar tusenfallt! — Din

Beskow.

Kanske följer något af Rudbeck med svaret!

Qvallstad d. 4 Aug. 1849.

Bäste Broder!

Var god och anmäl inför Akademien, att jag skall åtaga mig Minnet af Bellman, och bjuda

till att teckna det, så godt jag förmår! — Så vidt på mig beror, skall intet rykte om denna åt Bellman ämnade hyllning utspridas.

Hvad »Rudbeck» angår, så har han blifvit ytterligare fördröjd 1) genom min nu ändtligen öfverståndna sjuklighet, som var envis, långvarig och högst nedstämmande; och 2) genom en kategorisk önskan af »Siarnes och Skaldernes» Förläggare, Lundequist, att den under tryck varande femte delen, som han påräknat skulle utkomma till d. 1 Juni, måtte utkomma åtminstone tidigt i September; med bifogad förklaring, att jag i annat fall ej kunde af honom inom detta års förlopp erhålla något honorarium. I följd häraf har jag under de sista veckorna varit sysselsatt med och alldeles upptagen af en revision af Lidners bild; hvilken, ehuru jag ansåg mig ha i det närmaste färdiggjort den redan under hösten 1846, icke dessmindre nu borttog ifrån mig nästan en månad. — Mellertid hoppas jag, att Svenska Vitterhetens vänner ej skola dermed bli obelåtne.

Hade Decanats-bestyret ej frånröfvat mig hela tiden från medlet af Maj till medlet af Juni, så låge »Rudbeck» nu längesedan under pressen. Men det skall numera icke länge dröja, förr än han kommer dit; derpå ger jag mitt hedersord.

Jag skall nu egna åt honom all min kraft och tid; och ingenting annat företaga, innan han blifvit vederbörligen färdiggjord och afsänd. Kan jag icke i dag fjorton dagar till skicka den hela, så skall (med Guds hjelp) åtminstone den halfva infinna sig. Och det återstående snart derefter.

Möjligtvis kommer jag innan kort, på ett par dagar, till Stockholm; för att skaffa mig 1:o en ny tand; 2:o en ny hår-tour; 3:o en ny hatt. Men emedan jag ej ännu kan bestämdt säga, när: så skickar jag Dig nu dessa rader, på det, att mitt svar ej måtte uteblifva längre än billigt.

Hjertl. helsn:r till Laura!

Din
tillgifnaste
Atterbom.

Qvallstad d. 15 Sept. 1849.

Bäste Broder!

I hopp, att Du nu är från Danmark återkommen, skickar jag denna första fjerdedel af min *Rudbeck* direct till Dig sjelf; dock sålunda, att, i annat fall, manuscriptet ändå kommer i Professor Enbergs händer. Jag hade, med uppskof till nästa postdag, kunnat skicka dubbelt så

stor portion: men ville nu framförallt visa, att jag verkligen är totus in re, och att boktryckaren redan kan lägga hand vid verket. — Gerna önskar jag, att sjelf få se ett Correctur (det beviljades ju t. ex. Böttiger, i afseende på hans Tal öfver Tegnér?), och att manuscriptet dervid följer med. Detta sednare önskar jag af det skäl, att jag må kunna ständigt ha tillhands, vid slutbearbetningen af de följande afdelningarne, en öfversigt af hvad jag i de föregående har sagt. Jag äger näml. ej något annat manuscript, än detta enda.

Pläga några särskilda aftryck beviljas åt författarne såsom skänk-exemplar? Skedde icke så med t. ex. Geijers afhandling om Svenska Partitiden 1719—1772?[1] Så vidt jag kan påminna mig, erhöll jag den af honom såsom en särskild skrift. I fall sådant plägar ske, eller kan tillåtas, så vore det roligt att få njuta samma förmån. — I dag åtta dagar till flyttar jag in till Upsala; och sedan kan (af flera skäl) så väl revisionen af *Rudbeck*, som all communication i afseende på detta arbete, gå betydligt snabbare.

---

[1] Geijers *Teckning af Sveriges tillstånd och af de förnämsta handlande personerna under tiden från konung Carl XII:s död till konung Gustaf III:s anträde af regeringen* ingick i Sv. Akademiens handlingar. D. 18, 1838.

Till min stora ledsnad varseblef jag först nyss, i den hit medförda 16:de delen af Sv. Akademiens Handlingar (då jag öppnade den af en helt annan anledning än att söka underrättelser om Thorild och Lidner), att *Thorild* »hade röster vid uppfyllandet af de första lediga rum i Akademien», och att *Lidner* hade från Akademien »enskildt understöd».[1] Både det ena och det andra hade bort stå i den nu färdigtryckta, och innan kort utkommande, 5:te delen af »Siare o. Skalder». Jag ser, att jag vid detta ställe (sid. 149) gjort ett tecken, i afsigt att sedan begagna det; — men tyvärr bortglömt alltsammans. Mellertid var åtminstone väl, att jag fick se det nu; ty jag ämnar, vid min återkomst till Upsala, införa i »Tiden» några »Anmärkningar och Tillägg» vid denna del, som jag nödgades utesluta dels af brist på rum (emedan min Förläggare ej ville låta boken bli tjockare), dels derför att de fallit mig in först efteråt, vid ytterligare genomläsning af de tryckta arken. Numera vore det väl ingen indiscretion, att yppa namnen på de ledamöter, som röstade på Thorild? eller någon mer specificerad underrättelse om det Lidnerska understödet? då både det ena

[1] Se *Berättelse afgifven vid Svenska Akademiens femtionde årsfest*, . . . i Akad:s handl. D. 16 (1836), s. 148, 149.

och det andra länder Akademiens dåvarande ledamöter till synnerlig heder. — Thorild skref d. 19 Mars 1792 till Rosenstein ett bref om något, som han kallar »Akademiens sista, icke ädla, icke vittra, och alltför katholska 'procedere'»; och af det följande ser man, att han ansåg sig hotad af Akademien med en rättegång inför »Kämners-rätt». Kan af den tidens protokoller skönjas, att något dylikt förslag var å bane? Att det icke verkställdes, veta vi. — Ännu en fråga: förvaras i Akademiens handlingar den skrifvelse från Förmyndare-Regeringen, hvarigenom 1795 dess sammankomster förbjödos och dess papper dömdes att undersökas af Justitie-Cancelleren? Finnes öfverhufvud i Akademiens acter någon berättelse om det åskslag, hvarigenom hon för en tid upphäfdes? —

Hjertl. helsningar!

Din

Atterbom.

Stockh. d. 21 Sept. 1849.

Käraste Broder!

Nyss återkommen från Danmark, med många helsningar till Dig från dervarande vänner, har

jag haft nöjet mottaga början af Minnesteckningen öfver Rudbeck, som jag med största interesse återläst. Det blir en värdig fortsättning af de sköna Minnen, som Franzén skänkt oss. Första korrekturet skall sändas Dig. Önskar Du några särskilta afdrag, (t. e. 50) till utdelning bland närmare vänner, så skall jag underrätta boktryckaren derom.

Hvilka röster Thorild hade vid tillsättandet af en ledighet i Akad:n, ses ej af Protokollet. Det är först efter mitt tillträde af Sekreterarebefattningen, som omröstningssedlarne förvarats. Jag hinner nu ej efterse de närmare detaljerna, ty jag måste i morgon företaga en resa till min sjuka och döende svåger. När jag kommer tillbaka, får jag kanske tillfälle att söka närmare upplysning härom. Äfvenså med frågan om understödet åt Lidner. Det kom kanske rättare sagdt från Akademiens ledamöter, än från Akademien in corpore. Rosenstein och Zibet voro egentligen de, som aldrig öfvergåfvo den arma Apollo-sonen, men jag vill minnas, att Akad:n äfven en gång särskilt gaf L. ett understöd, med vilkor, som förmodligen granlagenheten föreskref, att det icke skulle omtalas. Att Akademien åtskilliga gånger lemnat understöd åt Thorilds enka, har Du Dig troligen bekant.

Frågan om åtal mot Thorild föranleddes, så vidt jag kan minnas, af en skrift mot Leopold, som i den kallades skälm, bof, eller något dylikt. Då konungen i sitt instiktelsebref sagt, att Han »tog Akademien under sitt synnerliga hägn och beskydd, samt ville, om något vidrigt Dess medlemmar händer och vederfares, det med högsta onåd anse och upptaga», så uppstod fråga, huruvida rekonvention för dylika angrepp borde på laglig väg sökas. Man var på den tiden ömtåligare för sådana anfall, än nu, men äfven då lät man frågan, vid närmare öfvervägande, förfalla. Längre, än till samtal derom i Akademien, tror [jag] icke att det kom, men det var förmodligen ryktet derom som föranledt Thorilds bref till Rosenstein.

Jag skall, vid min återkomst, efterse i hvad form det kongliga beslutet om Akademiens upplösning år 1795 meddelades. Huru skarp oviljan emot Akademien var, kan skönjas deraf, att Akademien är utstruken i 1796 och 1797 årens Statskalendrar.

Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifne
Beskow

Upsala d. 23 Sept. 1849.

Bäste Broder!

I går afton återflyttade jag hit in till staden; men — till en början — endast för att verkställa en ännu fullständigare flyttning: nämligen, med allt mitt pick och pack, ifrån min nuvarande våning till en, som, tillhörig Professor Lindblad, är belägen ett stycke längre ned på gatan. Under dessa dagars oro, då jag har en del af böcker och saker qvar på landet, en större del här, men i full oordning, och innan kort en del på det nya stället, — dit jag icke får fullständigt inflytta förr än efter åtta dagar, — har jag svårt att kunna fullfölja något ordentligt arbete. Jag hoppas dock, att jag skall kunna i dag åtta dagar till afsända ånyo en Rudbecks-fjerdedel. Ditt bifall uppmuntrar mig att sträfva med fortsättningen, så flitigt jag förmår. Dernäst tackar jag för löftet om första Correcturet, och anbudet af de 50 särskilda afdragen.

Lika varm är min tacksamhet för de upplysningar, som jag i anledning af mitt sista brefs frågor erhållit, äfvensom för dem, hvilka Du vidare lofvat mig. Högeligen önskar jag, att Du då äfven underrättar mig något närmare om de af Akademien åtskilliga gånger lemnade un-

derstöden åt Thorilds Enka. Jag var derom verkligen okunnig; och är högst misslynt på hennes måg Florello, som för mig förtegat det. Denna omständighet är en af ganska mycken vigt; och så mycket deraf, som Du anser passande att offentliggöra, bör nödvändigt inflyta bland de Tillägg, dem jag ämnar publicera i »Tiden», såsnart min Förläggare annoncerar boken såsom utgifven. Han tvang mig att brådska så mycket med dess afslutande, och hade tillika så bestämdt föreskrifvit det arktal, hvilket såsom maximum ej fick öfverskridas, att jag dels glömde, dels ej fick rum med åtskilligt, som jag ville vid slutet af boken tillägga såsom supplement. Ad interim må det nu komma in i »Tiden»; sedan får det, eller åtminstone åtskilligt deraf, upptagas vid slutet af nästkommande sjette del. — Bland dessa anmärkningar vill jag ock säga i förväg, till förebyggande af möjligt missförstånd, några ord som antyda den synpunkt, ur hvilken Leopold kommer att i nästföljande delen behandlas och framställas. Då nämligen min skildring af Leopolds polemik mot Thorild visar detta förhållande i en dag, som är långt ifrån att för Leopold vara oinskränkt förmånlig: så är icke osannolikt, att de kunna finnas, som häruti se, antingen en oförsonlig hämdkänsla ifrån min första ungdom,

eller i alla fall uttrycket af en åsigt, som öfverhufvud ej högt uppskattar denne i sitt slag store mans värde. Nu är väl sannt, att motsatsen blir i nästföljande del på det otvetydigaste sätt ådagalagd. Men dessförinnan kommer dock, sannolikt, ett år att förflyta; och jag kan ej uthärda, att någon skall (möjligtvis) kunna så länge misstaga sig om mitt tänkesätt. Med min lilla provisoriska förklaring i detta afseende skall Du, såsom jag hoppas, bli fullt belåten.

Föröfrigt hafva nu både »Siare o. Skalder» och »Rudbeck» nyligen fått en farlig rival — en revision af »Lycksalighetens Ö»; hvilken, i många år påtänkt, nu med ens börjat tränga sig på mig, med våld och en nästan omotståndlig trollmakt. Jag ville ge mycket, om jag väl hade absolverat den välsignade Rudbeck etc. etc. för att i ro få öfverlemna mig åt denna nya, eller återupplifvade, ingifvelse. Jag börjar vara uttröttad vid dessa ideliga och mödosamma litterärhistoriska arbeten, och innerligen längta att åtminstone få interfoliera dem med sysselsättningar af lättare och gladare beskaffenhet. — Får jag verkligen lägga sista handen vid nyssbemälta Ö: så hoppas jag, att lemna den efter mig i ett skick, hvaraf hvarken jag, eller Svenska Vitterheten, skall få vanheder.

Och nu — lef väl! Innan kort mera. — Laura helsas hjertl.

Din
Atterbom.

Från hedersmannen Molbech kan jag helsa. Bref ifrån honom låg mig i går till mötes.

Hvad den Knut Geijer blef kortlifvad! Jemnt hälften af Faderns lefnadsålder![1] —

A propos: råkar Du Prof. Enberg, så nämn, att mitt tredje Svensk-Akademiska års-qvartal är mig, under nuvarande omständigheter, välkommet ju förr dess hellre.

Stockh. d. 16 Okt. 1849.

Redlige Broder!

En resa till landet har vållat, att jag sednare, än jag bordt, mottagit och besvarar Ditt vänskapliga bref.

Sysselsättningen med täflingskrifterna hindrar mig, att fullständigt genomstöka Protokollerna, för att lemna de begärda upplysningarne. I afseende på gratifikationerna åt Thorilds Enka kan jag dock meddela, att Akademien lemnade Henne,

[1] Erik Gustaf Geijers son Knut Geijer (född 1817) avled den 11 september 1849.

den 1 Juni 1839, ett understöd af 100 R. B:ko, samt den 13 Dec. 1841 en lika stor summa. Sannolikt hade Hon äfven framgent ihågkommits med dylika honorarier, om icke den förlust som Ständerna tillskyndade Akademien, år 1840, medelst den s. k. Silfverfondens indragning, beröfvat ifrågavarande Stiftelse tillgångar till dylika välgörenhetsbevis.

Det fägnar mig, att Du vill göra Leopold fullkomlig rättvisa. Då Du, i fråga om striden med Thorild, möjligen endast sett handlingarne från den ena sidan (nemligen Thorilds och hans vänners papper) blir det dock kanske ej lätt att hålla en opartisk medelväg. Af allt hvad jag hört och sett i denna väg, är Thorild långt ifrån klanderfri. Du mins, att Leopold ej tog vapnen till eget försvar, men af harm öfver det oädla anfallet mot Kellgren (Straffsången, i hvilken Leopold sjelf kallas »den store Leopold»). Thorilds omkastningar, medelst att ömsom förguda, ömsom nedskälla samma person, hvarvid han begagnade offentliggörandet af enskilta skrifvelser, (något då oerhördt och begynnelsen af den bana, som Crusenstolpe, m. fl. sedermera fullföljt), vållade brytningen emellan Thorild och Leopold. Enligt min öfvertygelse var den sednare, hvad man kallar en hel karl och ej blott ett verkligt

snille, men en ädel personlighet. Den ende, som han hade behöft afundas, var Kellgren, och likväl störtade han sig, till dennes försvar, i en kamp på lif och död. Något sådant ser man ej alla dagar, poëter emellan. Jag skall aldrig förgäta den ädla rörelse, hvarmed Leopold ännu i sina sista år altid talade om Kellgren, ehuru denne kanske ej altid betalte honom med samma mynt och var orsak att Leopold kunde säga: »Min ungdom stöttes bort med hån ur snillets tempel.» —

Men nog härom. Innelyckt sändas de första 4 täflingskrifterna för i år. Bland dem har N:o 1, Augusti Tidehvarf, vid läsningen i Akademien, fästat synnerlig uppmärksamhet. Det är eget nog, att just nu ett så vackert försvar för den klassiska litteraturen framträder, då den utdömmes ur Skolorna. Karakteristikerna öfver Lucretius, Catullus, Virgilius, m. fl. äro både sköna och träffande. Man är här i allmänhet af den tanka, att detta stycke ej skulle misspryda Handlingarne och att svagare poëmer väl fått stora priset. N:o 2 Barnvännerna har äfven vackra ställen, äfvensom N:o 4 S:t Sigfrid, (t. e. 3:dje och 4 Sångerna), men underlägsna det förra.

När Du läst dem, torde Du hafva godheten att förpassa dem till öfriga kamrater.

Många helsningar från Laura genom Din tillgifne
Beskow.

Fortsättning af Rudbeck väntas med otålighet.

Ups. d. 17 Oct. 49.

Bäste Broder!

Håll här till godo ett exemplar af min femte del; och visa mig ädelmodigt den godhet Du förr visat, att låta Din Vaktmästare bära omkring de öfriga fem exemplaren.

Jag smickrar mig med hopp, att det mesta af boken skall interessera Dig. Endast framställningen af striden mellan Thorild och Leopold torde göra Dig missnöjd; ty den låter, utan att fördölja Thorilds fel*) dervid, ganska mycken skugga falla på Leopolds beteende — och det i följd af en aldrig förut anställd *objectif* pröfning af sjelfva de ömsesidiga stridskrifterna. Det hela låter reducera sig till dessa punkter: Thorild 1) anade mer, än han såg klart, och 2) skojade ofta förmycket; Leopold 1) öfver-

*) Endast vid hans af Dig med skäl klandrade osed, att i sin polemik begagna enskilda bref, har jag glömt att uttrycka mitt ogillande.

väldigades af frestelsen att förlöjliga sin motståndare, att med hvilka medel som helst förvandla honom till ett skrattväckande monstrum (och det gjorde han som en mästare); 2) blef han på allvar ond, och då — gränslöst bitter; — och detta var, i Leopolds vittra ungdomskanske äfven mandoms-strider, vanliga slutet på leken (Se t. ex. hans sätt att behandla den stackars Regnér!) Men härom kunna vi ha olika tankar — »hanc veniam damus petimusque vicissim». Egentligen, och af hjertat ledsen är jag, att jag ej lät omtrycka t. ex. sista bladet af min berättelse om denna strid, eller ock kom på den tanken att då genast bifoga den förklaring, som jag nu låter införa i Stockholms Post-Tidningar, för att åtminstone provisoriskt antyda mitt fullständiga tänkesätt om Leopold, och min afsigt att i nästkommande del resa honom ett det vördnadsfullaste monumentum pietatis, som står i min förmåga.[1] Dessa första ark af min bok voro tryckta för så ofantligt länge sedan, att jag nästan alldeles hade glömt deras innehåll — och litade på att ingen skulle dömma

[1] *Strödda tillägg till femte delen af* »*Svenska siare och skalder*» offentliggjordes av Atterbom i Post- och Inrikes Tidningar den 19, 20, 23 och 30 oktober 1849, ej, som förut påtänkts, i Tiden. De omtrycktes sedermera i del 6:2 av samma verk, utkommen 1855 efter Atterboms död.

mig skyldig till något slags ensidigt nedsättande af Leopold såsom ett helt betraktad, — då jag så väl i föregående delar af detta verk, som ock äfven just i denna sista, på många ställen omnämner honom med aktning.

Emellertid har jag nu sökt godtgöra mitt fel (att icke genast i boken afsluta den ifrågavarande berättelsen med någon speciell vänlig eller aktningsfull vändning) så godt jag kunnat; och skall, med Guds hjelp, innan kort godtgöra det så, att hädanefter, så långt som någon minnes min obetydliga tillvarelse och sträfvan, icke den ringaste tvetydiga föreställning om mitt egentliga tänkesätt i afseende på Leopold skall bli möjlig. — Hvad då särskildt hans kamp mot Thorild beträffar, så skall det deruti ingående vackra motivet af vänskapsfull uppoffring för Kellgren icke förgätas. —

På ett par blad af min afhandling om Lidner har jag, såsom jag ser, råkat att följa Franzén alltför nära i spåren. Orsaken är, att jag lade Franzéns Minne[1] till grund för de föreläsningar jag våren 1846 höll öfver Lidner — begagnande detta Minne då såsom utkast och upprännning. Derur har sedan min behandling fram-

[1] Franzéns *Minne af Lidner* i Sv. Akademiens handingar. D. 19, 1841.

gått. Det mesta anekdotiska i detta Minne tillhör föröfrigt mig — Det blef af mig berättadt för Franzén under mina sommarvistelser hos honom i det oförgätl. Kumla. (T. ex. om Lidners stöld af käppen o. s. v. Jag minns lifligt, huru af hjertans grund Franzén skrattade deråt).

— Täflingsskrifterna har jag börjat läsa. Augusti Tidehvarf synes lofva mycket.

Din
tillgifnaste
Atterbom.

Hjertl. helsn. till Laura!

Jag har äfven erhållit det Nådigsta uppdrag, att hålla föreläsningar öfver Svenska Vitterhetens Historia för Prins August. Men nu står i vida fältet, när de kunna börja.

Jag har lefvat veckor i oupphörligt flyttnings-bestyr — hvilket slutat dermed, att jag blifvit sjuk af den förfärligaste katarr, och har sedan sistl. Thorsdag ej varit utom mina rum. Ehuru således ganska svaga krafter stå mig till buds, skall jag ändock knåpa med Rudbeck så flitigt jag förmår. Sista post skickade jag till Enberg några blad. Med nästa post skola komma flera.

Stockholm d. 23 okt. 1849.

HedersBroder!

Tack för brefvet och för löftet om mera Rudbeckiana.

Dina böcker äro wederbörligen aflemnade till sina adresser.

Oaktadt min tid varit mycket upptagen af Akademiska göromål har jag dock redan genomläst Din Thorild. Du har rätt deri, att han i din teckning framstår långt klarare, än i sina egna skrifter. Men just det, att [han] icke sjelf kunde eller ville ordna något helgjutet af sina idéer, ger icke ringa vigt åt den åsigten, att hans författarskap mera utmärktes af sporadiska snilleblixtrar, än af ett konsequent genomförande af sina idéer i allmänhet.*) Rikare på Inkonsequenser, både i ord och handling, har sällan något snille varit. I detta fall är han densamma i Tyskland som i Sverge. Han förgudar Klopstock och Goethe, och kallar den ena en »kakistokratisk storborgare» och den andra en »hofdrängisk luffver»; han är Tysk filosof och anser Kant, Fichte,

*) Jag tror t. e., att om han meddelat sina estetiska grundsatser under form af aforismer, såsom Ehrensvärd (med hvilken han, bland annat, ägde gemensamt förmågan att säga stora sanningar i få ord) så hade han blifvit på en gång mera klassisk och populär, än han nu är.

Schelling — förryckta. Detta allt kan väl till en del förklaras deraf, att yttrandena förekommo på olika tider, — att omdömena öfver Skalderna gäller mera karakteren, än skaldskapet, o. s. v., men kontrasterna äro dock väl skarpa. En annan sak har förundrat mig. År 1794, då han redan ogillade Franska revolutionens excesser och Ludvig XVI:s afrättning, utbrister han i förtjusning öfver Svenskarne, för »denne Kung (jag tror en Albrecht, &) som de halshöggo på enfaldig dom, långt innan Europa ännu visste, genom Cromwells vink, hvad det var att rätt och slätt vara rättvis!» — Är detta ej ett försvar af kungamord? — Det är förmodligen Magnus Birgerson, halshuggen på Helgeands-holmen, som han far efter. Men hur var den rättvisan?*) — I afseende på hans esthetik underskrifver jag till alla delar ditt yttrande: »Konst var ett begrep, som i Th:s esthetik väl icke rent af felades, men dock alltför ofta förblandades med konstleri.» Skaldekonsten förutsätter, enligt sin benämning, konst, ej blott natur-anlag, och för det konstnärliga deraf ägde T. föga sinne. Det uppenbaras äfven af hans egna dikter. — Emed-

*) Att Leopold var T:s antipod i politik kanske ännu mer än i estetik, har jag altid trott och finner vid läsningen af Din skrift ytterligare bekräftadt.

lertid har Du den stora förtjensten, att hafva lärt oss känna honom hel och hållen och på den vackraste sidan, — en ny förtjenst till de många och stora, som Du redan äger om den fosterländska witterheten.

Men — från det stora till det lilla. Härhos ytterligare några täflingskrifter, från N:o 5—10, bland hvilka N:o 7, Hoppets Engel och N:o 8, Efterbildningar af Horatius wid läsningen i Akademin funnits äga förtjenst. Sedan Du läst dem, torde Du förpassa dem vidare.

Många helsningar från Laura.

Vänskapsfullt
Beskow.

Den Philipson,[1] som utgaf Thorilds skrifter, lefver ännu, och lärer nu anse det Despotiska regeringssättet vara det enda rätta.

Ups. d. 24 Oct. 49.

Bäste Broder!

Tack för brefvet! Sjuk i stigande grad, orkar jag i dag ej skrifva något mer, än att jag

[1] Thorilds vän, läkaren och publicisten L. M. Philipson (1765—1851).

här skickar en ny packa Rudbecks-manuscript. Om möjligt, skall Du i nästa vecka erhålla mera. Men det börjar, tyvärr, se mörkt ut för mina skriftställerier! Inspärrad sedan 14 dagar, känner jag min svåra hosta ännu ej det minsta förbättras, men väl ett gastriskt moment, med feber, mer och mer utveckla sig. Jag börjar bli ej litet svårmodig häröfver.

De nya täflingsskrifterna skickar jag till Fahlcrantz i morgon bittida.

Var god och låt inneliggande biljett komma till Hellberg — Post-Tidningens Redaktör.

I afseende på mig tillsända Correcturer förnyar jag min bön, att mitt manuscript måtte tillika skickas mig tillbaka. Äfven vore icke illa, att, alltefter som arken bli tryckta, erhålla dem: — bådadera, för att kunna ha en ständig och lätt öfversigt af hvad jag redan sagt och framställt.

Hjertl. helsn!

Din

Atterbom.

Stockh. d. 30 okt. 1849.[1]

Käraste Broder!

Härhos ett nytt ark Rudbeckiana, jemte Dina manuskripter, samt ytterligare 3:e Täflingskrifter, N:r 11—13.

Men en annan Akademisk fråga gör oss för närvarande större bryderi. Den oväntade händelse har nemligen inträffat, att Riksarkivarien Nordström, som nyligen återkommit från en utländsk resa, afsagt sig den honom erbjudna plats i Akademien. Afsägelsen har skett både mundtligen och skriftligen, hvadan någon förändring i beslutet icke är att hoppas.[2] Att jag flera gånger för N. utvecklat allt det olämpliga och för Akademien obehagliga af hans steg, förstås af sig sjelf, men hans enda motskäl, att han ej anser sig förtjent af en dylik utmärkelse, är orubbligt.

Då frågan i går förevar i Akademien, voro alla af den tanka, att platsen borde återbesättas så fort sig göra låter, emedan ett längre dröjs-

[1] Det här meddelade brevet finnes icke i Sv. Akademiens arkiv; det har hamnat i K. B., där det felaktigt införlivats med Beskows brev till Böttiger.

[2] I brev till Beskow den 26 oktober 1849 (i Sv. Akademiens arkiv) avböjde J. J. Nordström ledamotskapet av Akademien. Hans skrivelse är avtryckt hos G. Ljunggren, *Svenska Akademiens historia.* D. 2, s. 188, 189.

mål dermed skulle antyda ett slags förlägenhet för Akademien att få ledamöter, hvilket åter icke gagnade Akademiens anseende. Nordström inkallades, som bekant, dels med afseende på sin klassiska bildning och för den nytta man kunde äga af honom vid den vigtiga afdelning i Ordboken af Lag- och Kameral-språket, dels äfven för att förstärka det alltför inskränkta antalet af ledamöter i Stockholm, dels slutligen af ett slags pietet mot Franzéns minne, då man önskade, att hans älskade fädernesland äfven skulle, genom en af sina söner, uttrycka saknaden öfver hans borrtgång, och att detta uttryck skulle hembäras af en röst, som den hädangångne sjelf älskade och värderade.

Dylika anledningar förefinnas ej vid det nya återbesättandet. Runebergs inkallande möter altid samma politiska hinder. Någon lämplig ledamot i hufvudstaden, att intaga Franzéns plats, har jag ej att föreslå. En skald synes väl i främsta rummet böra ifrågakomma. Pluraliteten af härvarande ledamöter anse Malmström och Hagberg böra, under närvarande förhållanden, företrädesvis komma i åtanka, den förre såsom den vackraste poëtiska talang utom Akademien, den sednare till följd af den förtjenst han inlagt genom den snart fulländade öfversättningen af

Shakespeare. För Akademiens begge hufvudföremål: esthetiskt domarekall och deltagande i ordboks-arbetet, äro bägge äfven fullt lämplige. Men hvilken blir den rättaste? —

Annars är afsägelsen endast känd af Akademien och vi hafva kommit öfverens att behålla hemligheten för oss sjelfva, för att kunna, om möjligt, tillkännagifva platsens återbesättande på samma gång med underrättelsen om afsägelsen. Akademien önskar derföre med första inhemta de frånvarandes tanka, om hvem som lämpligast kan komma i fråga, för att sedan skrida till valet.

Vänskapsfullt
Beskow.

Stockholm d. 9 Nov. 1849.

Bäste Vän!

Med hjertligaste deltagande hafva vi erfarit och beklagat Din iråkade ohelsa, hvilken vi hoppas dock icke må hafva långvarigare eller betänkligare följder, ehuru den, tyvärr, tillintetgör alla dina arbetsplaner för hösten. Med otålighet vänta vi underrättelser om Din snara förbättring.

Hellberg var hos mig i går och nämnde, att han önskade få en anmälan af Din 5:te Del utaf

»Siarne» för Post-Tidningen, men att inom Redaktionen icke fanns någon lämplig att skrifva den, och att han icke heller i öfrigt kände någon här, som kunde och ville öfvertaga uppdraget. Ehuru jag är öfverhopad af göromål, med granskning af täflingskrifter, Ordboks-arbete och proftryck derå, vill jag dock gerna, så godt jag kan, söka fylla ett sådant heders-uppdrag, och jag har äfven underrättat Hellberg derom. Med nästa post hoppas jag att Du skall få se början af anmälan. Efter min tanke blir den ändamålsenligast om den upplyser publiken derom, att Thorild ej är rätt känd och knapt mer än till hälften bekant, innan man läst närvarande del, oberäknadt allt det interessanta och nya, som boken i öfrigt innehåller. Kunde man derjemte lugna Leopoldianerna (som ej äro så få) dermed, att äfven han icke blifvit förnärmad, så vore det så mycket bättre. En dylik anmälan synes mig ändamålsenligare, än allt beröm i allmänna ordalag, hvilket dessutom, såsom gifvet af en Akademist åt en Akademist, i Akademiens tidning, med skäl kunde lemna lastarenom rum.

Men hur går det med skildringen af Bellman, för Högtidsdagen, om Din sjuklighet fortfar? — På Guds makt hoppas jag, att Du blir så rask, att Du åtminstone kan lemna ett frag-

ment till 20 minuters läsning, samt sedan, efter tid och lägenhet fullända teckningen.

Många helsningar från Laura genom Din

tillgifne
Beskow

Upsala d: 11 Nov: 1849[1]

Bäste Broder!

Läkaren säger, att min förbättring har nu börjat; han har derföre tillåtit mig, att ligga ofvanpå — Sjelf har jag emellertid icke kommit så långt, att jag ännu känner den ringaste förbättring.

För det ädelmodiga åtagande, hvarom du skrifver mig till, tackar jag på det högsta. I afseende på Leopold hoppas jag, att du icke har förbisett min egen ej längesedan i Post Tidningen införda förklaring.

Stor mattighet hindrar att tillägga något mera. Med de hjertligaste helsningar till dig och din Laura, förblifver jag din tillgifnaste

Atterbom

---

[1] För detta brev liksom för de följande av den 21 november, 2 och 5 december s. å. har Atterbom för nedskrivandet anlitat annan persons hand.

P: S: Hvad Bellman angår, så har jag, sedan flera år tillbaka, ett utkast öfver honom liggande bland mina papper; jag får väl taga några bitar, uppstufva dem efter råd och lägenhet och skicka till Högtidsdagen. —

Stockholm d. 13 Nov. 1849.

Käraste Broder!

Det fägnar mig hjertligen, att Din helsoförbättring begynt, ehuru den tyvärr! går alltför långsamt för att motsvara Dina vänners varma wälönskningar. Bland andra missöden, som denna sjuklighet medfört, är äfven saknaden att få räkna Dig bland de Akademiska Granskarnes antal, der Du så väl behöfts efter alla de förluster, som Akademien i denna wäg lidit. När jag eftertänker, att vi inom kort tid förlorat sådana prisdomare, som Tegnér, Franzén, Wallin, Järta, Geyer, Lagerbjelke, Brinkman, m. fl., så har man sannerligen ej råd att sakna mer någon af de röster, som äro af vigt.

Om jag ej missminner mig, läste Du likväl de första 4 skrifterna. Bland dem har, af flera Granskare, det stora priset blifvit föreslaget för

N:o 1 Augusti Tidehvarf. Det vore interessant, om Du åtminstone kunde deltaga i denna omröstning.[1]

Början af min Anmälan utaf Din 5:te del blef i går synlig i Post-Tidningen och fortsättning är redan sänd till Tryckeriet.[2] Enligt min åsigt är en Recensents första pligt, särdeles i fråga om ett Werk som detta, att söka göra skriften känd. Sedan talar den nog för sig sjelf. Jag har derför sökt att, så vidt möjligt, redogöra för allt det egna, nya och interessanta, som boken innehåller, äfven med fara att blifva något mycket i detalj-gående. Rydquist, för hvilken jag visat uppsatsen, har förklarat sig mycket nöjd dermed. Återstår nu äfven, att Du åtminstone icke blir missbelåten med densamma.

Laura, som lifligt deltager i wåra warma wälönskningar för Ditt snara återställande, helsar vänskapligast genom Din

tillgifne
Beskow.

---

[1] Vid denna gavs stora priset åt P. H. Scherini för dikten *Augusti tidehvarf*. Om årets vittra tävlan i övrigt se Ljunggren, *Svenska Akademiens historia*. D. 2, s. 191, 192.

[2] Beskows recension av *Svenska siare och skalder*. D. 5 (1849) lästes i Post- och Inrikes Tidningar den 12, 14, 17 och 21 november samt 8 och 10 december 1849.

Ett nyss ankommet korrektur af Rudbeck inneslutes. Eget nog, att hans Atlantica äfven skulle utgöra Thorilds läsning i fängelset.

Ett dumt tryckfel i anmälan (Positiv i st. f. politisk) har jag bedt Hellberg anmärka. Lyckligtvis träffade det blott min text, och icke Din eller Thorilds.

Upsala den 21 November. 1849.

Bäste Broder!

Här komma nu en packa täflingsskrifter, correcturet och namnsedeln till det nya valet. De begge förra skulle hafva kommit, redan i Söndags, om jag icke då, efter tvenne dygn tillbragta i svåra stenplågor, hade varit alldeles förbryllad. Hvad poëmet öfver Augusti tidehvarf beträffar, så har jag ingenting emot om det erhåller stora priset. I afseende på det ifrågavarande Ledamotsskapet i Svenska Akademien röstar äfven jag på Malmström.[1] — I förbigående sagdt, anser jag, för min del, Börjesson vara en man, som med snaraste bör komma i åtanka.

[1] På Franzéns plats invaldes den 26 november 1849, sedan J. J. Nordström vägrat mottaga Akademiens val, B. E. Malmström.

Med min helsas återställande går omätligt långsamt. Något fortare skulle det väl ha framskyndat, om ej stenplågor hade, enligt gammal vana, vältrat sig in som en episod i det öfriga eländet och retarderat krafternas återställande. Emellertid börjar jag nu något mera sitta uppe, och har fått en liten smula aptit.

För anmälningen i Post-tidningarna tackar jag högeligen. De hjertligaste helsningar till Dig sjelf och Din Laura

från Din tillgifnaste
Atterbom.

På några ställen i correcturet, der cursiv stil nyttjats i stället för att mitt manuskript antyder blott vanliga stilen spaltad, har min skicklige corrector antydt detta; men jag öfverstrukit hans anmärkningar, i farhåga att spaltningen motskrider Akademiens typographiska bruk. Om så icke är, eller ett undantag tillåtes, så anser jag correctorns anmärkning böra stå qvar; ty i mina ögon är spaltningen af sådane särskildt betonade ord, hvarom här är fråga, långt vackrare, än användandet af cursiven.

Upsala den 2 December. 1849.

Bäste Broder!

Tack för de i går, genom Böttiger, erhållna correcturerna! Jag skall med möjligaste första återsända dem. Men jag beder Dig vara god att ombestyra, att jag, om möjligt, med omgående post får mig tillskickadt ett exemplar af de redan tryckta arken (med undantag af det första, hvilket jag redan har).

Med min helsas återställande går det ytterst långsamt, det fördröjes esomoftast genom svåra koliker, och i allmänhet är jag ännu ganska matt, äfven aptiten är ännu obetydlig. Dock har min läkare gifvit mig löfte att i morgon middag åka ut; hvilket blir min första beröring med den yttre luften efter åtta veckor. Wi skola hoppas att tillfrisknandet sedan fortskrider skyndsammare.

Hjertligaste helsningar till Din Laura!

Din tillgifnaste

Atterbom.

Upsala den 5 December. 1849.

Bäste Broder!

Gud välsigne Dig för Ditt ypperliga förslag, att på Högtidsdagen låta vännen Valerius i mitt ställe framrycka med en provisorisk notice![1] Du vältrar dermed en tung sten ifrån mitt hjerta; ty med stigande ångest har jag i dessa dagar tänkt på Högtidsdagens annalkande, under det min ännu fortfarande kraftlöshet gör all produktiv, eller tillochmed blott reviderande befattning med mina papper, omöjlig. Än torde väl dagar, kanske en vecka försvinna, innan detta förhållande ändras. En vidgad beröring med fria luften och ökad rörelse i densamma skall väl påskynda den lyckliga tidpunkten af återvändande arbetsförmåga. I förrgår åkte jag ut för första gången, i går för andra och i dag för tredje. Åtta veckors tid har nu blifvit upptagen

---

[1] Förslaget, tydligen framställt av Beskow i ett icke bevarat brev, gick ut på, att Valerius, då Atterbom av sjukdom förhindrades att fullborda sin minnesteckning över Bellman, skulle lämna en kortfattad karakteristik över densamme. Så skedde även, och Valerii *Minne af Carl Michael Bellman* trycktes sedermera omedelbart före Atterboms *Minne öfver Carl Michael Bellman* i Sv. Akademiens handlingar. D. 25, 1852.

af idel elände; men Gud vare lofvad, att det börjar ligga bakom mig, som en öfverstånden ängslig dröm.

Måtte nu blott vännen Valerius ingå på förslaget! Han kommer tvifvelsutan att verkställa sitt uppdrag förträffligt. Det vore mig serdeles interessant, att sedan få del af denna notice. Laga ändteligen att jag får det.

Med hjertliga helsningar till Dig och Din Laura

förblifver

Din tillgifnaste

Atterbom.

Stockh. d. 14 Dec. 1849.

Bäste Broder!

Var god och insänd med nästa post Din valsedel till det Kongl. priset, ty om Måndag förekommer frågan till afgörande.

Bref från Upsala förmäla, att Du redan kan promenera litet ute, hvaråt vi hjertligen fägna oss.

Laura helsar tusenfalt, genom Din

tillgifne

Beskow.

Upsala d. 16 Dec. 1849.

Älskade Vän!

Det skall troligen gläda Ditt brodershjerta, att åter se några rader skrifna af min egen hand. Ja! jag sitter nu ändtligen, sedan i förgår, en och annan stund ånyo vid mitt skrifbord — fastän ännu ganska matt, och besvärad af en hosta N:o 2, som är högst envis.

Jag instämmer med nöje i den utmärkelse, som Akademien ämnar åt Thomander — ehuru vingelfotad och fatal han i politiskt afseende varit. Kännare, på hvilkas omdöme jag kan lita, ha sagt mig, att hans nyligen utgifna Predikningar äro mästerstycken.[1] Jag ämnar gifva dem till julklapp åt min hustru; och får väl sedan tillfälle, att sjelf göra deras bekantskap. — Hvad Hwasser beträffar, så vill jag, i afseende på det Kongl. Prisets tilldelande åt honom, ej dissentiera; och har derför på min lapp skrifvit hans namn. Men till ledamotskap i Akademien kommer jag aldrig att rösta på honom;

[1] J. H. Thomander erhöll 1849 Sv. Akademiens stora guldmedalj. Hans *Predikningar öfver alla årets sön- och högtidsdagars evangelier* utkommo i tvenne delar Stockholm 1849.

det säger jag i förväg.[1] Jag bryr mig dervid icke om, att han mot mig personligen har uppfört sig som en complett hundsvott, eller — exactare sagdt — som en af afund och högfärd pösande padda. Men hela mannen är, i sin egentliga central-kärna, ingenting annat än — en genialisk *bracka*, som har en viss talang att låta sitt skräfvel imponera genom en uppblåst och germaniserande rhetorik, hvars innehåll — nogare besedt — upplöser sig mestadels i moln och dimma.*)

Jag har nu åter framdragit mina Rudbeckiana, och hoppas nu snart kunna bringa tryckningen i gång igen. Det är väl bäst, att jag allraförst gör Rudbeck färdig; så att det så länge under tryckning varande bandet af Sv. Akademiens Handlingar kan utkomma.

Hjertl. helsningar till Laura! Lycka till en ståtlig Högtidsdag och en glad Julhelg!

Din
tillgifnaste
Atterbom.

---

*) Jag erfor det tillräckligt, när jag till skärskådning upptog hans dumma utlåtanden om Goethe.

[1] I. Hwasser tilldelades 1849 års kungliga pris; ledamot av Sv. Akademien blev han 1854.

Stockholm d. 4 Jan. 1850.

Käraste Broder!

Af hjertat förnyar jag mina wälönskningar till ett godt, nytt år, för Dig och Din älskvärda omgifning!

Med det gamlas afgång är, tyvärr, dess syndaräkning likwäl icke afslutad. De Akademiska handlingarnes tryckning ligger, beklagansvärdt, så efter, att Handlingarne för år 1846 ännu icke sett dagsljuset. Från alla håll får jag påminnelser och förebråelser för denna försumlighet och ehuru jag gjort, hvad jag kunnat, för att påskynda arbetet, medger jag, att Akademien har svårt att ursaka sig för en dylik långsamhet, som icke kommer någon af de andra Akademierna till last. Min vänliga anhållan är derför, att Du sätter allt annat å sido och, så fort sig göra låter, insänder Minnesteckningarne, icke blott slutet af Rudbeck, men äfven Columbus och Bellman, så att vi en gång, på Guds makt, måtte få rent bord, såsom jag verkeligen en tid haft det.[1]

[1] Av dessa Atterboms trenne minnesteckningar trycktes den över Rudbeck i Sv. Akademiens handlingar. D. 23, 24, 1850, 1851, den över Columbus i D. 24, 1851 och den över Bellman i D. 25, 1852.

Huru obehagligt och påkostande det är, att uppoffra älsklings-sysselsättningar för dylika åliggganden, vet kanske ingen bättre, än jag, som nu under åratal med bedröfvelse lagt å sido allt enskilt författarskap, för att bråka med Ordboken och Handlingarne. Men »det ena Du vill, det andra Du skall», heter det, och man får väl foga sig i sitt öde.

Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifnaste
Beskow.

Ups. d. 7 Jan. 1850.
kl. 7 på morg.

Bäste Broder!

Guds välsignelser öfver Dig och Din Laura, för detta och månget följande år, till hvarje önskligt himmelskt och jordiskt Godt! — Tack derjemte för båda Dina sista skrifvelser, jemte den utmärkt lyckade medaljen öfver Bellman.

Jag skickar nu en packa manuscript-blad,

såsom bevis, att jag för det närvarande verkligen — så mycket jag förmår — sysselsätter mig med Rudbeck, och med ingenting »annat». Dock, jag sysselsätter mig visserligen med något »annat», hvilket jag, när som helst, skulle med största beredvillighet »lemna å sido». Det är en fortfarande infam och oöfvervinnerlig hosta, som förföljer mig dag och natt; och som dels genom det myckna innestängande, hvartill den dömmer mig, dels genom bristande eller städse afbruten och otillräcklig sömn, utöfvar på mitt hufvud och mina ögon det menligaste inflytande, och således ännu, beständigt, lägger i vägen för mig de största hinder att kunna med rigtig kraft och fart begagna de få timmar af dagsljus, till hvilka i alla fall min knappa arbetsförmåga är inskränkt. — Det är först under Julhelgen eller de sista 14 dagarna, som jag varit i stånd att alls göra något. Akademien måste hafva miskund med mig; och vara öfvertygad, att jag, för att uppfylla mina förpligtelser, verkligen gör allt hvad jag *kan*.

Med nästa Correctur önskar jag erhålla ett ex. af de bägge sednast tryckta arken: 22 och 23.

Min budbärare, Magister Keijser (en min

hustrus systerson), kan föröfrigt supplera och commentera dessa rader.

Hjertl. helsningar från mig och alla de Mina!!!

Din
Atterbom.

Stockholm d. 11 Jan. 1850.

Käraste Broder!

Tack för brefvet och för det åtföljande Manuskriptet! Min mening är ingalunda, att Du på ringaste vis skall anstränga Dig, för att lemna de ifrågavarande Minnesteckningarne, endast att desamma må, i den mån helsa, sinnesledighet och öfriga omständigheter medgifva, fullbordas, på det att vi måtte kunna, om möjligt, till våren få rent bord, som det heter. En liten hemlig plan har jag väl äfwen derunder, som jag enskilt kan yppa för Dig, nemligen att, om — såsom jag önskar och hoppas — revisionen af räkenskaperna i nästa månad skulle lemna någon liten behållning, det kunde bli tillfälle, att realisera den lilla förhöjning i arfodet, som jag tillförene nämnt. Dervid är naturligtvis, alla äldre åtagandens uppfyllande äfven en talande

omständighet, och Du må derför ej undra, om jag, i Ditt eget interesse, är angelägen att, så vidt sig göra låter, påskynda det ifrågavarande arbetet. Detta naturligtvis oss emellan; så mycket mer, som andra, äfven välförtjenta, äga anspråk på att ihågkommas med något, om än aldrig så obetydligt, innan förhöjning sker för någon som redan är i åtnjutande af dylik inkomst. Gud är mitt vittne, att jag gerna önskade kunna medverka till en sådan fördel för alla mina kamrater, som äro deraf i behof; men den goda tiden är i närvarande fall, som i många andra, förbi. Härom kunde mycket sägas, men det må sparas till en annan gång.

Columbi minne var ju aldeles fullfärdigt. Återstår således ensamt Bellmans, sedan Rudbeck är affärdad. Jag upprepar, hvad jag tillförene haft tillfälle yttra, att den alltför stora utförligheten icke tillhör denna art af minnesteckningar, der man väntar få se bilden i stora, slående drag. Franzéns äldre minnen synas mig de bästa mönster.

Tusen helsningar från Laura, genom Din

tillgifnaste
Beskow.

Upsala d. 9 Febr. 1850.

Älskade Broder!

Här kommer nu det sednaste Correctur-arket, beledsagadt af en packa Manuscript. Innan kort skall mera komma. Jag är nu som bäst inbegripen i en karakteristik af sjelfva Atlantican; och såsnart jag hunnit öfver den, skall det hela snart vara afslutadt. Jag är ledsen, att det blir så vidlyftigt; ty visserligen torde ännu ungefär 6 ark återstå (jag skall göra mitt bästa, att det åtminstone icke blir längre). Men dels är ämnet så kolossalt, så mångsidigt och i åtskilliga punkter så outredt, att väl dylika hädanefter sällan skola förekomma; dels har jag under dess behandlande stött på så mycket, hvaröfver jag nödgats sprida ett alldeles nytt ljus. Ingenting hade varit lättare och gått gesvindtare, än att blott skrifva af hvad andra skrifvit före mig, och deraf endast tillreda en abrégé i en mer eller mindre prydlig diction. Nu deremot hoppas jag hafva frambragt någonting, som i de väsendtligaste stycken är både eget och nytt, och som troligen hvarken af vännerne till Svenska Vitterhets-Historien, eller af vännerne till Svenska Historien i allmänhet, skall lemnas utan af-

seende. Men visst blir det (såsom sagdt är) vidlyftigt, och kostar mig, stackars sjukling, ett fanders besvär. — Gifver Gud sitt bistånd, skall jag likväl till slutet af månaden absolvera det.

Jag längtar, såsom Du lätt kan föreställa dig, till Bellman. Med Columbus gör jag processen kort; der behöfver ej mycket tilläggas; jag hoppas, att den revisionen ej skall kosta mig öfver åtta dagar. — Men en hufvud-olycka är och förblifver det i alla fall, att jag först nu — i Februari 1850 — får göra det, som var påräknadt att göras i October 1849.

Och likväl är det ett underverk, att jag, för det närvarande, återigen mäktar arbeta så pass mycket, som jag gör. Det är åtminstone nulla dies sine linea; under det att min hosta oförändradt fortfar, utan ringaste förminskning, mina nätter alltjemnt äro åtminstone till hälften (ofta till två tredjedelar) sömnlösa, och jag immerfort lefver i mina rum inspärrad som en fånge. Det är nu fem veckor, sedan jag sista gången stack hufvudet utom dörren. Troligen kommer denna fångenskap att räcka så länge som vintern. Problemet är således, att kunna härda ut.

Hjertinnerlig tack för det ädelmodiga löftet, att söka i Svenska Akademien tillvägabringa en förbättring af mina pecuniära villkor! Slik

förhöjning skulle bli mig desto kärkomnare, som jag, i följd af min långvariga sjukdom och månaders oförmåga till allt arbete, har äfven i financiellt afseende förlorat ganska mycket, — ja (sammanräknadt) omkring 1 000 Rdr Riksg. Att jag alltigenom skall i och för mitt fädernes-lands vitterhet arbeta med ansträngdaste flit, så länge någon tråd af lifhanken är qvar, — derom behöfver jag väl icke försäkra. Jag kan med Kellgren säga: omnis in hoc sum.

Smärtligt öfverraskade mig underrättelsen om Oehlenschlägers död.[1] Enligt hans raska, ja blomstrande utseende för ett par år sedan, hade jag trott, att han skulle uppnå Goethes ålder. — Tack för den värdiga och träffande Notisen i Post-Tidningen! äfvenså för de vackra Verserna![2] — För oändligt mycket har Skandinavien honom att tacka. En glädje är det att veta, att få menniskor på jorden hafva varit lyckligare, än han. Till och med hans svagheter voro af den art, att de blott förhöjde hans lycka. — Emellertid blir firmamentet ständigt

[1] Oehlenschläger avled den 20 januari 1850.

[2] Ett kort, välformat meddelande om Oehlenschlägers bortgång lästes den 25 januari 1850 i Post- och Inrikes Tidningar. Här trycktes också den 1 februari Beskows poem *Vid underrättelsen om Oehlenschlägers död*, som tidigare föredragits vid Sv. Akademiens sammankomst den 29 januari.

skummare, och återstoden af den jordiska lefnadsstigen ständigt ensligare. Innan kort är ingen enda qvar af de Heroer, med hvilka vi varit samtida, — ja, till hvilkas första utveckling vi varit vittnen, med ungdomsglad bifallsförtjusning och förhoppningsrika medsträfvanden.

Gud med Dig! Hjertl. helsningar till Din Laura!

Din
trofaste
Atterbom.

Ja! väl är denna Vinter hård; men så skall han ju ock förskaffa oss en desto tidigare och skönare Sommar. Hvad jag längtar efter den!!!

J. H. Schröder, lyckligen undkommen yrvädret, ber om sin helsning.

Ups. d. 16 Febr. 1850.

Bäste Broder!

Tack för de tryckta arken! — De bägge otryckta återfölja. Skulle arket *6* ännu händelsevis vara otryckt, så ville jag gerna ha ett par af vännen Enberg gjorda correctioner ogjorda.

Den ena är en förändring af min interpunktering i de tvenne sista raderna på sid. 95, der jag skref: »Det har gifvits ett sätt att behandla Sveriges historia, hvilket man klandrat — ej utan skäl — för ett öfvermått, än af» etc. Detta vill nu E. ha commateradt så: . . . . . »hvilket man klandrat, ej utan skäl för ett öfvermått, än af» etc. Men tydligtvis bör interpunkteringen här antingen bibehållas i sitt första skick; eller bli: »hvilket man klandrat, ej utan skäl, för ett öfvermått»; eller: »hvilket man klandrat ej utan skäl för ett öfvermått». Den af E. föreslagna synes mig högst förunderlig, och har tillika det fel, att göra omening. Men kanske — i fall arket redan är tryckt — har han sjelf märkt detta vid revider-arket. — Den andra är förändringen på sid. 96 af »Kronfogde» till »Kronofogde». Äfven jag älskar icke-sammandragenheten i dylika ordhopfogningar, så ofta stylens högtidlighet synes mig fordra den: men jag hemställer till Ditt omdöme, huruvida ej diktionens liflighet här betydligt minskas deraf, att icke just den mindre högtidliga, den till och med en smula komiska ordformen får qvarstå i sin motsats till »Konung». Tänk dig perioden uppläsas! —

Det är ledsamt, att den fulla historiska sanningen om Carl XI, — här måhända (ehuru i yt-

tersta korthet) för första gången fullständigt uttalad, — skall finnas otillständig för Akademiens Handlingar; så att den ifrågavarande, öfverklagade episoden måste till största delen utgå. Det enda skälet, som kan synas äga någon giltighet, är, att den, inför artistisk synpunkt, kanske öfverskrider proportionen af den vidd, som den i sitt förhållande till teckningens egentliga hufvudföremål bör intaga. Deremot kan jag hvarken finna, att Akademiens förpligtelse mot »Sveriges stora framfarna Konungar» bör förleda henne till ett återfall i det ceremoniöst-oratoriska sätt att behandla dylika föremål, som tillfogat så mången af hennes äldre historiska framställningar en obotlig skada och gör, att de, inför den historiska betraktelsens nuvarande ståndpunkt, betyda ungefär ingenting*); eller att det, vid frågan om de individuella total-organisationerna af Carl XI:s och Carl XII:s personligheter, är något »longe petitum» att hänvisa på dessa organisationers ursprungs-sammanhang med personligheten af den Moder och Farmoder, på hvilken de — fastän under olika modifikationer — bråddes i just de egenskaper, som gjorde deras och Sveriges olycka. Skillnaden från henne be-

*) Beträffande särskildt Carl XI: så har Stiftaren sjelf, utan omsvep, sagt om honom sin mening; se noten på sid. 96.

stod nästan blott deri, att hos henne voro dessa egenskaper förenade med dumhet.

Men detta må nu vara som det är, och jag fogar mig efter Edra önskningar: hemställande dock, om ej den lapp, som jag föreslagit att ingå i de utgående sidornas ställe, må befinnas någorlunda oförgriplig. Den gör — och blott med få rader — antydningen af min åsigt mindre ofullständig, eller afslutningen mindre abrupt. — Måhända kan jag ock, i en af Slut-Anmärkningarna, med ett par raders tillägg inkasta några ord om bråendet på Hedvig Eleonora; men blott såsom en hypothetisk vink, och med största höflighet. — Visserligen kan jag använda, hvad jag på de nu uteslutna sidorna sagt, vid ett annat tillfälle och på mitt eget ansvar. Men lätt kan ske, att en Fryxell, en Svedelius, eller någon tredje, dessförinnan bortsnappar det; och sedan hetes jag vara hans eftersägare. Det blir då icke första gången, som sådant har händt mig — och dermed får jag vara nöjd.

Då arket *7* nu genom uteslutningar, ombrytningar och stora tillägg blir nästan ett nytt, så nödgas jag ock begära deraf ett nytt correctur. Troligen kan det erhållas med omgående. — På sid. 101 (öfverst) har E. ganska träffande och lyckligt försvenskat »resoluta» till »beslutsam-

ma». Men jag har innan nästa comma »verksamma», och detta slags likheter i ljudfall förekomma mig kakophoniska. Jag har derföre, i stället för det eljest ypperliga »beslutsamma», föreslagit »tilltagsna».

Föröfrigt må jag, när jag besinnar huru varsamt den fromme *Franzén* i ett af sina vackraste Minnen tassar på strumplästen omkring samma ämne,[1] ändå tacka Akademien, att hon låtit mig så pass sjunga ut om Carl XI och De la Gardie. Franzén vill inbilla sig och andra, att Carl XI icke visste huru Reduktions-offren misshandlades. Tvärtom! han visste det ganska väl; lika väl, som hans englalika Gemål; för hvilken dessa misshandlingar utgjorde en bland de fyra orsaker, som grämde henne till döds. Och derför vändades han äfven sjelf så bitterligen på sin dödsbädd.

Tillgifnast
Atterbom.

Laura helsas hjertinnerl.

[1] Atterbom avser Franzéns minnesteckning över Magnus Gabriel De la Gardie i Sv. Akademiens handlingar. D. 11, 1827. Se här s. 125.

Ups. den 27 Febr. 1850.

Bäste Broder!

Nästa gång hoppas jag kunna skicka slutet af beskrifningen på Atlantican m. m., hvaraf i dag ett dugtigt stycke härmed sändes. Sedan skall, med Guds hjelp, min Rudbeckiad snart vara afslutad. Jag hoppas, att hafva lemnat ett vigtigt bidrag till sjuttonde århundradets Svenska Litteratur-historia. — Jag är märkvärdigt segsliten: hostan, sömnbristen, fångenskapen fortfara ännu alltjemnt; och detta arbete, helst under sådan belägenhet, kostar mig en betydlig ansträngning. Och såsom det är mitt ständiga öde, att aldrig få hålla på ostörd med en sak i sender, tills den är färdiggjord, så har nu blifvit mig ålagdt, att under dessa veckor hålla föreläsningar för Prins August öfver Svenska Vitterheten. Huru lätt jag än må taga detta uppdrag, så stör det mig till en viss mån i mina Rudbeckska funderingar och frånröfvar mig tid. — Numera har jag ingen utsigt, att bli frisk och fri förr, än vintern helt och hållet upphör.

Din

Atterbom.

Laura helsas hjertl.

Ups. d. 3 Mars 1850.

Bäste Broder!

Här återkommer nu sista Correcturet. Ett par ställen voro försedda med frågtecken — jag vet ej om af Dig, eller Enberg. Det ena gällde ordet skräfla, hvilket jag ogerna uppoffrar; jag gissar att det icke anses värdigt nog i en mera upphöjd skrifart; mellertid har jag i stället föreslagit odugling (eller odåga). Det andra tycktes vara en vink, att jag nyttjat ett förmycket skarpt uttryck om Carl XI:s Reduction; jag har derföre gjort ordställningen något mildare, under det att meningen är densamma. Ty, i sanning! om det sätt, hvarpå Reductionen verkställdes, kan ej talas nog ondt.

På det mig sist skickade tryckta arket förekomma, till min förundran, ett par tryckfel: antiqvakisk och retam (i st. för re tam). Förtretligt!

Arket 26 äger jag ej ännu; jag förmodar att äfven det nu är tryckt, eller innan kort blir det.

Min helsa är i samma ömkliga skick. — Laura helsas hjertl.

Din

Atterbom.

Stockholm d. 19 Mars 1850.

Käraste Broder!

Härhos åter ett ark Rudbeckiana. Manuskript önskas.

Hvad sägs om denna eftervinter? — Den pröfvar helsa och tålamod. Dock — den är icke sämre än den andra, i den politico-moraliska werlden, — en riktig Fimbul-vinter. Stundom kan man vara frestad, att gripa till pennan för att, efter sin lilla förmåga, söka stäfja en eller annan galenskap. Men hwad hjelper det? Jag fann just i dag ett yttrande af Swedenborg, fälldt under parti-tidernas förbistring, som äfven är lämpligt i wår tid, nemligen detta: »Enär ett land allmänt lutar till barbari, lärer fåfängt wara för en och annan att söka hålla det upprätt.» Och så är det.

Laura helsar tusenfallt genom Din

vän

Beskow.

P. S. Upsala har nu Storfrämmande.[1] Jag hoppas mottagningen blir hjertlig, om ej lysande.

[1] Konung Oskar hade den 16 mars anlänt till staden. Samtidigt vistades de fyra prinsarne där.

Upsala d. 24 Mars 1850.

Bäste Broder!

Här återkommer nu det sist skickade Correcturet. Liksom jag har åtskilligt emot den af Enberg strängt följda, men ändock ingalunda från inconseqvenser fria Svensk-Akademiska orthographien i allmänhet, så är jag ej heller nöjd med hans förkärlek för utmärkandet af alla nomina propria med kapiteler, hvilken på de sednare arken af mitt Minne gjort sig gällande: 1) emedan denna öfverlastning af kapitel-beprydda namn gör texten (i mitt tycke) brokig och prålig; 2) emedan den ej blef iakttagen på de första arken — hvadan dess plötsliga införande på de sednare arken troligtvis för uppmärksamma läsare skall förekomma besynnerligt. Men emedan han så vill hafva det, så har jag fogat mig derefter; och nu sökt corrigera det följande i noggrann öfverensstämmelse dermed. — Manuscript skall innan kort komma: i dag kan jag blott skicka tre blad, men de förslå att fylla det nu under sättning varande arket 29. Nästa gång hoppas jag kunna afsända expositionen af Atlantican fulländad.

I Ditt nästa bref torde jag erhålla de förmodligen nu tryckta arken 26 och 27 (kanske då äfven 28).

I öfvermorgon lykta (Gudi lof!) mina föreläsningar för Prins August. Jag är med honom ganska belåten: men dels fatigera de mitt immerfort retliga och hostande bröst; dels hafva ändå under denna månad förberedelserna till dessa föredrag (ehuru lätt jag tagit dem) dagligen borttagit minst 1, ofta $1^1/_2$, ja 2 timmar från min knappa arbetstid. Nu får jag åter bli totus in re. Blott jag hinner ifrån expositionen af Atlantican, skall det återstående af min Rudbeckiad inom få dagar vara färdigt.

Hostande, fängslad, och längtande efter vinterns slut, är jag alltjemnt. — Men »Fimbul-vintern i den politico-moraliska verlden» är värre. Låtom oss dock ej fälla modet! Det är mer än någonsin vår pligt, att, hvar i sin stad, direkt eller indirekt, kämpa mot Fenris-Ulfven och Midgards-ormen. — Så är t. ex. Palmblads tapperhet och ihärdighet högst aktningsvärd — och han uträttar med sin Tid (som nu, i det hela, är rätt väl redigerad) mycket mera godt, än sannolikt mången förmodar.

Både Konungen och Prinsarne hafva här

blifvit mottagna med stor hjertlighet; så af Unga, som af Gamla.

Laura helsas hjertinnerligen!

Din
Atterbom.

Ups. d. 7 Apr. 1850.

Älskade Broder!

Härmed återsändes sista Correcturet. Med nästa post kommer, vill Gud, omsider den fullbordade exposéen af Atlantican. Den är till det mesta renskrifven, men jag hann ej i dag få den rigtigt färdig. — Mitt hus har, alltsedan sistl. October månads början och min inflyttning i den våning jag nu bebor, varit ett sjukhus. Förmodligen underrättade jag i mitt sista bref, att min son hade insjuknat, i en ganska betänklig bröstfeber. Knappt hann han, för några dagar sedan, lemna sängen (han är nu dagligen tillfrisknande, ehuru ännu matt), så intogs den af min hustru sjelf; som sistl. Måndags afton insjuknade i samma slags sjukdom, men på ännu farligare vis. Utsläpad af ett halft års nästan oafbrutna fatiger, vakor, bekymmer och egna hopade krämpor, dignade hon ned på en plågobädd, kring hvilken

vi nu med orolig längtan afbida det förmodade kritiska dygn, som i afton inträder. I dag har hon dock varit något lugnare, än tillförne — och Doctorns ansigte börjar ljusna. Mellertid har eländes-krönikan af detta bedröfliga halfår nu härigenom blifvit fullständig. — Hvilken vecka, denna sista! På flera nätter har jag knappt sofvit en blund. Lätt kan Du föreställa Dig, huru det gått med pådrifvandet af mitt arbete under sådana omständigheter, och vid accompagnement af hostningar och qvillranden än från min sons, än från min hustrus sjukläger, — min egen ständigt fortfarande hosta att förtiga! —

Var god och skicka med omgående post det sista af mina sist insända manuscript-blad: jag tror det är signeradt 60); — det skall sedan, om så behöfves, komma tillbaka med det nya manuscriptet.

Äfvenså anhåller jag, att få mig tillsända de sednast tryckta arken 26—28.

Mera härnäst. — Gud hjelpe mig! ! !

Din

Atterbom.

Laura helsas hjertl. — I dag synes ändtligen »Fimbul-vinterns» afsked begynna. — Min fångenskap fortfar tills vidare. —

Stockholm d. 9 April 1850.

Käraste Broder!

Med hjertligaste deltagande hafva vi erfarit de sjukdomsfall inom Ditt hus, som kommit att öka bekymren öfver Din egen ohelsa. Gud gifve, att Din goda hustru snart åter måtte komma på bättringswägen! Beklagansvärde vän! det är då icke nog med ditt eget lidande, — hustru och barn skola äfven öka denna »Eländes-krönika», som Du kallar den. Vi hoppas dock med nästa post erhålla bättre tidningar.

Äfven inom wår slägt är sorg. Min bror (ExpeditionsSekreteraren) förlorade i förgår en dotter. Han har en quar, som ända ifrån födseln varit sinnessvag och nu hunnit 18 år. Den lilla kom 10 år sednare, som en ersättning för föräldrarnes lidande, och var ovanligt söt och quick. Denna hafva de nu förlorat och hafva blott quar den tokiga, som är ovanligt stark och sannolikt lefwer oss alla ut.

Enligt Din önskan sänder jag arken 26 och 27. Det följande är ännu icke tryckt, men skall sändas så snart det blir färdigt.

Många helsningar från Laura, genom Din

trogne vän

Beskow.

Ups. d. 14 Apr. 1850.

Bäste Broder!

Jag hoppades, att kunna i dag afsända expositionen af Atlantican; men slut-revisionen har upptagit längre tid, än jag förmodade; helst under dessa bekymrets och orons dagar, mellan ständiga förströelser af Doctors-besök, deltagande vänners och väninnors visiter och förfrågningar m. m. Men ehuru jag först med nästa post kan skicka den packa jag ämnat skicka i dag, har jag dock velat i förväg med dessa rader anmäla, att faran, i afseende på min älskade Ebba, nu, Gudi lof! är öfverstånden, och att en — ehuru ännu matt — början till förbättring har infunnit sig. Visserligen ligger hon ännu i feber, och med tillfriskningen kommer troligtvis att gå ganska långsamt; men utsigten att få behålla henne, och att se henne småningom återställd, ljusnar dock med hvarje dag mer och mer. — Min gosse är nu temligen rask, men har ännu ej fått begynna gå ut. Min långa fångenskap får ej upphöra förr, än luft och vatten blifvit is-fria. Och vänta får man!

Mera härnäst. Hjertl. helsningar till Laura!

Din

Atterbom.

Hvad jag beklagar Din Brors hårda öde!!! Det är ett lidande af en alldeles egen hemskhet.

Ups. d. 18 April 1850.

Käraste Broder!

Här återkommer nu, med ett litet tillägg i ändan, det sista af de blad, som för någon tid sedan skickades mig tillbaka. De tre föregående äro troligtvis längesedan uppsatta, och behöfvas således icke.

Kanske tycker Du, att detta Minne blir alltför voluminöst emot hvad Akademiens Minnen eljest pläga vara; och sannt är; att den nu under tryckning varande tomen blir härigenom ganska diger; ungefär liknande Delen XII af Akademiens Handlingar. Men ett ämne af så kolossal beskaffenhet, och dymedelst så oundvikligt dragande till en någorlunda kolossal behandling, torde väl icke vidare komma att gifvas; åtminstone såframt ej Akademien någongång föreslår t. ex. Swedenborg. Frestelsen att göra och meddela en summarisk exposition af Atlantican var så mycket mera omotståndlig, som en sådan hittills aldrig blifvit ens försökt. Jag funderade verkligen ett par gånger på, att

uppskjuta denna framställning till något annat tillfälle; för att förkorta mitt Minne enligt hvad Akademien kanske anser för sitt interesse. Men härvarande vänner (Carlson m. fl.) tillstyrkte mig på det ifrigaste, att just nu, medan jag vore totus in re, fullborda och låta trycka den; »ty» — sade de — »Du återkommer eljest aldrig dit tillbaka; och saken är af för stor vigt för vår Litteratur-historia, ja vår Historia i allmänhet, att lemnas halfgjord eller ogjord, — helst efter all den möda och tid, som Du redan på densamma uppoffrat.» Också tror jag, att de ha rätt. Ett nytt och ansenligt stycke terra incognita i vår litteratur har jag härigenom verkligen uppdagat. Väl torde mången undra, att jag användt månader af mitt lif — och med högsta ansträngning under ett halfsjukt tillstånd — till exponerande af en massa ofantlig galenskap. Men denna galenskap är dock åtminstone oändligt märkvärdigare och interessantare, än klokskapen hos de fleste af dess bedömmare. Visst är bland annat, att den innebär en fond af Poesi, tillräcklig för en Svensk Schah Nameh.

Till den 1 Maj hoppas jag kunna säga jättegubben Rudbeck mitt farväl. Derefter skall Bellman ofördröjligen företagas. Med honom skall jag, vill Gud, bli mera fortfärdig.

Hjertl. helsningar till Din goda Laura och Dig sjelf. Med min Hustrus förbättring går det oändligen långsamt.

Din
Atterbom.

Stockholm d. 23 April 1850.

Käraste Broder!

Tack för Dina båda bref och sändningar! Gud ske lof, att Din förträffliga maka öfwervunnit det hotande sjukdomsanfallet och att helsan, ehuru med tyvärr långsamma steg, åter börjar inträda i Din af plågan och bekymren så länge hemsökta boning! Af Dina många frånvarande wänner har ingen kunnat med warmare wälönskningar och förböner följa Dig och de Dina under denna sorgens tid, än Laura och jag.

Minnet blir visserligen, som Du säger, vidlyftigare än wanligt, men det uppdagar äfwen en interessant hittills okänd epok i wår litterärhistoria.

Boktryckaren säger, att de af Dig återfordrade blad lemnat en lucka, och han önskar derför med första återfå dem.

Jag hinner ej mer än framföra Lauras helsningar och teckna

tillgifnast
Beskow.

Upsala d. 24 April 1850.

Älskade Broder!

Hjertl. tack för brefvet! — Min hustrus förbättring skrider framåt; men så pianissimo, att framskridandet ofta är omärkbart. Det synes ämna draga ut ganska länge, innan hon kommer rigtigt på benen igen. — Hvad min Ernst angår, så lär han i nästa vecka få återbörja sin skolgång. Sjelf blef jag sistl. Söndag för första gången utsläppt, efter många månaders fångenskap. Sedan har jag dagligen varit en och annan stund ute i solskenet. Det är med en egen känsla af rörelse och druckenhet, som jag åter befinner mig vandrande under Guds öppna, fria och blåa himmel.

Jag trodde, att de mig återsända bladen redan voro uppsatta; derför skickade jag blott det sista, som hade erhållit ett litet tillägg. För säkerhets skull sänder jag nu *samtliga* bladen

ifrån der arket 29 slutar. — På det härom-dagen skickade bladet 60) må tilläggas i slutet, näst ofvanföre strecket, orden: Det är, i det näst-följande, *Rudbeck* som talar.

Med de varmaste helsningar till Dig och Din Laura, förblifver jag oföränderligt

Din
Atterbom.

Vid tillfälle torde jag få de sist tryckta arken 28 och 29. —

Stockholm d. 7 Maj 1850.

Käraste Broder!

Härhos får jag sända ett nytt Korrektur.

Mina föregående sändningar hoppas jag hafva behörigen framkommit.

Då Du vidrör Rudbecks Språkåsigter, bör jag kanske nämna, att en kännare af det gamla språket — den bekante Gagnerus — ansåg Rudbeck ej rätt hemmastadd deri och nämner i en af sina skrifter, att de misstag, som förekomma i Verelii Lexikon, till betydlig del härröra deraf, att Rudbeck, med sin vanliga dristighet, för-

svenskade efter godtfinnande ord, som Verelius sjelf ej tilltrott sig kunna förklara. Verelius förbjöd kort före sin död utgifvandet af Index, men Rudbeck tog det om hand och gaf ut det.

Hastel.

Vänskapsfullt
Beskow.

Upsala d. 12 Maj 1850.

Älskade Broder!

Jag skickar härmed det sist erhållna Correcturet, — hvilket jag, med sina åtskilliga vigtiga ändringar, på det bästa rekommenderar till Prof. Enbergs benägna omsorg, — samt derjemte en ny portion Manuskript. Härnäst skall jag, vill Gud, sända allt det återstående af min långa Rudbeckiad på en gång. — Expositionen af Atlantican har jag, efter tio veckors derpå nedlagdt arbete, i dessa dagar ändtligen lyktat; och är nu sysselsatt med den sista biographiska afslutningen. Hvad jag der har att tillägga såsom nytt, är om Rudbecks »Testimonier» från sin samtids lärde och critici; om Antiqvitets-Collegii utfall emot honom, och dess från De la Gardie undfångna skrapa; om den gamle Mäcenatens

sista dagar, och Rudbecks honom derunder visade orubbliga vänfasthet. Allt det derefter följande (sjelfva slutbladen) är längesedan både skrifvet och i Svenska Akademien uppläst.

Mina härvarande historiska vänner fröjda sig högligen öfver hvad jag meddelat dem från mina upptäckts-resor i Atland, och längta med mycken nyfikenhet efter det hela af min resbeskrifning.

Frukta ej, att jag icke har ögonen öppna för det myckna förflugna i Rudbecks »Språkåsigter», eller att detta blir, i min framställning, med partiskhet undangömdt! Att Verelius, ehuru han lät sig hänföras af Rudbecks mäktiga snille och sin egen böjelse att skåda Sveriges antiqviteter ur samma synpunkt, var (jemförelsevis) mera kritisk och en grundligare kännare af fornspråket, har jag redan på ett par ställen i de tryckta arken antydt.

Ett nytt tryckfel har undfallit Prof. Enberg (och måhända äfven mig sjelf) på sid. 435: fördansning i st. f. fördanskning!

Min hustrus febris lenta fortfar immerfort, med ett nu i flera veckor på samma punkt stillastående tillstånd af fullkomlig kraftlöshet till själ och kropp. I morgon är det sex veckor fullt, sedan hon blef sängliggande (ty uti sängen

ligger hon ännu beständigt, fastän icke alla dagens timmar mellan lakan).

Mina flickor hafva fått löfte att i nästa månad tillbringa några dagar i Stockholm, för att åskåda de blifvande Förmälnings-högtidligheterna[1] — om de NB. kunna få tillfälle att se någonting. I detta afseende, eller för möjligheten att erhålla goda platser eller biljetter till sådana o. s. v., månne jag dristar ödmjukligen för mina stackars döttrar inlägga någon förbön hos Dig och din ädelmodiga Laura (för hvars fötter jag kastar mig)? Måhända kunnen I, genom Edra många relationer, i sådant fall lättare, än någon annan af mina Stockholms-bekanta, tillvägabringa någon utväg. — De komma att bo hos Lindblads, och tillsammans med hans Döttrar; hvilka (såsom Du kanhända vet) äro deras nära slägtingar.

Jag vet, att I förlåten min fråga; äfven om I ej kunnen svara annat, än Nej!

Din
tillgifnaste
Atterbom.

[1] Kronprinsen Karls förmälning den 19 juni 1850.

P. S. Väl vore, om nu, då tillgång på Rudbecks-manuskript finns i öfverflöd, flere sättare på en gång kunde gripa verket an, så att det med möjligaste skyndsamhet blefve färdigtryckt.

För Ditt Tal öfver Presidenten m. m. Löfvenskjöld tackar jag af allt mitt hjerta.[1] Det ger en i högsta måtto ädel och vördnadsbjudande bild — mästerligt af Dig tecknad, i en mot skaplynnet af hans lefnad svarande antikartad enkelhet. Jag har om denne hedersman ej alls haft något begrepp; men finner mig i allmänhet sympathisera med hans sympathier (undantagandes hans — hos en Kammar-Collegii-President likväl ganska förlåtliga — »dyrkan för Carl den Elfte»).

Upsala d. 16 Maj 1850.

Käraste Broder!

Jag har, genom Böttiger, från Dig erhållit några exemplar af anmälningen om bidrag till

[1] Beskows *Tal hållet i S:t Jakobs kyrka öfver en af rikets herrar, f. d. presidenten . . . Salomon Löfwenskjöld, då dess friherrliga sköldemärke krossades, den 8 mars 1850.* Sthlm 1850.

Oehlenschlägers-Monumentet; och ämnar skicka ut dem till åtskilliga bekanta, i Östergötland och annorstädes; under hopp, att till ändamålets befrämjande kunna inbringa åtminstone något. En lista skickar jag till Linköping, en till Norrköping (till Swartz), en till min födelsebygd, en till Dalarne o. s. v. Bäst torde vara, att dessa sedan, med de bidrag som möjligen kunna åtfölja dem, öfversändas directe till Dig; emedan det är troligt, ehuru oändligen långsamt det går med min ännu ytterst klena hustrus tillfrisknande, att jag vid slutet af nästa månad icke finnes i Upsala.

Jag minns ej, om jag sist, då jag anhöll om Dina bona officia i afseende på platser för mina flickor vid Förmälnings-Högtidligheten, uttryckligen inneslöt Lindbladska familjen i samma bön. Sådan var åtminstone min mening; och torde väl för dem en 4 à 5 platser behöfvas.

Till slutet af Rudbeck nalkas jag nu med stormsteg.

Din
Atterbom.

Laura helsas hjertl.

Stockholm d. 17 Maj 1850.

Käraste Broder!

Upptagen af göromål ända till Post-timmans utgång, hinner jag endast med dessa rader tacka för Dina bref och sändningar, samt upplysa, att allt hvad som kan göras, för att förskaffa de Dina inträde till högtidligheterna, skall med nöje ombesörjas af

vännen
Beskow

Upsala d. 13 Juni 1850.

Bäste Broder!

Det i går erhållna Correcturet återskickas härmed. Boktryckaren brådskar just icke med mitt opus. Jag hoppas få trösta mig med ordspråket: »det går långsamt, men det går väl».

Mina stackars flickor, som i går afseglade härifrån till hufvudstaden i hällregn, vanka nu der omkring nära nog såsom får utan herde. Lyckligtvis ha de dock med sig en cousin, Magister Keijser, hvilken, så långt han förmår, är deras närmaste stödjestaf och vägledare. Hos

hans bror, Phenix-Apothekaren Keijser på Söder, bo de. Troligtvis ha de i dag gjort sin uppvaktning hos Eder. Kunna de få se något, så är det väl. Min högsta glädje skall bli, att återfå, dem lefvande och helbregda ur alla den festliga trängselns äfventyr.

Tusen tack för sista samvaron! och de hjertligaste helsningar till Dig och Din Laura!!!

Din
Atterbom.

Äfven här har, i några dagar, allting gått i moln och rök af bröllopps-högtidligheter.

Stockh. d. 14 Juni 1850.

MKB.

Jag kan helsa från Dina Döttrar, som jag nyss haft det nöjet att se. Jag hoppas att, om ej alla beräkningar slå fel, de skola hafva nöje af sitt Stockholms-besök. Den höga gästens ankomst i morgon ha de tillfälle att åskåda från Blockhus-Udden, hos Ekenstams, och intåget från Prof. Wahlbergs fönster. Till ceremonien i Kyrkan har jag fått löfte om biljetter för dem och

deras Kavaljer, och jag skall göra mitt bästa att söka skaffa inträdeskort äfwen till Gala-Spektaklet. Min hustru är mycket ledsen att ej kunna för[a] dem an, men Hon måste gå i Processionen vid förmälnings-högtidligheten, hvilken troligen blir den enda, som Hon bevistar.

Jag skyndar på Boktryckaren så mycket jag kan, men han tyckes ha de obotfärdigas förhinder.

Kan Du säga mig, om Medbrodern Böttiger ännu är quar i Upsala? Skulle han redan wara rest, så anhåller jag att Du ville vara god och med omgående låta mig veta hans adress, som Du förmodligen känner.

Helsning och vänskap
Beskow.

Det torde vara enklast, att jag bilägger brefvet till Böttiger, på hvilket Du i sådant fall blott behöfver teckna adressen.[1]

Ups. d. 23 Juni 1850.

Bäste Broder!

Ehuru jag endera af de närmaste dagarne kommer till Stockholm, — måhända nästa Tis-

[1] Beskows brev, daterat den 14 juni 1850, finnes bland Brev till C. W. Böttiger. K. B.

dag eller Onsdag, — skickar jag ändock i förväg denna nya Rudbecks-packa: ty jag förmodar, att Boktryckaren ungefär vid detta laget reqvirerar fortsättning; och jag blir dessutom i Stockholm så knapphändigt denna gång, att jag lätt skulle kunna gå miste om nöjet att träffa Dig. Jag har nu ändtligen slutat min gigantiska minnebild; men ej ännu hunnit ultimâ limâ genomse de afslutande bladen. Jag är ledsen, att den i afseende på volumens digerhet kommer att långt öfverskrida de Akademiska Minnenas vanliga mått. Men icke skall det lända Akademien till vanheder, att hafva tryckt den; jag vågar förutsäga, att den alltid skall i vår litteratur komma att anses för ett arbete af stor märkvärdighet. — Minnena öfver *Columbus* och *Bellman* bli deremot icke voluminösare, än Akademiens vanliga; det sednare, som jag hoppas kunna skicka Dig från Östergötland, blir väl ungefär som Franzéns Minne öfver *De la Gardie.*

Tusen tack för allt besvär med mina förtjusta Döttrar!!! — Laura helsas hjertl.

Din
Atterbom.

Stockholm d. 2 Aug. 1850.

Käraste Broder!

Med hjertlig glädje skyndar jag meddela Dig, att Din pension kommer att från och med nästa quartal förhöjas till det dubbla af dess närvarande belopp, d. v. s. 100 R. B:o i quartalet, eller 400 R. B:o för året. Saken är väl ännu icke justerad, men jag hoppas dock att den är så godt som säker. Emedlertid ber jag Dig behålla underrättelsen för Dig sjelf, ty (som Du vet) göres anspråk på pensioner från olika håll, der man kunde tycka, att de O-pensionnerade borde främst ihågkommas, innan någon tillökning för de med pension redan försedde ifrågakom.

Härhos ett nytt korrektur. Det går förtvifladt långsamt, att få något af Boktryckaren. Det blir i alla afseenden bäst, att, såsom Du föreslagit, afsluta Rudbeck med det manuskript, som nu förefinnes, — — —[1]

Strålsnäs d. 9 Aug. 1850.

Bäste Broder!

Härmed återsändes Correcturet. Bäst blir visserligen, såsom jag föreslagit, att afbryta der

[1] Fortsättningen av brevet (efter s. 2) är bortriven.

expositionen af Atlantican upphör. Då Du nu i allmänhet samtycker till ett afbrott, så blir detta den lämpligaste afbrytnings-punkten.

Med synnerlig fägnad har jag mottagit budskapet om fördubblingen af min pension i Svenska Akademien, och dess begynnande redan med nästa qvartal. Den kommer mig träffligt till pass i »mina poetiska omständigheter» (för att tala med Bellman). Föröfrigt vet jag, hvem jag i främsta rummet har att tacka derför. Gud välsigne Dig, ädle Vän!

Tiga skall jag, som ett godt barn. Men »de O-pensionerades anspråk framför mig» kan jag just icke lägga på samvetet. Jag kan, huru än saken betraktas, säga med Aposteln: »jag hafver mer arbetat, än de alle».

Jag är i dessa dagar fördjupad i en bok, som synes mig den märkvärdigaste af alla dem jag läst öfver det ämnet: Histoire des causes de la Révolution Française, par Granier de Cassagnac.[1] Den ger ett nästan alldeles nytt begrepp om sjelfva begynnelserna, och rycker föröfrigt bort äfven den sista (redan temligen trasiga) illusions-slöjan från samtliga histrionstorheterna i denna stupida och blodiga tragedi.

[1] Detta arbete av den franske politikern och publicisten Adolphe Granier de Cassagnac utkom Paris 1850 i 4 delar.

Qvarstoden för åskådningen blir en vämjelig sammansättning af pack, men af tre afdelningar: narr-pack, pratar-pack och rackar-pack; eller (i fall man vill rimma klassifikationen) stackare, prackare och rackare.

Till mina »poetiska omständigheter» hör, att jag i dessa dagar, genom en klåpare till Tand-Doctor i Vadstena, som skulle fästa och förbättra en rad lossnande konst-tänder, blifvit alldeles tandlös; hvilken angenäma ledighet, fortfarande tills jag får tillfälle att komma till Stockholm, kostar mig 20 Rdr Banco. — Med min helsa föröfrigt går det an; mera afgjordt förbättrad är min hustru.

Till den 1 Sept. ämnar jag vara åter i Upsala. — De hjertligaste helsningar från mig och de mina, till Dig och Din Laura!

Evigt Din trofaste
Atterbom.

Stockholm d. 17 Sept. 1850.

Käraste Broder!

Tack för sednaste samvaron, ehuru korrt den var! Jag hoppas att det tillfälliga sjukdomsanfallet ej lemnat några långvarigare följder och att Du är väl installerad i ditt hem.

Boktryckaren frågar, om det går an att afbryta Minnet på det ställe, der han nu slutat. Det blir dock i allt fall nödigt, att Du tillägger en Coda för att tillkännagifva både orsaken till dröjsmålet med denna Minnestecknings utgifvande och att den i nästa del skall fortsättas. Denna förklaring behöfver väl ej vara särdeles lång. Några rader tyckas mig tillfyllest.

Laura ber helsa och säger att hon nästa gång skall sända det omtaldta Receptet.

Vänskapsfullt
Beskow.

Upsala d. 19 Sept. 1850.

Älskade Broder!

Hjertlig tack för brefvet och correcturet! och främst för besöket vid min sjuksäng på Stenhammar! — Hvad jag då hemligen betviflade, lyckades jag dock att kunna verkställa: nämligen att redan påföljande dagen börja min hemresa. Jag aftågade från Kræmers på Måndags eftermiddag den 2 dennes, och ankom till Upsala på Tisdags afton kl. 11, i den gemenaste väderlek af storm och regn. Från Stenhammar beledsagade oss det vänliga Värdfolket under större de-

len af det första skjutshållet. Just som vi kort derefter ombytte hästar vid Vadsbro, utbyttes helt plötsligt Stenhammar-dagarnes solsken mot det oväder, som sedermera fortfor utan afbrott. — Under första veckan efter min hemkomst var jag ungefär hvarenda dag plågad af något nytt njurstens-anfall (större eller mindre). Men under de sista åtta dagarna har jag i allmänhet befunnit mig bättre; samt, i följd deraf, åter börjat kunna något arbeta.

Högligen önskligt vore, — i fall det låter sig göra, — att mitt Rudbecks-Minne icke afbrötes förr, än vid den linea, der expositionen af Atlantican slutar. Det mesta af denna exposition (eller mer än två tredjedelar deraf) är nu redan dels tryckt, dels uppsatt. Efter hvad mig vill synas, återstå väl nu, till slutet af denna exposition, blott sex, sju eller (på sin höjd) åtta af mina manuskript-blad; hvilket, sannolikt, i tryck skulle inrymmas på ett par ark. Delen blefve då 36 ark; men ändock två ark kortare, än Delen XII fr. 1796, som omfattar 38. En onekligen stor vinst, både för min framställning och för läsarens uppfattning och interesse, blefve det, om afbrottet kunde inrättas så, att bilden af Atlantican meddelade sig åt hans öfverskådning på en gång, osplittrad, eller såsom total-bild. Med

den derpå följande afdelningens begynnelse-ord, som lyda ungefär så (jag citerar dem här ur blotta minnet): »Sådan är, i sina grund-drag, denna ofantliga archäologiska roman» m. m. vore, utom all fråga, den tjenligaste af-brotts-punkten och öfvergången till det, som i nästa Del kommer, funnen. (Det förstås, att i alla fall behöfves på sista sidan den lilla för-klarande »Coda», om hvilken Du nämner). — Bäst vore kanske, om jag kunde med omgående post få mig tillsända samtliga de blad af mitt Manu-skript, som nu ligga hos Boktryckaren i förråd: så att jag kunde sjelf tillse, huruvida något så-dant arrangement är möjligt; huruvida det, i nöd-fall, skulle kunna tillvägabringas genom någon förkortning o. s. v. I den händelse, att saken finnes möjlig och Du befinner förslaget antagligt, återskickar jag (naturligtvis) manuskriptet ge-nast. — Besynnerligt och obegripligt vore ock, om icke Boktryckarn skulle kunna medhinna (såframt han vill), att uppsätta och trycka ett par sådana ark på fjorton dagar. Här i Up-sala åtminstone kunde detta aldrig slå felt.

I alla fall återskickar jag Correcturet med nästa Söndags-post. Jag hade kunnat skicka det redan i dag, om Snällposten mottoge så stora bref. I förväg sänder jag sista correctur-bladet;

på hvilket — i fall Du gillar mitt förslag — den tomma half-sidan måhända kunde hinna så skyndsamt uppsättas, att äfven den kunde med omgående post mig tillsändas, för att med Söndagsposten göra det öfriga Correcturet sällskap tillbaka.

Ännu felas mig, af de redan tryckta arken, 30, 31 och 33.

De hjertligaste och tacksammaste helsningar, liksom till Dig sjelf, så till Din Laura — från mig och alla de mina!

Din
Atterbom.

P. S. När jag rätt besinnar mig, kan den felande half-sidan på 544 ganska väl uppsättas ändå, om jag skickar blott det dithöriga Manuskript-bladet.

Upsala d. 26 Sept. 1850.

Bäste Broder!

Nyss hemkommen från en middag hos Ärke-Biskopen, som i dag firat sin 70:de födelsedag, skyndar jag att skicka ett förslag till den begärda »Codan». Var god och låt mig veta, om Du är nöjd med den, eller om Du vill ha den annorlunda.

Manuscriptet till den felande halfsidan på det sednast mig tillsända Correctur-arket, har Du väl lyckligen erhållit. Gerna hade jag velat se också den, innan arket tryckes. Arken 30, 31 och 33 har jag ännu ej bekommit. — Jag hade i Söndags mycket brådtom, emedan vagnen stod förespänd till en liten landtresa, som ock blef verkställd. Jag besåg ett två mil härifrån belägget ställe, Lenna; ej utan speculation, att der slå mig ned under nästa sommar. Men sjelfva den punkt, der man i sådant fall skulle bo, är otreflig; ehuru eljest trakten är vacker.

Otal. hjertl. helsningar!!!

Din

Atterbom.

P. S. »Codan» synes mig kunna sättas vid slutet antingen såsom Not med Not-tecken *), eller såsom fristående med öfverskrift Anmärkning.

Stockholm d. 27 Sept. 1850.

Käraste Broder!

Härhos får jag sända de felande, rentryckta arken 30, 31 och 33, samt Korrektur-arken 34—37, hvarmed nu blifvit uppsatt till det ställe, der

Du ansåg lämpligast att afbryta, d. v. s. till orden »Sådan är i sammandrag denna archeologiska roman,» &. hvilken karakteristik af det hela skulle utgöra inledningen till minnets fortsättning i nästa del, på sätt den förväntade Coda'n skulle antyda. Haf nu godheten att tillägga densamma, vid korrekturens återsändande, så skola vi försöka att få ut närvarande del medan det ännu är öppet vatten. Visserligen skall ändå den långsamhet anmärkas, att den börjar 1846 och ej meddelar fullständigt 1847 års handlingar, men det är bättre att höra detta 1850, än 1851. Vi skola i stället söka att fortskynda nästa dels tryckning, som borde följa omedelbart på denna, hellst läsaren längtar efter fortsättning af det Rudbeck'ska minnet, om han ej skall glömma inledningen, innan slutet kommer. Min tanke är derför, att Du ej nedlägger pennan utan afslutar detta arbete med ens. Tryckningen af nästa del kan ej börja, förrän Du sänder den öfvergång till fortsättningen, som synes bli nödig, sedan teckningen afbrutits. Den behöfver visst ej upptaga mer än några rader, men då den begynner en ny volym bör den väl i minnet kortligen återkalla hvar man stannade. Jag sänder derför fortsättningen af Ditt manuskript.

Sedan detta var skrifvet hade jag nöjet emottaga Ditt bref med dagens post och Codan, som synes mig mycket ändamåls-enlig.[1] Endast underställer jag Ditt bepröfvande, huruvida icke med ett par ord i slutet kunde antydas, att fortsättningen af Minnet skall lemnas i nästa del, innehållande Rudbecks sista lefnadsöden.

Bref från Götheborg medföra den sorgliga nyhet, att Choleran lärer utbrutit derstädes. De täta beröringarne med denna stad och det öfriga Sverge äro oroande anledningar att befara smittans vidare spridande. Gud skydde oss från den ledsamma gästen!

Många helsningar från Laura!

Din tillgifne
Beskow.

Ups. d. 29 Sept. 1850.

Bäste Broder!

Här återkomma nu två af de sist skickade Correctur-arken. Det öfriga skall följa med nästa

[1] Se Sv. Akademiens handlingar. D. 23 (1850), s. 579, 580.

Onsdags-post. Upptagen af correctur-bestyr hela dagen, har jag ej hunnit arrangera den der »öfvergången till fortsättningen» sådan, som den bör vara. Den skall komma med Onsdagsposten, tillika med ännu mera manuscript. Jag är alldeles af Din tanke om »fortskyndandet af nästa Dels tryckning», och hoppas vara innan kort färdig med sjelfva slutet af Rudbecks-minnet.

Din
Atterbom

Laura helsas hjertl.

Stm. d. 8 Okt. 1850.

Bäste Vän!

Härhos »sista Smörjelsen», som ej hann sättas till förra postens afgång och som torde få återförväntas med omgående. Tryckfels-registret är äfven snart färdigt. Rydquist har godheten att för detta ändamål genomgå hela bandet.

Laura helsar!

Vänskapsfullt
Beskow

Ups. d. 27 Okt. 1850.

Älskade Broder!

Här skickar jag Dig nu ändtligen slutet af min digra Rudbeckiad. Jag kan säga derom, som Goethe skref till Herder, när han från Rom skickade sin Iphigenia: »Ich habe mich ganz stumpf daran geschrieben.» Och ändå är det ingen Iphigenia, som jag nu præsterar! — Måhända likväl ett verk, som på sin lilla blygsamma plats i Sveriges Litteratur och Litteratur-Historia ej skall förgätas.

Columbus är nu för händer. Honom hoppas jag få skicka efter åtta, tolf, högst fjorton dagar. — Så kommer ordningen ändtligen till Bellman. Jag förmodar, att correctur på den nya Handlings-Delens första ark snart skall komma.

Hastel., med varma helsn:r till Laura, från

Din trogne
Atterbom.

Upsala d. 3 Nov. 50.

Bäste Broder!

Jag hoppas, att slut-packan af mitt Rudbecks-manuskript, som afskickades i dag åtta dagar sedan, lyckligen framkommit. Måhända kan jag sända Columbus redan med nästa Onsdags-post.

Mellertid har jag från Enberg erhållit, och till de öfriga härvarande Ledamöterne utdelat, exemplar af den nya — ell. 23:e—Delen. — Högst ledsamt, att den hedersmannen Enberg, genom ouppmärksamhet vid correctur-läsningen, försett mig med sex olika stafningssätt af namnet »Scyth», hvilka, i exposéen af Atlantican, på det mest barbariska vis äro blandade om hvarandra, — stundom på en och samma sida!!! I mitt manuskript förekommo blott Scyth och Skyth (så till vida var jag sjelf icke strängt conseqvent). Men nu har Enberg tillagt Skyt (och Skyter), Schyt, Schyth, och det sista till och med i latinsk form såsom Schytha. I allmänhet har han haft en omotståndlig lust, att i sista correcturerna bakom mitt Sc insmuggla detta *h*, som ej mera öfverensstämmer med det Grekiska eller Romerska stafningssättet af Scyth, än med det ultra-

Svensk-Akademiska, enligt hvilket det borde öfverallt skrifvits Skyt. Det värsta af alltsammans är, att intetdera stafningssättet nu blifvit följdt, utan alla hvimla om hvarandra för ögat i fullt babylonisk förbistring.

Var god, bäste Broder! och låt Din betjent på Stockholms Paket-Post-Contor uttaga det mig tillhörande Paket, hvarom bifogade Avis underrättar. Lösen — 32 Sk. Banco — medföljer.*) Vid närmare påseende finner jag, att man der synes fordra en »fullmakt»; jag bilägger derföre en sådan.

Lef väl, bäste Broder! och helsa Din Laura hjertinnerligen från

Din
Atterbom.

Mitt bröst är skralt, så att jag nu återigen lefver för det mesta instängd.

*) Jag kan sedan, vid tillfälle, erhålla det hit.

Stockholm d. 5 Nov. 1850.

Bäste vän!

Heder och tack för sändningen af Rudbeckiadens sednare del! Denna teckning blir ett wärderikt bidrag till wår litteratur-historia och prisas äfven högeligen af alla som redan haft tillfälle att taga kännedom deraf. Jag hade hoppats kunna sända korrektur på fortsättningen, men Boktryckaren har just denna tid varit så sysselsatt med Justitie-Ministerns, Justitiæ-Ombudsmannens, m. fl. vidlyftiga Embets-Berättelser, som ovillkorligen måste uppdukas för de sammanträdande Ständerna, att han icke kunnat företaga sättningen. Han har dock lofvat att innan korrt gripa sig an dermed, samt sedan oafbrutet och skyndsamt fortgå dermed, så att vi kunna hoppas få rent bord, som det heter.

Hjertligen tack äfven för löftet om Columbus med nästa post. Jag längtar att återse den älskliga bilden.

Det var ledsamt med den sexfaldiga stafningen af Scyterna. Jag är Gunås en svag korrekturläsare, men hoppas att mängden af läsare är så med och icke har Din örnblick i slika fall.

Sändningen på Paketposten skall jag uttaga och sända med första lägenhet.

I Post Tidningen kommer innan korrt en anmälan af den nya Delen, hvarmed jag hoppas att Du skall bli nöjd.[1]

Laura helsar tusenfallt genom Din

trofaste vän
Beskow.

Stockholm d. 8 Nov. 1850.

Käraste Broder!

Härhos följer sändningen från Paket-Posten.

En Herr Meyer har föreslagit mig, att trycka mina skrifter i ett Bibliothek af Svenska författare, som han aktar utgifva, och har gjort dig samma tillbud, enligt hvad han sagt mig.[2] Jag har begärt betänke-tid. Hur ämnar Du göra? Förslaget är visserligen i så måtto bra, att om man icke förtjenar något derpå, så förlorar man

[1] Sv. Akademiens handlingar. D. 23 (1850) anmäldes i Post- och Inrikes Tidningar den 11, 12 och 14 november 1850.

[2] Tvenne senare brev (1851 och 1860) från Philipp I. Meyer till Beskow rörande litterära angelägenheter finnas i den beskow'ska brevsamlingen.

ej heller något. I våra dar är, för en skald, uteblifven förlust altid en vinst. Men om man sedan skulle sjelf ämna utgifva någon samling, så är kanske bibliotheks-upplagan till hinders. O. S. A.

Vänskapsfullt
Beskow.

Upsala d. 13 Nov. 1850.

Bäste Broder!

Sjelf har jag ännu icke fattat något beslut i afseende på Herr Meijers förslag. Jag bad honom, emellertid, närmare bestämma de villkor, hvilka han ämnar erbjuda: men derpå har han ännu icke svarat. Något honorarium bör han väl bjuda. Men om han är säker, att inlåta sig med? Och huru man skall ställa till, att en slik upplaga ej sedan gör hinder, — antingen om man sjelf vill, eller ens närmaste vilja efter ens död, utgifva någon ny samling? — Öfver detta är äfven jag högst villrådig. Rådgör med konsterfarna menniskor i Stockholm derom, för bägges vår räkning! — Olyckligtvis lefver jag nu åter (i följd af förnyad bröstsjuklighet) mestadels inspärrad, och har ej kunnat tala

med den likaledes instängde Palmblad på länge. Jag skall dock söka, att med det första inhämta hans råd, och meddela det. I alla fall får jag under det närmaste halfåret ingen tid, att arrangera mina Poemata för den ifrågavarande upplagan; så mycket mindre, som jag, i sådan hänsigt, vill både utgallra åtskilligt gammalt och tillägga åtskilligt nytt.

Min Columbus skulle Du erhållit redan med sista Söndags-post, om ej ett vänskapsuppdrag hade just i dessa dagar måst verkställas: biträde vid revidering och ordnande af en härvarande älsklig Skaldinnas förstlingar. Detta har — ehuru visserligen på ett rätt angenämt vis — upptagit för mig flera dagar, och är ännu ej alldeles afslutadt. Meningen är nämligen, att de, om möjligt, skola komma ut redan till nästa Jul.[1] Prof. Carlson håller nu på att bestyra derom i Stockholm.

I alla fall skall, med Guds hjelp, *Columbus* snart ha äran uppvakta; ty på den revisionen återstår blott ett par förmiddagars arbete.

Laura helsas hjertl.

Din

Atterbom.

[1] Skaldinnan var Thekla Knös. *Dikter af T. K.* D. 1 utkommo 1852 med ett företal av Atterbom.

P. S. Till det efter Mag. Doc. Stenberg lediga Gustavianska Stipendium hafva tre Sökande sig anmält: Grafström—Roos (som ock för någon tid sedan af Akad. erhöll en uppmuntran) — och en Candidat Frigell, Skandinav. Sällskapets Bibliothekarius, en stor Historicus, och som gjort forskningar i Sveriges Historia till sin hufvudsak. Deras hos Consistorium ingifna ansökningar skall jag med det allraförsta skicka. Emellertid sänder jag dessa af Frigell mig lemnade papper; hemställandes till Akademien, huruvida man skulle kunna gå Frigells önskan till mötes, då han anhåller om Stipendiet blott för denna termin.

Upsala d. 20 Nov. 1850.

Älskade Broder!

Här kommer nu *Columbus*, och gör inför Svenska Akademiens Sekreterare sin bugning. Jag hoppas, att icke heller han skall i Akademiens bildsal vanpryda sitt rum. (Tack för Post-Tidningens vackra anmälan af min *Rudbeck!*) — Nu skall *Bellmans* bild genast företagas till fullbor-

dande. Måhända kan jag skicka den till Julgåfva. Sådan är åtminstone min önskan.

Tillika sänder jag nu ansökningarna till det Gustavianska Stipendium, att Stipendiat må, så snart sig göra låter, af Akademien nämnas. Consistorii Sekreterare lät spika det såsom ledigt ibland den öfriga massan af lediga Stipendier; derför ställde de Sökande sina papper till Consistorium, hos hvilket de inlemnades, i stället för omedelbart till Svenska Akademien. Men det betyder ju, i sjelfva saken, ingenting. Jag har klippt dem lösa (med Rektors tillåtelse) ur den nu bland Professorerne cirkulerande Stipendii-ansöknings-packan, för att kunna desto skyndsammare insända dem till Dig och Akademien. — För Grafström talar mycket: han är i hvarje hänsigt väl meriterad. Jag gissar, att Akademien interesserar sig mest för honom. Om Roos är det mellertid synd, ty han är en bildad ung man, i knappa omständigheter, och har såsom Finne (ehuru visserligen nu nationaliserad) föga utsigt att här vinna någon önskan i Stipendii-väg. Om Frigell, som är en grundlig Isländare och Historie-forskare, skref jag sist.

Jag har ännu ej hört något vidare från Herr Meijer: men deremot hört honom beskrifvas af vår Musik-Direktör, Magister Josephson. Enligt

denne, är han en ung-tysk gåpåare, en Rodomonte, halft bokhandlare, halft litteratör, med godt hufvud, och enthusiast för Sveriges Språk och Vitterhet; föröfrigt son af en rik Tysk Handlande i Berlin.

Min helsa är nu igen ganska skral, och jag lefver ånyo nästan alldeles instängd.

Många helsningar till Laura, från mig och de mina, liksom till Dig sjelf!

Din
Atterbom.

Bäste Broder!

Härmed återsändes det i går, med stor fägnad, mottagna Correcturet — att sedermera, af vännen Enberg, omstöpas enligt hans både ytterst ultra-akademiska och ytterst inconseqventa orthographi. — Väl vore, om Boktryckaren hölle ord; så att den nya Delen kunde skåda dagsljuset redan nästa vår.

Otaliga helsningar!

Din
Ups. d. 24 Nov. 1850. *Atterbom.*

Stockh. d. 29 Nov. 1850.

MKB!

Se här åter ett Korrektur! —

Den nye Förläggaren (Herr Philipp Meyer, som är så rik) tyckes icke debutera rätt lyckligt med Runebergs Hanna.[1]

Har Du händelsevis haft tillfälle att genomögna min Upsats i Vet. Soc. Handlingar, om den Klassiska Litteraturens inflytande på Franska Revolution (1789)?[2] — Jag är nyfiken att höra Ditt omdöme deröfver.

Jag längtar högeligen efter Bellman. För all del, låt oss få den till julklapp!

Laura helsar.

Vänskapsfullt
Beskow.

---

[1] Meyer hade, med mycket tvivelaktiga rättigheter, planerat ett eftertryck av *Hanna*, vilket framkallade gensagor. Se härom Post- och Inrikes Tidningar den 16, 18, 20, 22 och 25 november 1850.

[2] Beskows essay *De l'influence de la littérature ancienne sur le développement et le caractère de la première révolution française* i Vetenskapssocietetens i Uppsala Nova acta. T. 14, 1850.

Upsala d. 1 Dec. 1850.

Bäste Broder!

Härmed återsändes det i går erhållna Correcturet. — Af alla skäl ämnar jag skynda med Bellman allt hvad jag förmår. Värst är, att dagarne nu äro så korta, och att min helsas tillstånd esomoftast gör inbrott i mina arbetsplaner. Så t. ex. förlorade jag hela gårdagen genom att våndas under ett nytt njurstens-anfall, som ej lemnade mig förr än i natt fram emot morgonen.

Innan kort kommer i Vetenskaps-Akademien att utnämnas den unge Chemist, som blir nog lycklig att erhålla det nyss stiftade Stipendium Berzelianum. Härvarande Philosophiska Facultet har dertill föreslagit Mag. Doc. Walmstedt, Magister Keijser, och en Magister Blomstrand från Lund. Ehuru slägting till Keijser (han är min hustrus systerson), synes jag mig dock kunna med godt samvete rekommendera honom till Din benägna åtanka, då han enligt den opinion, som här i Upsala herrskar, är af de trenne den mest förtjente. Walmstedt är visserligen Docens i saken: men egentligen mera Geolog och Mineralog, än enkannerlig Chemist; dessutom anser man här för oförskämdt, att han, såsom en rik mans ende son och enda barn, vill snappa från fattiga kam-

rater det understöd för vetenskaplig utbildning, utan hvilket åtminstone Keijser blir nödsakad, att säga farväl åt en vetenskap, hvilken han omfattat med oinskränktaste kärlek och med önskan att åt henne få egna hela sin lefnad. Hvad Blomstrand från Lund angår, så berättas här om honom af hans landsmän, att han ända hittills ämnat bli Theolog. I sitt Magister-Examensprotokoll har han visserligen Laudatur i Chemien; men samma betyg har han äfven i diverse andra studier*); och har i Chemien särskildt ingenting sedan presterat. Keijser deremot har arbetat deri under både Svanberg i Stockholm och Åkerman i Fahlun, samt härstädes enskildt gifvit chemisk undervisning en längre tid, och nu slutligen utgifvit såsom disputation begynnelsen till en chemisk afhandling, hvaraf slutet skall utkomma med möjligaste första. — Jag tror mig veta, att äfven Prof. Wahlberg är Keijser bevågen; och förmodar, att Prof. (eller Kaptenen) Svanberg är åtminstone snarare för än emot honom.

Din icke blott interessanta, utan högst märkvärdiga afhandling i Vet. Societetens nyaste

*) Mannen tyckes vara en betyg-jägare. Hans Magisterprotokoll innehåller, om jag minns rätt, 33 betyg. Slik frikostighet existerar ej i Upsala.

Del hade jag läst redan när jag skref mitt sista bref; men hann då ej nämna derom, emedan post-timman längesedan hade slagit. Den har i det fullaste — och, så till vida, alldeles nytt — ljus framställt en af uppslags-ändarne till Fransyska Revolutionen; en, som väl varit af flera obiter berörd, men af ingen så bestämdt, så fullständigt, så genomgripande utvecklad. Palmblad tycker som jag, och yttrar visst snart i »Tiden» någonting deröfver.[1] Båda ha vi lärt oss mycket af denna din tragikomiska målning, der innehållet är lika grundligt, som utförandet talangfullt.

Vågar jag genom Dig anmäla hos vännen Enberg den anhållan, att han af de 100 Rdr Banco, som han troligen ämnar innan kort tillsända mig, vore god och lemnade 40 Rdr Banco till den (om jag rätt minnes) i samma hus med honom boende Lektorskan Lundstedt? Jag slipper då, att särskildt i bref skicka denna lilla summa till Stockholm.

Meijer har i dag gjort mig visit, och sagt, att både Du och Böttiger nu lofvat honom Edra skrifter. Jag längtar att råka Böttiger, för att höra, hvad honom angår, huru dermed förhåller

[1] Palmblad anmälde i Tiden den 11 december 1850 Beskows uppsats.

sig och om hvilka villkor de öfverenskommit. Emellertid har jag begärt prolongation på betänketiden.

Bland de 25 täflingskrifter jag hittills sett, har nästan blott N:o 21, Nordens Natur, synts mig äga något egentligt värde. — Mera derom en annan gång.[1]

Laura helsas, äfvensom Du sjelf, från oss alla!

Din
Atterbom.

Sedan jag nu skilts från Prins August (och således hållit föreläsningar för Konungen sjelf och alla hans fyra söner), har jag väl omsider afslutat mina furste-lektioner för alltid.

Stockholm d. 3 Dec. 1850.

Käraste Broder!

Det gör mig hjertligen ondt att Din helsa ej vill komma på stadig fot. Jag beundrar Din styrka, att under lidanden ännu kunna arbeta.

---

[1] Om detta års tävlan se Ljunggren, *Sv. Akademiens historia.* D. 2, s. 192. Vissa sånger ur *Nordens natur* av R. v. Kræmer belönades med andra priset.

Bellmans färdigmålning till Jul vore en vinst både för Dig och Akademien, — för Dig, emedan de 200 R. B:co för minnesteckningen då kunde komma såsom julpengar, och för Akademien, emedan möjligtvis en liten episod af Minnet kunde läsas på Högtidsdagen. Om bilden för wåra Handlingar utföres i få och stora drag, kunna detaljerna bevaras för »Siare och Skalder».

Keyser skall jag hafva i minnet. Har han Wahl- och Svan-berg för sig, så har han mycket.[1]

Ditt och Palmblads gynsamma omdöme öfver upsatsen i Vet. Soc. Handlingar fägnar mig mycket. Den »fria» pressen lärer väl blifva af annan mening.

Ingalunda har jag lofvat Herr Meyer mina skrifter, endast att jag skulle »tänka på saken», hvilket icke sällan är = höfligt afslag. Hans uppträdande med Runebergs Hanna har icke höjt hans aktier härstädes.

Nästa Måndag skola vi »göra af» med täflingskrifterna. Då Akademien för närvarande håller sammankomster på förmiddagarne och jag således ej kan invänta posten, som kommer eller utdelas på eftermiddagen, får jag anhålla om Ditt yttrande antingen med Thorsdagsposten,

[1] Vetenskapsakademien utsåg (8 jan. 1851) till berzeliansk stipendiat filosofie magistern C. W. Blomstrand.

eller med annan lägenhet, innan Måndagen. — Det behöfs ju blott några rader.

Det kongl. priset skall snart borrtgifvas. Åtskilliga röster hafwa höjt sig för Wennerberg, och jag deltager gerna i denna hedersbevisning. Alltsedan Bellman belönades, har Akademien ej ägt tillfälle att utmärka denna genre. Hvad säger Du derom? —

Laura helsar tusenfallt genom

vännen
Beskow.

Ups. d. 5 Dec. 1850.

Bäste Broder!

På begäran, skickar jag med denna dags snällpost mitt lilla betänkande öfver detta års Täflings-qväden.[1] — Hvad det Kongl. Priset beträffar, så röstar äfven jag gerna på Wennerberg.[2]

Gerna ville jag kunna skicka min Bellman till d. 20 December. Få se, huru det kan lyckas.

---

[1] Atterboms utlåtande, daterat den 5 december 1850, omfattar 4 sidor och är bifogat Akademiens protokoll för den 9 december s. å.

[2] Wennerberg erhöll årets kungliga pris.

Det oupphörligt mer och mer hopkrympande dagsljuset gör mig en hufvudsvårighet. — Är det rykte sannt, att Malmström skall hålla sitt Inträdes-Tal dagen före Högtidsdagen? — Hvarför icke hellre just på Högtidsdagen? —

Med otal. helsn:r till Laura, städse

Din
Atterbom.

Stockholm d. 10 Dec. 1850.

Bäste Wän!

För läsning på Högtidsdagen behöfs icke hela Bellmans-Minnet, endast en eller annan liten episod af allmännare interesse. Det öfriga kan komma efter. Hvad som skulle läsas, borde dock wara här till Måndagen, då Akademien har sitt sista sammanträde före Högtidsdagen.

Det fägnar mig att Du instämmer angående det Kongl. Priset. Var nu hederlig och sänd Din omröstningssedel med omgående, eljest är fara wärdt att den kommer för sent.

För Malmströms inträde har en särskilt dag blifvit utsatt af den orsak, att Franzéns Minne ej kan (såsom Dii minorum gentium) behandlas i förbigående, bland andra ämnen, utan har

af Akademien ansetts böra utgöra föremålet för en särskilt Minnesfest, en Sångens Klagodag. Onsdagen den 18 dennes har för detta ändamål blifvit bestämd.

Gustavianska Stipendium har, såsom Du förmodade, blifvit lemnadt åt Grafström, hvilken såsom både prisbelönt (hvilket Frigell ej är) och Filosofie-Kandidat (hvartill Roos ej hunnit) hade wittra och lärdoms-förtjenster framför sina medsökande.

Kan Du fatta, att jag måste skrifva Etthundrade (100) Bjudningsbref till de båda sammankomsterna i nästa wecka, — uppvakta i Nio (9) hof, twå gånger i hvartdera, o. s. v.! Denna tid är Sekreterare-tjensten ingen sinecure. —

Glöm för all del ej Omröstningssedeln till kongl. priset.

Laura helsar!

Din

Beskow.

När Du skrifver till mig i Akademiska ärenden, behöfver Du aldrig erlägga postpenningar. Sätt blott till utanskrift: Svenska Akademien (äfven besparing i skrifvaremöda) och inunder Fr. Br. så går brefvet fritt.

Ups. d. 11 Dec. 1850.

Bäste Broder!

Knappast lär jag nu kunna till Högtidsdagen skicka något af min *Bellman*. Jag tillbringar, sedan denna månads början, dagarne i en nästan oafbruten omvexling och sammanstämning af bröst- och njur-krämpor; så att jag på länge ej haft en enda rigtigt plågfri dag eller natt. Själen, oförmögen att beherrska sitt kroppsliga verktyg, nedstämmes häraf, och af den mörka utsigten för de återstående många och långa vintermånaderna, ständigt mer och mer. Vill vår Herre vara nådig att häruti låta någon snar lindring inträffa, så förtviflar jag icke, att kunna skicka Bellmanniaden till Nyåret; ty jag har deraf så mycket undanarbetat i utkast, att jag behöfver blott fjorton någorlunda smärtfria dagar, för att göra den färdig. Måhända infinner sig, sedan jag nu så länge oupphörligt krasslat, innan kort ånyo en drägligare period. I alla fall skall jag göra allt hvad jag förmår.

Mitt votum för Wennerberg medföljer. — Att Grafström skulle erhålla det Gustavianska Stipendium, kunde jag förutse. — Hjertligen beklagar jag Ditt myckna Sekreterar-bråk under denna tid. Men så för Du ock våra runor med äran.

Det skulle göra mig ett verkligt nöje, att kunna i nästa veckas början följa med Böttiger och Grubbe till Stockholm. Men, sic stantibus rebus, är det en pur omöjlighet. Jag sitter nu åter i min bur som en fånge.

Laura helsas, af hennes och Din

tillgifnaste
Atterbom.

Stockholm, JulAfton, 1850.

Käraste Broder!

Af wåra till Upsala återkomna kamrater har Du troligen redan inhemtat, att wåra twenne Akademiska högtider (Minnesfesten öfwer Franzén och Högtidsdagen) lyckats särdeles wäl. Oaktadt allt hwad tidningarne skällt under flera decennier, hafwa de dock icke kunnat afskräcka Allmänheten från att besöka wåra sammankomster, som äfwen nu hade att fägna sig åt en särdeles talrik publik.

Innelyckt får jag sända de wanliga Akademiska julklapparne: Minnespenningen[1] och Pre-

[1] Denna var präglad öfver riksrådet greve Gustaf Fredrik von Rosen.

numerations-Sedeln för nästkommande år. Hwad detta sistnämda kommer att medföra, är ännu fördoldt för menskligt öga. Hwad jag önskar att det måtte bringa, är helsa, lycka och trefnad, för Dig och de Dina.

Laura helsar och instämmer.

Din
trofaste
Beskow.

Svenska Akademiens ledamöter

efter deras nummer inom Akademien.

N:o 1. Anders Johan von Höpken 20 mars 1786—9 maj 1789.
Nils Philip Gyldenstolpe 18 juni 1789—20 febr. 1810.
Johan Olof Wallin 29 mars 1810—30 juni 1839.
Anders Fryxell 1 juni 1840—21 mars 1881.
Hans Ludvig Forssell 19 maj 1881—31 juli 1901.
Carl Nils Daniel Bildt 28 nov. 1901—

N:o 2. Carl Fredrik Scheffer 20 mars—27 aug. 1786.
Abraham Niclas Edelcrantz 19 okt. 1786—15 mars 1821.
Carl Petter Hagberg 1 juni 1821—15 sept. 1841.
Christian Erik Fahlcrantz 5 dec. 1842—6 aug. 1866.
Gunnar Wennerberg 6 dec. 1866—24 aug. 1901.
Claës Annerstedt 28 nov. 1901—20 nov. 1927.

N:o 3. Olof Celsius 20 mars 1786—15 febr. 1794.
Johan Adam Tingstadius 12 juni 1794—10 dec. 1827.
Carl Gustaf von Brinkman 11 febr. 1828—25 dec. 1847.
Albrecht Elof Ihre 9 juli 1849—3 nov. 1859 (tog aldrig inträde).
Johan Börjesson 1 dec. 1859—6 maj 1866.
Hans Magnus Melin 14 juni 1866—17 nov. 1877.
Carl Gustaf Malmström 21 mars 1878—12 sept. 1912.
Johan Henrik Emil Schück 16 jan. 1913—

N:o 4. Johan Henrik Kellgren 20 mars 1786—20 april 1795.
Johan Stenhammar 4 febr. 1797—31 jan. 1799.
Clas Adolf Fleming 25 april 1799—12 maj 1831.
Carl Adolf Agardh 18 juli 1831—28 jan. 1859.
Fredrik Ferdinand Carlson 1 dec. 1859—18 mars 1887.
Claes Herman Rundgren 26 maj 1887—19 sept. 1906.
Johan Fredrik Ivar Afzelius 14 febr. 1907—30 okt. 1921.
Tor Harald Hedberg 30 mars 1922—

N:o 5. Matthias von Hermansson 20 mars 1786—25 juli 1789.
Magnus Lehnberg 27 aug. 1789—9 dec. 1808.
Jakob Axelsson Lindblom 9 febr. 1809—15 febr. 1819.
Carl von Rosenstein 1 april 1819—2 dec. 1836.
Jöns Jakob Berzelius 18 sept. 1837—7 aug. 1848.
Johan Erik Rydqvist 6 aug. 1849—17 dec. 1877.
Theodor Wisén 29 maj 1878—15 febr. 1892.
Knut Fredrik Söderwall 19 maj 1892—30 maj 1924.
Karl Axel Lichnowsky Kock 13 nov. 1924—

N:o 6. Johan Wingård 20 mars 1786—12 jan. 1818.
Adolf Göran Mörner 2 april 1818—30 jan. 1838.
Anders Abraham Grafström 10 juni 1839—24 juli 1870.
Fredrik August Dahlgren 2 mars 1871—16 febr. 1895.
Hans Olof Hildebrand Hildebrand 16 maj 1895—2 febr. 1913.
Sven Anders Hedin 22 maj 1913—

N:o 7. Fredrik Axel von Fersen 20 mars 1786—24 april 1794.
Axel Gabriel Silverstolpe 12 juni 1794—5 sept. 1816.
Anders Carlsson af Kullberg 27 febr. 1817—6 maj 1851.
Carl August Hagberg 24 nov. 1851—8 jan. 1864.
Wilhelm Erik Svedelius 13 okt. 1864—26 febr. 1889.
Nils Fredrik Sander 9 maj 1889—30 maj 1900.
Albert Theodor Gellerstedt 14 febr. 1901—7 april 1914.
Selma Ottiliana Lovisa Lagerlöf 28 maj 1914—

N:o 8. Johan Gabriel Oxenstierna 20 mars 1786—29 juli 1818.
Esaias Tegnér 5 nov. 1818—2 nov. 1846.
Carl Wilhelm Böttiger 12 juli 1847—22 dec. 1878.
Carl David af Wirsén 20 mars 1879—15 juni 1912.
Carl Gustaf Verner von Heidenstam 26 sept. 1912—

N:o 9. Gudmund Göran Adlerbeth 20 mars 1786—7 okt. 1818.
Hans Järta 1 april 1819—6 april 1847.
Carl David Skogman 16 aug. 1847—20 febr. 1856.
Henning Ludvig Hugo Hamilton 2 maj 1856— (avsade sig ledamotskapet) 22 sept. 1881.
Esaias Henrik Vilhelm Tegnér 9 mars 1882—

N:o 10. Anders af Botin 20 mars 1786—22 sept. 1790.
Christofer Bogislaus Zibet 13 nov. 1790—16 maj 1809.
Gustaf Lagerbjelke 17 juni 1809—24 maj 1837.
Carl Fredrik af Wingård 18 sept. 1837—19 sept. 1851.
Henrik Reuterdahl 14 juni 1852—28 juni 1870.

Paul Genberg 2 mars 1871—29 sept. 1875.
Carl Johan Gustaf Snoilsky 20 april 1876—19 maj 1903.
Harald Gabriel Hjärne 15 aug. 1903—6 jan. 1922.
Martin Fredrik Böök 30 mars 1922—

N:o 11. Nils von Rosenstein 20 mars 1786—7 aug. 1824.
Lars Magnus Enberg 11 okt. 1824—20 nov. 1865.
Bror Emil Hildebrand 14 juni 1866—30 aug. 1884.
Clas Theodor Odhner 26 febr. 1885—11 juni 1904.
Erik Axel Karlfeldt 14 juli 1904—

N:o 12. Elis Schröderheim 20 mars 1786—30 aug. 1795.
Isak Reinhold Blom 11 mars 1797—6 maj 1826.
Gustaf Fredrik Wirsén 12 juni 1826—9 dec. 1827.
Bernhard von Beskow 11 febr. 1828—17 okt. 1868.
Carl Gustaf Strandberg 3 juni 1869—8 febr. 1874.
Anders Anderson 18 mars 1875—10 sept. 1892.
Nils Adolf Erik Nordenskiöld 27 april 1893—12 aug. 1901.
Magnus Gustaf Retzius 28 nov. 1901—21 juli 1919.
Adolf Gotthard Noreen 2 okt. 1919—13 juni 1925.
Bo Hjalmar Bergman 24 sept. 1925—

N:o 13. Gustaf Fredrik Gyllenborg 20 mars 1786—30 mars 1808.
Frans Michael Franzén 5 maj 1808—14 aug. 1847.
Bernhard Elis Malmström 26 nov. 1849—21 juni 1865.
Carl Anders Kullberg 19 okt. 1865—22 okt. 1897.
Karl Alfred Melin 17 febr. 1898—5 juli 1919.
Anders Johan Österling 2 okt. 1919—

N:o 14. Gustaf Mauritz Armfelt 14 april 1786—(utesluten) 25 sept. 1794.
Malte Ramel 7 jan. 1797—31 jan. 1824.
Erik Gustaf Geijer 1 april 1824—23 april 1847.
Elias Magnus Fries 12 juli 1847—8 febr. 1878.
Carl Rupert Nyblom 20 mars 1879—30 maj 1907.
Per August Leonard Hallström 12 mars 1908—

N:o 15. Carl Gustaf Nordin 22 april 1786—14 mars 1812.
Carl Birger Rutström 2 maj 1812—13 april 1826.
Johan David Valerius 1 juni 1826—4 aug. 1852.
Christofer Rutger Ludvig Manderström 22 nov. 1852—18 aug. 1873.
Anton Niclas Sundberg 5 febr. 1874—2 febr. 1900.
Axel Gottfrid Leonard Billing 31 maj 1900—14 jan. 1925.
Hans Larsson 16 april 1925—

N:o 16. Carl Gustaf af Leopold 1 juni 1786—9 nov. 1829.
Samuel Grubbe 25 jan. 1830—6 nov. 1853.
Israel Hwasser 3 juli 1854—11 maj 1860.
Carl Wilhelm August Strandberg 27 mars 1862—5 febr. 1877.
Abraham Viktor Rydberg 26 april 1877—21 sept. 1895.
Erik Georg Waldemar Napoleon Rudin 26 mars 1896—2 jan. 1921.
Lars Olof Jonathan Söderblom 17 mars 1921—

N:o 17. Johan Murberg 14 april 1787—27 mars 1805.
Gustaf Mauritz Armfelt (åter inkallad) 4 april 1805—(utesluten) 7 okt. 1811.
Gustaf af Wetterstedt 16 nov. 1811—15 maj 1837.
Anders Magnus Strinnholm 18 sept. 1837—17 jan. 1862.
Louis Gerard De Geer 27 mars 1862—24 sept. 1896.
Pehr Jakob von Ehrenheim 18 mars 1897—20 mars 1918.
Knut Hjalmar Leonard Hammarskjöld 23 maj 1918—

N:o 18. Nils Lorens Sjöberg 14 april 1787—13 mars 1822.
Anders Fredrik Skjöldebrand 6 juni 1822—23 aug. 1834.
Per Henrik Ling 12 jan. 1835—3 maj 1839.
Per Daniel Amadeus Atterbom 10 juni 1839—21 juli 1855.
Johan Henrik Thomander 22 nov. 1855—9 juli 1865.
Gustaf Håkan Jordan Ljunggren 19 okt. 1865—30 aug. 1905
Johan Vitalis Abraham Norström 14 febr. 1907—29 nov. 1916.
Gustaf Oscar Augustin Montelius 12 april 1917—4 nov. 1921.
Albert Laurentius Johannes Engström 30 mars 1922—